

CATH
CROWLEY

Cuvințe
în
albăstru
intens

STORIA
BOOKS

YA
COLECTIA
YOUNG
ADULT

Una dintre cele mai romantice și incredibil de frumoase cărți pe care le-am citit în ultima vreme... Nu doar am întors paginile, ci am trăit în ele.

*Jennifer Niven, autoarea bestsellerului
Toate acele locuri minunate*

Anticariatele sunt pline de mister. Aceasta este o poveste de dragoste. Este povestea Cărților Urlătoare, unde cititorii le lasă scrisori străinilor, îndrăgostiților, poezilor, cuvintelor. Este povestea lui Henry Jones și a lui Rachel Sweetie. Cu ani în urmă, Rachel era îndrăgostită de Henry. În ziua de dinainte să se mute, i-a strecurat o scrisoare de dragoste în cartea lui preferată, din anticariatul familiei. A așteptat. Dar răspunsul lui nu a sosit niciodată. Acum Rachel s-a întors în oraș – și la anticariat –, ca să lucreze alături de băiatul pe care ar fi preferat să nu-l mai vadă niciodată. Are nevoie de ceva care să-i distragă atenția, pentru că fratele ei s-a înecat în urmă cu câteva luni, iar ea nu mai poate să simtă nimic. Pe măsură ce Henry și Rachel lucrează împreună – înconjurați de cărți, privind poveștile de dragoste care prind viață în fața lor, lăsându-și scrisori între pagini –, găsesc speranța unul în celălalt. Pentru că viața poate fi de necontrolat, uneori chiar și de nesuportat. Dar se poate ca dragostea, cuvintele și o a doua șansă să fie de ajuns.

storiabooks.ro

STORIA
BOOKS

ISBN 978-606-94493-3-2

9 786069 449332

 COLECȚIA
YOUNG
ADULT

CATH
CROWLEY

Cuvinte
în
albastru
intens

Traducere din engleză de
Irina Stoica

STORIA
BOOKS

COLECȚIA
YA
YOUNG
ADULT

Titlul original al acestei cărți este: *Words in Deep Blue* de Cath Crowley.

Text Copyright © 2016 by Cath Crowley

Jacket art copyright @ 2017 by Jess Cruickshank

Jacket photograph copyright @ Christine Blackburne

© Storia Books, 2018, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CROWLEY, CATH

Cuvinte în albastru intens / Cath Crowley; trad.: Irina Stoica. - București : Storia Books, 2018

ISBN 978-606-94493-3-2

I. Stoica, Irina (trad.)

821.111

REDACTOR COORDONATOR: Ruxandra Tudor

REDACTOR: Alina Marc Ciulacu

CORECTOR: Paula Rotaru

COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

O carte trebuie să fie toporul
care sparge gheața dinlăuntrul nostru.

Kafka

Regele palid
de David Foster Wallace
Notiță găsită la p. 585

Fiecare poveste de dragoste
e o poveste cu fantome.

Prufrock și alte observații

de T. S. Eliot

Scrisoare găsită între pp. 4 și 5

12 decembrie 2012

Dragă Henry,

Îți las scrisoarea asta la pagina cu „Cântecul de dragoste al lui J. Alfred Prufrock” pentru că știi că iubești poezia asta, iar eu te iubesc pe tine. Știi că ești cu Amy, dar naiba s-o ia – ea nu te iubește, Henry. Se iubește doar pe sine, un pic cam mult chiar. Iar eu te iubesc. Iubesc faptul că citești. Iubesc că tu iubești cărțile la mâna a doua. Iubesc aproape tot ce are legătură cu tine și te știi de zece ani, așa că asta trebuie să îți spună ceva. Mâine plec. Sună-mă când primești asta, te rog, oricât ar fi de târziu.

Rachel

CUVINTE ÎN ALBASTRU INTENS

Rachel

Deschid ochii în miez de noapte și singurele lucruri pe care le aud sunt freamătul oceanului și respirația fratelui meu. Au trecut zece luni de când Cal s-a înecat, dar tot nu pot să scap de visele astea.

În vise sunt încrezătoare, fluidă, una cu marea. Respir sub apă, cu ochii larg deschiși, fără să mă deranjeze sarea. Văd pești în jurul meu, un banc de pești-lună cu burțile argintii, care plutesc sub mine. Cal apare lângă mine, gata să îmi analizeze, dar niciunul dintre noi nu cunoaște soiul ăsta. „Scrubii”, zice el, cuvintele transformându-i-se în niște bule pe care reușesc să le deslușesc. Dar nu sunt scrubii. Nici plătici, nici alte soiuri pe care să le știm. Sunt argint pur. „O specie neidentificată”, spunem în timp ce îi privim cum trec pe lângă noi, valuri-valuri. Apa are textura tristeții: sare și căldură și memorie.

Cal e în cameră când mă trezesc. În întuneric, pielea îi pare lăptoasă, plină de picături de apă. Știu că e imposibil, dar pare atât de real, încât pot să simt mirosul de sare și de gumă de mestecat. Pare atât de real, încât îi văd cicatricea de pe piciorul drept – o urmă care de-abia se mai zărește, de când s-a tăiat într-un ciob, pe plajă. Vorbește despre peștii din vis: argint pur, neidentificați, dispăruți.

Camera e cufundată în întuneric, doar razele lunii o luminează slab. Pipăi aerul din jurul meu, încercând să mă agăț

de vis, dar, în schimb, dau de urechile lui Woof, labradorul lui Cal. De la înmormântare, se ține după mine oriunde m-aș duce, o dâră neagră de care nu pot să scap.

De obicei doarme la capătul patului sau pe pragul camerei mele, dar de două nopți se culcă în fața geamantanelor mele pregătite. Nu pot să îl iau cu mine.

— Ești un câine de apă, îi spun în timp ce îmi trec degetele peste nasul lui. Ai înnebuni la oraș.

Niciodată nu reușesc să mai adorm după ce îl visez pe Cal, așa că îmi trag niște haine pe mine și ies pe fereastră. Afară e lună nouă și e cald ca ziua. Am tuns peluza ieri, așa că acum, când pășesc, mi se lipesc de tălpi firicele de iarbă.

Woof și cu mine ajungem repede pe plajă. Casa noastră e practic pe malul mării, ne despart doar strada, câteva tufișuri și apoi dunele de nisip. Totul în jurul meu pare îmbâcsit, acoperit de un miros greoi, de sare și de copaci, de fumul de la un foc aprins undeva departe, pe plajă. Totul e acoperit și de amintiri, de toate momentele când ieșeam să îmotăm sau să ne plimbăm în noapte, de zilele petrecute adunând scoici sau căutând blennioidei și stele-de-mare.

Puțin mai departe, în direcția farului, e locul unde a fost adusă la mal balena cu cioc: un gigant de șase metri, întins în nisip pe o parte, astfel încât i se mai vedea doar un ochi. Mai târziu s-a adunat o mulțime de oameni în jurul ei - oameni de știință sau sînpli localnici, toți dornici să o vadă mai bine, să o studieze. Dar eu, mama și Cal am ajuns primii acolo, dimineața devreme. Aveam nouă ani și, când m-am uitat la ea și la ciocul ei lung, mi s-a părut jumătate creatură a mării, jumătate pasăre. Voiam să studiez apele adânci din care venise, lucrurile pe care le văzuse. Cal și cu mine am petrecut restul zilei uitându-ne prin cărțile mamei și căutând informații pe internet. *Balena cu cioc e considerată una dintre cele mai misterioase creaturi marine*, am scris în jurnal. *Trăiește la adâncimi*

atât de mari, încât presiunea ar putea să omoare orice om care s-ar avânta până acolo.

Nu cred în fantome sau în viața de apoi, în călătorii în timp sau în toate lucrurile alea ciudate despre care Cal citea atât de mult. Dar de fiecare dată când stau pe plajă, vreau să mă întorc la acele momente – la ziua cu balena, la orice zi de dinaintea morții lui. Știind ce știu acum, aș fi pregătită. L-aș salva.

E târziu, dar curând plaja o să fie invadată de elevi, așa că mă retrag într-un loc mai ferit. Mă afund în nisip, îngropându-mă până la șold, și privesc fix marea. Luna își proiectează razele ca niște săgeți pe întinderea oceanului, care se umple de râni argintii.

Am tot încercat să nu mă mai gândesc la ziua în care Cal s-a înecat, dar nu reușesc. Îi aud fiecare cuvânt, fiecare pas pe nisip. Îl văd cum plonjează în apă, un arc lung și fragil care dispare în mare.

Nu sunt sigură de cât timp stau aici, când o văd pe mama venind spre mine, încercând din răspuțeri să-și mențină echilibrul printre dunele de nisip. Se așază lângă mine și își aprinde o țigară, ferind-o de vânt cu înâna făcută căuș.

S-a reapucat de fumat după moartea lui Cal. La înmormântare, i-am surprins pe ea și pe tata fumând în spatele bisericii.

— Nici să nu te aud, Rach, a zis ea, așa că doar m-am așezat între ei, ținându-i de mână, rugându-mă ca fratele meu să fie aici, să vadă și el ce ciudat arată părinții noștri cu țigările aprinse.

Tata e doctor, lucrează pentru organizația Medici fără frontiere de mai bine de zece ani, de când au divorțat. Mama predă științele naturii la liceul din Sea Ridge. Mereu au numit țigările „bețe ucigașe”.

O vreme stăm una lângă alta, în tăcere, și privim marea. Nu știi ce părere are mama despre ocean acum. Nu mai intră în apă, dar ne întâlnim pe mal în fiecare seară. Ea e cea care ne-a învățat pe mine și pe Cal să înotăm, să călcăm apa, să ne facem vânt și să o controlăm. Ea ne-a spus să fim neînfricați.

— Dar niciodată să nu înotați singuri, ne-a mai zis.

Niciodată nu am făcut asta. Mai puțin atunci.

— Deci, ai terminat de împachetat? mă întreabă, iar eu dau din cap.

Măine plec din Sea Ridge, inerg în Gracetown, o suburbie a orașului Melbourne, unde stă mătușa mea, Rose. Nu am reușit să termin clasa a XII-a și, cum nu am de gând să mai încerc la anul, Rose mi-a făcut rost de o slujbă la cantina spitalului Sf. Albert, unde e doctor.

Eu și Cal am crescut în Gracetown. Ne-am mutat în Sea Ridge acum trei ani, când eu aveam cincisprezece ani. Bunica avea nevoie de ajutor și nu am vrut să își vândă casa sau să o ducem la un azil. De când ne-am născut am stat mereu cu ea în vacanțe, atât vara, cât și iarna, așa că Sea Ridge era ca o a doua casă pentru noi.

— Clasa a XII-a nu e așa de importantă, zice mama.

Poate că nu o fi, dar, înainte să moară Cal, știam foarte clar ce vreau să fac. Luam numai note de 10, eram fericită. Anul trecut, pe vremea asta, stăteam fix în locul ăsta și îi ziceam lui Cal că vreau să mă fac ihtiolog, să studiez pești precum Chimaera, care s-au dezvoltat acum mai bine de 400 de milioane de ani. Amândoi încercam să ne imaginăm o lume atât de îndepărtată în timp.

— Simt că universul l-a trădat pe Cal, că ne-a trădat și pe noi, îi spun.

Înainte de moartea lui Cal, mama mi-ar fi explicat calm și logic că universul este o masă imensă de materie – că are un diametru de zece milioane de ani lumină, că e format din ga-

laxii și că include și sistemul nostru solar, stelele, planetele.
Fizic, universul nu are cum să trădeze pe nimeni.

Astăzi însă își mai aprinde o țigară.

— Da, așa e, zice și suflă fumul spre stele.

Henry

Stau întins lângă Amy, în secțiunea de cărți de dezvoltare personală de la Cărțile Urlătoare. Suntem singuri. E joi seara, ora 10 și, dacă e să fiu complet sincer, încerc din răspuțeri să îmi țin mâinile acasă, însă e greu. Dar nu e vina mea că e așa de greu, corpul meu are o memorie incredibilă, mai că se mișcă singur.

De obicei, ăsta ar fi locul și momentul în care eu și Amy ne sărutăm. ăsta e momentul când inimile noastre respiră adânc, iar ea stă lângă mine, cu pielea ei caldă, amuzantă, făcând glume pe seama părului meu. E momentul în care vorbim despre viitor, care, dacă m-ați fi întrebat acum cincisprezece minute, era bine conturat și stabilit.

— Vreau să ne despărțim, zice ea și, în primă fază, cred că glumește.

Cu nici douăsprezece ore în urmă ne sărutam cu pasiune fix în locul ăsta. Gândul îmi zboară și la celelalte lucruri draguțe pe care le făceam, când deodată simt cum îmi dă un ghiont.

— Henry? Zi ceva.

— Ce? o întreb.

— Nu știu. La ce te gândești?

— Mă gândesc că e complet neașteptat și un pic de rahat, zic și încerc să mă așez într-o poziție mai firească. Am cumpărat bilete de avion. Plecăm pe 12 martie și nu pot fi nici returnate, nici schimbate.

— Știu, Henry, spune ea.

— Plecăm în zece săptămâni.

— Liniștește-te, îmi zice, de parcă eu sunt ăla absurd.

Poate că par absurd, dar asta e doar pentru că am cheltuit și ultimul dolar din economii ca să cumpăr bilete pentru o călătorie în jurul lumii, cu șase opriri. Singapore, Berlin, Roma, Londra, Helsinki, New York.

— Am cumpărat asigurări de călătorie și ne-am făcut pașapoarte. Am cumpărat ghiduri și pernute din alea mici și gonflabile pentru avion.

Își mușcă buza și eu încerc, fără succes, să nu mă gândesc la cât de mult vreau să o sărut.

— Ai spus că mă iubești.

— Dar te iubesc, îmi zice Amy și începe să sublinieze importanța dragostei și toate definițiile ei deprimante. Atât doar că nu sunt îndrăgostită de tine. Dar am încercat. *Chiar* am încercat.

Cred că astea sunt cele mai deprimante cuvinte din istoria dragostei. *Chiar am încercat să te iubesc*. Nu sunt sigur de multe lucruri, dar sunt sigur de asta - când o să fiu bătrân și senil, când creierul meu se va fi transformat în scrum, o să îmi aduc aminte cuvintele astea.

Ar trebui să îi spun să plece. Ar trebui să îi zic: „Știi ceva? Nu vreau să văd pământurile natale ale lui William Shakespeare și Mary Shelley și Friedrich Nietzsche și Jane Austen și Emily Dickinson și Karen Russell alături de o fată care chiar încearcă să mă iubească”. Ar trebui să îi spun: „Dacă tu nu mă iubești, atunci nu te iubesc nici eu pe tine”.

Dar, la naiba, chiar o iubesc și mi-ar plăcea să văd pământurile alea natale alături de ea și sunt un optimist fără prea multă demnitate, așa că, în schimb, îi zic așa:

— Dacă te răzgândești, știi unde mă găsești.

În apărarea mea, e cu ochii în lacrimi și suntem prieteni din clasa a IX-a, și pentru mine asta contează mult.

Nu are de ales, așa că trebuie să se cațere peste mine când iese, pentru că secțiunea de cărți de dezvoltare personală se află într-o cămăruță din spatele anticariatului, pe care majoritatea o consideră o debara, dar e suficient de mare încât să încapă doi oameni, întinși pe spate.

În timp ce se chinuie să se ridice, executăm un dans bizar, stângaci, un soi de trântă lejeră, fără încleștare. Înainte să plece, ne sărutăm. Îndelung, apăsător, ceea ce mă face să sper că poate, cine știe, e atât de bine încât s-a răzgândit.

Dar, după ce reușește, se ridică, își aranjează fusta și îmi face cu mâna rapid, trist. Și apoi mă lasă aici, întins pe podeaua secțiunii de cărți de dezvoltare personală - un om mort. Unul cu două bilete pentru o călătorie în jurul lumii, care nu pot fi nici returnate, nici schimbate.

În cele din urmă, mă târâsc din secțiunea de cărți de dezvoltare personală și mă îndrept spre canapeaua de la ficțiune: e un șezlong albastru, din catifea, așezat în fața rafturilor cu clasici. Rar mai dorm sus. Îmi plac agitația și praful din anticariat, noaptea.

Zac aici, gândindu-mă la Amy. Rememorez ultima săptămână, retrăiesc fiecare oră, încercând să îmi dau seama ce s-a schimbat între noi. Dar sunt aceeași persoană ca acum șapte zile. Sunt aceeași persoană ca săptămâna trecută și ca acum două săptămâni. Sunt aceeași persoană ca în dimineața în care ne-am cunoscut.

Amy a venit de la o școală privată, de pe partea cealaltă a râului, și s-a mutat în zona asta când firma de contabilitate a tatălui ei a dat faliment și el a fost nevoit să își găsească de lucru. S-au mutat într-unul dintre apartamentele din cartierul

recent construit, Green Street, nu departe de școală. Din dormitorul ei nou, Amy putea să audă traficul și apa trasă la WC din apartamentul de alături. Din dormitorul ei vechi, auzea păsări. Am aflat toate lucrurile astea înainte să începem să ieșim împreună, din frânturile de conversație pe care le aveam când ne întorceam de la vreo petrecere, la ora de engleză, când eram pedepsiți, în bibliotecă, când venea la librărie sâmbăta după-amiaza.

În prima zi când ne-am întâlnit, am aflat doar lucruri de suprafață – că are părul lung și roșcat, ochii verzi și pielea palidă. Mirosea a flori. Purta șosete lungi. S-a așezat într-o bancă, singură, și a așteptat să se așeze cineva lângă ea. Exact asta s-a întâmplat.

M-am așezat și eu în banca din față și am ascultat discuția pe care a avut-o cu Aaliyah:

— Cine e ăla? am auzit-o pe Amy întrebând.

— Henry, i-a spus Aaliyah. Amuzant. Deștept. Drăguț.

Le-am salutat scurt, fără să mă întorc înapoi la ele.

— Și trage cu urechea, a adăugat Amy, lovindu-mi ușor scaunul cu piciorul.

Am devenit oficial un cuplu de-abia la mijlocul clasei a XII-a, dar ne-am sărutat prima dată în clasa a IX-a. S-a întâmplat după ora de engleză la care vorbisserăm despre povestirile lui Ray Bradbury. După ce am citit „Ultima noapte a lumii”, s-a răspândit ideea cum că *toți* ar trebui să ne petrecem o noapte de parcă ar fi ultima și să facem lucrurile pe care le-am face dacă apocalipsa s-ar îndrepta spre noi.

Profesorul nostru de engleză ne-a auzit planurile și directorul ne-a zis că nu avem voie. Suna periculos. Planul nostru trebuia să fie secret. Au început să apară fluturași prin dulpuri, care anunțau că totul se va petrece pe 12 decembrie, în ultima zi de școală înainte de vacanța de vară*. Urma să fie o

* În Australia, vara durează din decembrie până în februarie (n.t.).

petrecere atunci la Justin Kent acasă. Pe fluturași scria: PLĂNUIȚI CU GRIJĂ. SFÂRȘITUL SE APROPIE.

Am stat treaz până târziu în noaptea de dinaintea sfârșitului, încercând să scriu scrisoarea perfectă pentru Amy, o scrisoare care să o convingă să își petreacă ultima noapte a lumii cu mine. Am intrat în școală cu biletul în buzunarul de la cămașă, știind că, probabil, nu aveam să i-l dau, dar sperând să-mi fac cumva curajul. Planul meu era să îmi petrec ultima noapte alături de prietenii mei, asta dacă nu cumva s-ar fi întâmplat vreun miracol și ar fi fost posibil să stau cu Amy.

Nimeni nu a fost atent la ore în ziua aia. Pretutindeni erau mici semne care ne anunțau că totul urma să se sfârșească. În clasă, cineva întorsese toate afișele de pe avizier cu capul în jos. Altcineva scrijelise SFÂRȘIT pe ușa din toaleta băieților. Mi-am deschis dulapul și am găsit o hârtiuță pe care scria MAI E DOAR O ZI și mi-am dat seama că nimeni nu se obosise să se gândească la detalii. Când avea să se sfârșească lumea? La miezul nopții? La răsărit?

Mă gândeam la asta când m-am întors și am văzut-o pe Amy stând lângă mine. Scrisoarea era în buzunar, dar nu am putut să i-o dau. În schimb, am ridicat hârtiuța pe care scria MAI E DOAR O ZI și am întrebat-o ce planuri avea pentru ultima ei noapte. S-a uitat o vreme la mine și, în cele din urmă, a zis:

— Mă gândeam că, poate, o să mă inviți tu să ne-o petrecem împreună.

Mai erau câteva persoane pe hol care ascultau, dar niciuna dintre ele, nici măcar mie, nu le-a venit să creadă cât de norocos puteam fi.

Ca să îmi dau cât mai mult timp de viață, am hotărât că lumea ar trebui să se sfârșească la răsărit – la 5:50 dimineața, potrivit celor de la canalul meteo.

Ne-am întâlnit în fața anticariatului la 5:50 după-amiaza,

ca să avem exact douăsprezece ore la dispoziție, și de acolo am mers la Shanghai Dumplings, la cină. Pe la 9 am ajuns la petrecerea lui Justin, de unde am plecat când gălăgia a devenit prea mare; ne-am dus la Blocul Benito și am urcat cu liftul până la ultimul etaj – e cel mai înalt punct din Gracetown.

Ne-am așezat pe geaca mea și am privit luminile, iar ea mi-a povestit despre apartamentul ei, despre cât de mică era camera ei, despre păsările la care a trebuit să renunțe pentru toaleta vecinilor. Aveau să mai treacă ani buni până când Amy să îmi spună cât de ciudat i s-a părut să îl vadă pe tatăl ei plângând, atunci când și-a pierdut slujba. De-abia atunci a făcut aluzie la problemele familiei ei. I-am oferit anticariatul, în caz că avea nevoie de spațiu. Uneori se mai aud păsări dacă stai în grădină. Iar foșnetul de pagini răsfoite este surprinzător de liniștitor, i-am spus.

Tot atunci m-a și sărutat și, deși de-abia mai târziu am început să ieșim cu adevărat împreună, s-a întâmplat ceva. Din când în când, când mai era singură la sfârșitul unei petreceri, ne mai sărutam. Fetele știau că, deși Amy poate că era cu alt băiat, eu îi aparțineam ei.

În clasa a XII-a, Amy a venit la anticariat într-o noapte. Închisesem deja. Eu învățam după teighea. Fusesse cu un tip, Ewan, care mergea la școala din vechiul ei cartier. Îmi plăceau tipii ca el, pentru că rar trebuia să-i vad. Ewan se despărțise de ea, iar Amy avea nevoie de cineva pe care se putea baza să o ducă la bal. Așa că a apărut din senin la ușa anticariatului, bătând în geam și strigându-mi numele.

Rachel

Mama intră înapoi în casă, dar eu rămân pe plajă cu Woof. Scot scrisoarea pe care o am tot timpul la mine de când am decis să mă mut înapoi în oraș – ultima scrisoare pe care Henry mi-a scris-o. După ce m-am mutat în Sea Ridge, Henry mi-a scris în fiecare zi timp de trei luni, până când a înțeles că nu mai suntem prieteni.

— Nu are niciun rost să îi răspund până nu îmi spune adevărul, obișnuiam să îi zic lui Cal de fiecare dată când primeam câte o scrisoare

Cal se uita mereu la mine, cu privirea lui serioasă din spatele ochelarilor, și îmi zicea ceva de genul:

— E vorba de Henry. Henry, prietenul tău cel mai bun, Henry, cel care te-a ajutat să construiești casa în copac, Henry, cel care ne-a ajutat pe amândoi la engleză, *Henry*.

— Ai uitat să zici idiot, îi reaminteam eu. Henry, care e un idiot.

Nu mă deranja atât de tare că fusesem cea mai bună prietenă a lui și, în același timp, îndrăgostită de el încă de la începutul clasei a IX-a. I se aprindeau călcâiele după diverse fete, dar oricum nu făcea nimic în legătură cu asta, și nici nu dura, și eu eram cea cu care stătea și pe care o suna noaptea târziu.

Dar apoi a apărut Amy. Avea părul roșcat și pielea imposibil de perfectă, fără niciun pistrui. Eu sunt acoperită de un praf fin din toți anii ăia de stat la soare, pe plajă. Amy e și deș-

teaptă. Am concurat pentru premiul la matematică în anul ăla și ea a câștigat. Eu am câștigat premiul la științe. Ea l-a câștigat pe Henry.

Mi-a spus că așa urma să se întâmple, în ziua de dinaintea de vacanța de vară. Îl studiasem pe autorul Ray Bradbury la ora de engleză. În una dintre nuvelele lui era vorba despre un cuplu în ultima lor noapte înainte de sfârșitul lumii, și s-a răspândit repede ideea că ar trebui să ne imaginăm cum ar fi dacă ar fi și ultima *noastră* noapte. De fapt, era doar o scuză pentru ca oamenii să se combine; o ocazie bună să îți mărturisești iubirea persoanei de care erai îndrăgostit. Nu plănuiam să îi spun lui Henry, dar cum era și ultima mea noapte în oraș, m-am gândit că ar trebui să o petrecem împreună.

— Îți place de el, mi-a zis Amy, uitându-se la mine în oglinda de la toaletă, în dimineața aia.

Eu și Henry ne cunoscuserăm în autobuz, în școala primară. Nu îmi aduc aminte prima conversație, dar îmi amintesc altele: despre cărți, planete, călătorii în timp, săruturi, sex, circumferința lunii. Simțeam că știu tot ce e de știut despre Henry. Să spun că îmi *place* de el nu era de ajuns.

— E prietenul meu cel mai bun, i-am zis.

— O să-l invit, a zis ea și mi-am dat seama imediat la ce se referea.

— O petrece cu mine, i-am răspuns.

Henry mi-a spus în după-amiaza aia că Amy voia să își petreacă ultima noapte a lumii cu el. Stăteam întinși pe iarbă, la prânz, privind insectele care se plimbau liniștite în razele soarelui.

— I-am zis că da, dar, dacă te deranjează așa de mult, îi spun că nu mai pot.

Apoi s-a așezat în genunchi și m-a implorat să îl las să își petreacă ultima noapte a lumii cu ea.

Am închis ochii și i-am zis că e în ordine.

— Ce altceva era să-i spun? am întrebat-o pe Lola în seara aia. Sunt îndrăgostită de tine, mereu am fost și, dacă există doi oameni care ar trebui *neapărat* să își petreacă ultima noapte a lumii împreună, aceia suntem noi. Henry și Rachel.

— De ce nu? m-a întrebat ea, în timp ce stătea picior peste picior la mine pe pat și mânca ciocolată. Serios acum, de ce naiba nu? De ce să nu îi spui că tu, tu, prietenul meu, tu ești persoana pe care vreau să o sărut?

Lola era o prietenă bună, dar era *Lola Hero*, fata care scria melodii de dragoste și cânta la bas, fata la care se gândeau toți când trebuiau să aleagă o persoană cu care ar vrea să semene. Dacă îi plăcea de o fată, o invita în oraș chiar în ziua aia. Genul de dragoste despre care scria ea nu era genul de dragoste pe care o experimentau oamenii ca mine.

De ce nu?

— Pentru că nu mă dau în vânt după eșec și umilințe.

Dar, până la 11 în seara aia, după o cutie de înghețată, o pungă de bezele și trei tablete de ciocolată, m-a izbit nebunia și am decis să intru în Cărțile Urlătoare și să îi las lui Henry o scrisoare în Biblioteca Scrisorilor.

Lumea mea părea prea mică în noaptea aia. Pe drum, aerul îmi apăsa fiecare centimetru de piele, în timp ce fiecare celulă din mine opunea rezistență. Niciodată nu îi dădusem de înțeles lui Henry că îl plac, dar, cum sfârșitul lumii se apropia cu pași repezi, mi-am dat seama că exact asta trebuia să fac înainte de acel ultim moment, iar Biblioteca Scrisorilor era modalitatea perfectă.

E o secțiune de cărți care nu sunt de vânzare. Clienții le pot citi, dar nu le pot lua acasă. Pot încercui cuvinte sau fraze pe paginile cărților lor preferate. Pot scrie notițe pe margini. Pot lăsa scrisori pentru alți oameni care au citit aceleași cărți.

Henry iubește Biblioteca Scrisorilor, la fel ca toată familia lui. Eu nu prea am înțeles rostul de a-i scrie unui străin într-o

carte. Sunt șanse mai mari ca un străin să îți răspundă dacă îi scrii online. Henry mereu spunea că, dacă nu pot să înțeleg Biblioteca, el nu are cum să mi-o explice. Biblioteca Scrisorilor era ceva ce trebuia să înțeleg instinctiv.

Magazinul nu avea alarmă, iar încuietoearea de la geamul dinspre Charmers Street era spartă. Eu și Lola ne-am cățărat pe geam și am stat puțin în toaletă, să ne asigurăm că nu e nimeni acolo.

Am pus scrisoarea în volumul lui T.S. Eliot, *Prufrock și alte observații*, la pagina la care e poezia preferată a lui Henry, „Cântecul de dragoste al lui J. Alfred Prufrock”. Îmi aduc aminte lumina de la lanternă în timp ce o căutam pe rafturi. Mâinile îmi tremurau în timp ce scriam. În mare îi spuneam *te iubesc* și puțin *du-te naibii*. Scrisoarea de dragoste perfectă, potrivit Lolei.

Aș fi putut să las totul la voia întâmplării, dar am decis, dacă tot fac asta, să o fac cum trebuie. M-am dus tiptil sus, în camera lui Henry. Cartea pe care o citea atunci era pe pat. Am lăsat un bilețel înăuntru:

Uită-te în Prufrock în seara asta. – Rachel

Eu și Lola ne-am strecurat prin fereastra de la toaletă, ținându-ne respirația tot drumul, și am izbucnit în râs în secunda în care am ajuns înapoi afară. Am luat un taxi până acasă și, până să ajung la mine, deja începusem să verific obsesiv telefonul. Am adormit așteptând.

Lola m-a trezit pe la ora 3, să mă întrebe dacă m-a sunat Henry. Nu mă sunase. Nici nu venise pe la mine până când am plecat noi, la 9. La 10, când eram deja pe drum, mi-a trimis un mesaj: *Scuze, n-am putut să mă trezesc!! Te sun curând.*

Henry nu folosește semne de exclamare. Nu-i place cum arată decât atunci când umplu o pagină întregă, caz în care

seamănă cu picăturile de ploaie. Dacă trebuie neapărat să le folosească, clar nu folosește două. Am avut o întreagă conversație odată pe tema asta, în care el mi-a enumerat cele paisprezece semne de punctuație, în ordinea preferinței. Zicea că „punctele de suspensie sunt al naibii de mișto”. Semnul exclamării e doar un tip ciudat care vorbește prea tare.

Lui Amy îi plac la nebunie semnele de exclamare. Ea a scris mesajul, eram sigură de asta. Mi-am imaginat cum a citit scrisoarea de la mine peste umărul lui Henry și cum i-a spus că ar trebui să reacționeze.

— Ignor-o. Oricum pleacă.

Nu eram supărată pe el că nu era îndrăgostit de mine. Asta nu e ceva ce depinde neapărat de o persoană. Eram supărată pentru că a lăsat-o pe Amy să îi spună ce să facă. A considerat-o pe ea mai importantă. Henry nu mi-a răspuns niciodată la scrisoare. Nici măcar nu a adus vorba de ea în lungile scrisori pe care mi le-a trimis și pe care eu le-am ignorat, pentru că vorbea numai despre Amy.

Henry nu știe de Cal. Dacă ar fi știut, sunt sigură că ar fi făcut tot posibilul să ajungă la înmormântare. Dar nu i-am spus nimic, nici eu, nici mama. Rose nici nu poate să vorbească despre asta fără să izbucnească în plâns și niciodată nu plânge în public. Cal nu stătea pe Facebook. Avea cont, dar nu îi păsa prea mult de el.

Tim Hooper, prietenul lui cel mai bun din Gracetown, s-a mutat în vestul Australiei cu câteva luni înainte de moartea lui Cal, așa că i-am dat vestea printr-o scrisoare. Nici nu a trebuit să îi spun să nu zică nimic pe rețelele de socializare. Nu a trebuit să îi spun că nu suportam ideea că moartea lui Cal ar putea deveni subiect de bârfă și de comentarii. Tim pur și simplu a știut.

O parte din mine își dorește să intre în Cărțile Urlătoare de cum ajung. Aș putea să merg la Henry și să îi spun despre Cal și el ar lăsa cartea din mână și m-ar lua în brațe.

Dar îi deschid scrisoarea și citesc primele două rânduri și, brusc, îmi revine toată furia.

Dragă Rachel,

Din moment ce nu îmi scrii niciodată, nu pot decât să mă gândesc că m-ai uitat. Din nou, te rog să îți aduci aminte de jurământul de sânge pe care l-am făcut în clasa a III-a.

Împăturesc scrisoarea și, cu ajutorul lui Woof, sap o gaură în nisip și o îngrop acolo.

Henry

Mă trezesc vineri dimineată și o văd pe sora mea, George, stând lângă mine pe canapeaua de la ficțiune, unde am adormit aseară și unde plănuiesc să dorm toată săptămâna.

Deloc surprinzător, nu am reacționat prea bine la despărțire și nu am niciun plan să schimb asta în viitor. Planul meu e să stau pe canapea, să mă scol doar când am nevoie la baie și să îmi fac din când în când un sandvici cu pâine prăjită, până când se întoarce Amy. Mereu se întoarce la mine. E doar o chestiune de timp.

Am strâns lângă mine toate cărțile de care credeam că am nevoie înainte să mă arunc pe canapea, așa că acum sunt înconjurat de teancuri, teancuri – am niște Patrick Ness, una scrisă de Ernest Cline, niște Gaiman, Flannery O'Connor, John Green, Nick Hornby, niște Kelly Link și, în caz că nimic nu merge, Douglas Adams.

— Scoală-te, zice George, împungându-mă ușor cu genunchiul, forma ei de a îmbrățișa pe cineva.

O iubesc pe sora mea, dar, la fel ca toată lumea, nu doar că nu prea o înțeleg, ci, dacă e să fiu sincer, mi-e și puțin teamă de ea, doar puțin.

Are șaptesprezece ani, începe clasa a XII-a anul ăsta. Îi place să învețe, dar urăște școala la care merge. În clasa a VII-a, a obținut o bursă la o școală privată de pe partea cealaltă a

râului, și mama o obligă să rămână acolo, deși ar prefera să vină la Gracetown High.

Poartă extrem de mult negru și tricouri cu mesaje precum CITIȚI, NENOROCIȚILOR. Câteodată cred că îi plac cărțile postapocaliptice atât de mult pentru că gândul că lumea s-ar putea sfârși chiar o face fericită.

— Plănuiești să te scoli în viitorul apropiat? mă întrebă și îi zic că nu, nu ăsta e planul.

Îi explic care e planul, că voi aștepta, întins aici, ca viața să se îmbunătățească.

Cu toate astea, văd că ține în mână o pungă de hârtie maro, plină de grăsime pe fund, ceea ce mă face să fiu aproape sigur că înăuntru e o gogoasă cu scorișoară, așa că mă ridic.

— Nu am de ce să mă scol, îi zic, băgând mâna în pungă.

— Nimeni nu are de ce să se scoale. Viața nu are niciun sens, dar oamenii tot se scoală. Așa funcționează omenirea, spune ea și îmi întinde o cafea.

— Nu-mi place cum funcționează omenirea.

— Nimănui nu-i place cum funcționează omenirea, zice ea.

Termin de mâncat și mă întind la loc, cu ochii în tavan.

— Am un bilet pentru o călătorie în jurul lumii, pe care nu-l pot da înapoi.

— Atunci du-te și vezi lumea, zice George, în timp ce tata trece pe lângă noi.

— Scoală-te, Henry, spune el. O să fermentezi aici. George, spune-i că o să fermenteze.

— O să fermentezi, zice George și mă împinge cât să-și facă loc lângă mine.

Îmi ridică picioarele și le pune peste ale ei.

— Nu înțeleg, spune tata. Erați așa veseli când erați mici.

— Eu nu am fost niciodată un copil vesel, zice George.

— Da, așa e, dar Henry era.

— Nu mai sunt. Sincer, mi-e greu să mă gândesc cum ar

putea fi viața mea mai de rahat, zic, în timp ce George ridică volumul pe care îl citește, *Drumul*. *

— Da, bine, ar putea fi mai de rahat dacă ar fi sfârșitul lumii și dacă oamenii ar începe să se mănânce unul pe altul, dar asta e deja un rahat de cu totul alte dimensiuni. Dacă e să ne raportăm la trăirile omului obișnuit, atunci viața mea e cel mai mare rahat.

— Henry, o să mai fie și alte fete, zice tata.

— De ce spune toată lumea asta? Nu vreau alte fete. O vreau pe fata asta. O vreau pe ea. Doar pe ea. Pe nimeni altcineva. Doar pe ea.

— Amy nu te iubește, îmi zice George cu blândețe, de parcă îmi înfige un ciob de sticlă în ochiul stâng, cu oarecare empatie.

Amy mă iubește. Mă iubea. Voia să își petreacă infinit de mult timp cu mine, adică voia să fim împreună pentru totdeauna, e cam același lucru.

— Dacă cineva vrea să fiți împreună pentru totdeauna, asta înseamnă dragoste.

— Dar nu a vrut să fiți împreună pentru totdeauna, zice George.

— *Acum. Acum* nu mai vrea să fim împreună pentru totdeauna, dar voia asta, și pentru totdeauna nu dispăre așa, peste noapte.

Dacă se poate întâmpla asta, atunci ar trebui să existe vreo lege a fizicii care s-o interzică.

— O ia razna, zice George.

— Fiule, fă un duș, adaugă tata.

— Dă-mi un motiv bun.

— Lucrezi azi, spune el, așa că sunt nevoit să-mi adun bucățile inimii mele frânte și să mă târăsc până la baie.

* Roman postapocaliptic semnat de autorul american Cormac McCarthy (n.t.).

Potrivit lui George, un lucru e cert: familia noastră e de rahat când vine vorba de dragoste. Până și pisica noastră, Ray Bradbury, zice ea, pare să nu se înțeleagă cu alte pisici din cartier.

Mama și tata au încercat să se împace de șase ori, dar, în cele din urmă, au semnat actele de divorț anul trecut, și mama s-a mutat din anticariat într-un apartament mic din Renwood, nu foarte departe de aici. Când nu e la școală, George își petrece tot timpul în fața ferestrei, scrînd în jurnal. Tata e deprimat de când a plecat mama și pare să nu aibă nicio intenție să mănânce și altceva în afară de tablete întregi de ciocolată cu mentă și să recitească Dickens, așa cum face în fiecare seară de când au divorțat.

Nu sunt de acord cu George. Nu pentru că aș avea impresia că ne pricepem la dragoste, dar cred că mai toată lumea e de rahat când vine vorba de asta, așa că, statistic, suntem undeva la mijloc și pot să trăiesc cu asta.

Amy chiar m-a iubit. Sigur, mă tot părăsește din când în când, dar se întoarce mereu. Nu te tot întorci mereu dacă nu iubești pe cineva.

Stau în duș și încerc să îmi dau seama unde am greșit. Sigur a fost un moment în care am distrus totul și, dacă aș reuși să-mi dau seama care, aș putea să-l repar.

De ce? Îi dau un mesaj lui Amy după ce mă șterg. Trebuie să fie un motiv. Nici măcar asta nu poți să îmi spui?

Apăs pe butonul de Trimite și cobor în anticariat.

— Arată mai bine, zice tata când mă duc lângă ei.

George se uită la mine, se strâmbă și hotărăște că e mai bine să nu răspundă.

— Cum era citatul ăla minunat din Dickens, din *Marile speranțe*? întrebă tata. *Inima zdrobită. Crezi că o să mori, dar continui același trai mizerabil, zi după zi.*

— Nu cred că asta îl ajută prea mult, tata, zice George.

— Zilele groaznice o să devină mai bune, ne spune, deși nu pare nici măcar el prea convins. Mă duc la vânzătoare de cărți.

Ciudat, în mod normal nu face asta vinerea. Îl întreb dacă vrea să vin cu el, dar îmi face semn că nu și îmi zice să am grijă de anticariat.

— Ne vedem diseară, la Shanghai Dumplings, la 8.

De când am terminat clasa a XII-a, în noiembrie anul trecut, lucrez la anticariat în fiecare zi. Vindem cărți la mâna a doua, ceea ce e perfect în partea asta a orașului. Eu și tata vânzăm cărțile. E din ce în ce mai greu. Nu e mai greu să găsești cărți – cărțile sunt peste tot și știu exact unde să mă duc, tata mi-a arătat niște locuri foarte bune –, dar e mai greu să găsești chilipiruri. Toată lumea știe clar cât valorează lucrurile în ziua de azi, așa că e aproape imposibil să mai găsești o primă ediție din *Casino Royale* pe raftul cuiva care nici măcar nu știe ce comoară are. Dacă vrei să o cumperi, atunci va trebui să plătești exact cât valorează.

Citesc mereu articole despre cum se apropie sfârșitul erei anticariatelor. Librăriile independente care vând cărți noi încă mai rezistă. Cele digitale sunt, evident, pe val. Dar se pare că anticariatele vor fi curând doar niște relicve.

M-am tot gândit la asta în ultima vreme pentru că, de când a divorțat de tata, mama tot zice să vindem Cărțile Urlătoare. Ea și tata au cumpărat locul ăsta acum 20 de ani, când era o florărie. S-a vândut la un preț mic, ca să se dea repede. Fostul proprietar pur și simplu a dispărut. Când mama și tata au venit să o vadă, încă mai erau găleți pe jos și totul mirosea a flori și a apă stătută. Bancnotele fuseseră luate, dar încă mai erau niște monede în casa de marcat.

Mama și tata au păstrat tejgheaua de lemn, cum intri în partea dreaptă, precum și registrul verde și lampa roșie pe care florarul le-a lăsat în urmă, dar în rest au schimbat aproa-

pe tot în spațiul ăsta lung și îngust. Au făcut ferestre în partea din față, iar tata și fratele lui, Jim, au lustruit podelele. Au construit rafturi până la tavan pe toți pereții și scări imense de lemn sprijinite de ele, ca oamenii să poată ajunge la cărțile de sus. Au construit și cabinetul cu uși de sticlă în care ținem primele ediții și rafturile mai scunde mai în spate, pe mijlocul peretelui. Au construit rafturile în care ținem Biblioteca Scrisorilor.

În mijlocul librăriei, în fața tejghelei, e masa cu volume speciale și, în spatele ei, canapeaua de la ficțiune. În spate, în partea stângă sunt scările care duc spre apartamentul nostru și în dreapta e secțiunea de cărți de dezvoltare personală, iar în spate, cum treci de ușile de sticlă, e o grădină pentru citit. Jim a acoperit-o, ca oamenii să poată sta afară indiferent de vreme, dar pe pereții albaștri încă mai cresc iederă și iasomie. În grădină sunt mese cu table de Scrabble și canapele și scaune.

În dreapta e un zid de piatră în care e o ușă încuiată, ce duce spre patiseria lui Frank. I-am sugerat lui Frank să deschidă ușa, astfel încât clienții să își cumpere cafea de la el și să o aducă în grădina noastră, dar nu vrea. De când îl știu, adică de când m-am născut, nu a schimbat absolut nimic în magazin. Are aceleași podele cu gresie în alb și negru, aceleași mese și aceleași canapele de piele neagră. Face aceleași prăjituri, refuză să facă cafea cu lapte de soia și pune doar Frank Sinatra, toată ziua.

Îmi dă a doua cană de cafea pe dimineța asta și îmi spune că arăt groaznic.

— Mi s-a mai spus, îi zic în timp ce îmi pun niște zahăr și amestec. Amy m-a părăsit. Mi-a frânt inima.

— Habar n-ai cum e să ai inima frântă, îmi spune și îmi dă un ștrudel cu afine gratuit, puțin ars pe margini, exact așa cum îmi place.

Îmi iau cafeaua și ștrudelul înapoi în anticariat și încep să mă uit prin cărțile cărora trebuie să le pun prețul.

O verific pe fiecare în parte, pentru că exact asta îmi place cel mai mult la cărțile la mâna a doua – faptul că găsești tot felul de lucruri înăuntru: urme de cafea, cuvinte încercuite, notițe pe margini. De-a lungul vremii, eu și George am găsit tot felul de chestii prin cărți: scrisori, liste de cumpărături, bilete de autobuz, vise. Am găsit păienjeni minuscule, țigări storcite și urme de tutun în cotor. Am găsit și un prezervativ odată (nefolosit și încă împachetat, dar expirat de zece ani – o poveste în sine). Odată am găsit un exemplar din *Enciclopedia florilor* din 1958. Cineva folosisese frunze ca să marcheze paginile cu plantele preferate. Frunzele se uscaseră complet când am deschis eu cartea. Mai rămăseseră doar nervurile.

Cărțile la mâna a doua sunt pline de surprize și tocmai de-aia îmi plac.

În timp ce mă gândesc la asta, intră Frederick. El însuși e un mister. E client fidel încă din ziua în care am deschis. Mama și tata zic că el a fost primul nostru client oficial. Avea 50 de ani pe atunci, dar acum are 70 sau cam pe-acolo. E un domn elegant, căruia îi plac costumele gri, cravatele bleumarin și poeziile lui Derek Walcott.*

Și mie îmi place Derek Walcott. Aș putea să devorez poezia lui, *Dragoste după dragoste*. Aș putea pur și simplu să desprind cuvintele de pe pagină și să le bag în gură.

De când am început să ies și eu la vânătoare de cărți, de când s-a deschis anticariatul, Frederick caută o ediție anume a poeziilor lui Walcott. Ar putea să-și comande un exemplar nou, dar caută unul vechi. Nu caută o primă ediție. Caută un exemplar anume care a fost al lui cândva, dar sunt șanse foarte mici să îl mai găsească vreodată.

* Poet de origine din insula Santa Lucia, arhipelagul Caraibe, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în 1992 (n.t.).

Cu toate astea, nu cred că ar trebui să se oprească din căutat. Cine sunt eu să zic că nu o să-l găsească? Sunt slabe șanse, dar se mai întâmplă și lucruri imposibile. Poate că o s-o gălesc chiar eu. Poate că nici măcar nu e așa de departe de aici. Cărțile vechi au un mod special de a călători, cu siguranță. Dar ce pleacă prin lume se poate și întoarce.

Frederik nu vrea să-mi spună ce e în cartea aia. E un om discret, politicos, cu cei mai triști ochi pe care i-am văzut vreodată.

Îi întind cele trei exemplare pe care le-am găsit în ultima lună, dar de-abia dacă se uită la primele două. Ezită însă la a treia. Uitându-mă la cum o ține în mână, mă întreb dacă nu cumva am găsit-o. Deschide coperta, dă paginile și apoi încearcă să nu pară dezamăgit.

Își scoate portofelul și îi zic că nu e nevoie să tot cumpere cărțile, dacă nu am găsit-o pe cea pe care o caută.

— Oricum se vând și o să continui să o caut.

Cu toate astea, insistă și îmi imaginez cum ar fi să între cineva în casa lui Frederik după moartea lui și să găsească sute de exemplare ale aceleiași cărți de Walcott și să se întrebe de ce sunt acolo.

Frederik nu e singurul nostru client fidel. Mai e și Al, care citește mult science-fiction și arată fix ca un fan înrăit. Lucrează de ani de zile la un roman despre un bărbat care e atras într-o utopie virtuală. Cu toții încercăm să găsim o cale să-i spunem că deja s-a scris despre asta. Mai e și James, care mereu vine să cumpere cărți despre romani. Apoi e Aron, care vine beat măcar o dată la câteva luni, bătând cu pumnii în ușă, noaptea târziu, pentru că are nevoie disperată la toaletă; Inez, căreia pur și simplu pare că îi place mirosul de cărți vechi; și Jet, care vine să fure cărțile cu copertă cartonată, ca să le vândă la alt anticariat.

Și mai e și Frieda, care joacă mereu Scrabble cu Frederick, de ani de zile. E cam de aceeași vârstă cu el și poartă rochii de o eleganță ieșită din comun și pur și simplu știi că era genul ăla de profesoară de engleză care bagă spaima în elevi. Vine la clubul lunar de carte, pe care Cărțile Urlătoare îl găzduiește, dar nu îl și moderează.

Vin aceiași oameni de fiecare dată. Eu aranjez scaunele, deschid ușa, aranjez platourile cu brânzeturi și sticlele de vin și mă retrag. Foarte rar mă implic în discuție, dar, dacă îmi stârnește interesul, ceea ce se întâmplă mai mereu, citesc cartea după. Luna trecută au citit *Summer Skin* de Kristy Eeager. George a citit-o după clubul de carte pentru că se vorbise despre scenele de sex și poate că și eu tot de-aia am citit-o. Poate. Dar ce m-a făcut cu adevărat să o citesc a fost modul în care a vorbit Frieda despre personajul principal, Jess Gordon. Mi-a adus puțin aminte de o persoană pe care obișnuiam să o numesc cea mai bună prietenă a mea, Rachel Sweetie. Mi-a plăcut cartea – și lui George de altfel –, așa că am pus un exemplar în Biblioteca Scrisorilor.

Biblioteca e lucrul pentru care e cunoscut anticariatul, cel puțin printre localnici. Mai dăm din când în când peste câte un articol despre ea, pe site-uri precum *Broadsheet*^{*}, în care e inclusă în liste de lucruri pe care să le faci în zonă.

E aranjată în spate, lângă scările care duc spre apartamentul nostru. E separată de restul rafturilor. Ținem acolo exemplare ale cărților care chiar înseamnă ceva pentru oameni – ficțiune, non-ficțiune, romane de dragoste sau sci-fi, poezii și atlase și cărți de bucate. Clienții au voie să scrie pe cărți în Biblioteca Scrisorilor. Pot să încercuiască cuvinte care le plac, să sublinieze rânduri întregi. Pot să lase bilețele pe margine, gânduri despre înțelesul lucrurilor. A trebuit să luăm mai

* Ziar local din Melbourne, Australia (n.t.).

multe exemplare ale cărților de autori precum Tom Stoppard sau John Green, pentru că *Rosencrantz și Guildenstern sunt morți* și *Sub aceeași stea* sunt ticsite de notițe de la cititori.

Se numește Biblioteca Scrisorilor pentru că mulți nu lasă simple însemnări pe margine – scriu scrisori întregi și le pun între paginile cărților. Scrisori către poeți, către hoțomanul de fost prieten sau fostă prietenă care le-a furat exemplarul din *High Fidelity*. În general, oamenii le scriu străinilor care iubesc aceleași cărți ca ei -- și, uneori, câte un străin scrie înapoi.

Mândrie și prejudecată și zombi

Scrisori lăsate între pp. 44 și 45

23 noiembrie-7 decembrie 2012

Notiță de lângă titlu: *Cartea asta îi aparține lui George Jones. Așa că nu o pune la vânzare în anticariat, Henry.*

Dragă George,

Probabil că o să te surprindă să găsești scrisoarea asta în cartea ta. Poate te întrebi cum a ajuns aici. Nu o să dezvălui misterul.

De fapt, încă nu am lăsat-o – sunt încă în camera mea, o scriu – și sunt sigur că nu a fost ușor să o strecur în pagini. Mă gândesc să o las când ceri tu voie să te duci la toaletă și lași cartea pe bancă. Dar știi că îți place să găsești lucruri în cărți vechi, așa că o să încerc. Și iat-o, se pare că am reușit.

Nu am de gând să îți spun cine sunt, cel puțin nu acum. Sunt un băiat cam de-o vârstă cu tine și suntem colegi la cel puțin o materie.

Dacă vrei să-mi răspunzi, poți să pui cartea asta în Biblioteca Scrisorilor din anticariatul vostru și să lași o scrisoare între paginile 44 și 45.

*Nu sunt un obsedat. Îmi plac cărțile. (Îmi place de tine.)
Pytheas (evident, asta nu e
numele meu adevărat)*

*Pytheas – sau mai degrabă Stacy sau care dintre prietenii
ei o fi scris asta,*

*Lasă-mă în pace. Dacă te prind prin anticariat, o să
chem poliția.*

George

Dragă George,

*Mulțumesc că mi-ai scris, chiar dacă doar ca să-mi
spui că o să chem poliția.*

*Nu vreau să te supăr, dar nu sunt unul dintre prietenii
lui Stacy. Nu prea îmi place de Stacy și ea sigur nu mă
place pe mine. Nu e o farsă. Ești amuzantă și deșteaptă și
chiar mi-ar plăcea să îți mai scriu.*

*Pytheas (chiar crezi că vreunul dintre
prietenii lui Stacy și-ar spune Pytheas?)*

Pytheas,

*Deci sigur nu ești unul dintre prietenii lui Stacy? Do-
vedește-o.*

George

Dragă George,

*Asta e cam greu. Cum pot să-ți dovedesc că nu e o far-
să? Dacă am fi o ecuație matematică, ar fi simplu. Dar
s-ar putea să trebuiască să riști, pur și simplu.*

O să îți zic câteva lucruri despre mine. Poate că asta o să ajute? Îmi plac științele. Îmi place matematica. Îmi place să rezolv probleme. Cred în fantome. Sunt fascinat de tot ce înseamnă călătorit în timp și spațiu și îmi place la nebunie oceanul.

Încă nu m-am hotărât ce vreau să fac când termin școala, dar cred că o să merg mai departe cu ceva care are legătură fie cu oceanul, fie cu spațiul. Înainte de asta, cred că o să călătoresc. Primul loc în care vreau să merg e deșertul Atacama. Se întinde pe 1 000 de kilometri, de la granița de sud a Peruului până în Chile. Are ieșire la Pacificul de Sud și este cunoscut ca fiind cel mai uscat loc de pe pământ. Sunt anumite porțiuni în care nu a plouat niciodată. Nimic nu putrezește, dat fiind că nu e umezeală. Așa că orice moare acolo se conservă pentru totdeauna. Poți să citești mai multe la pagina 250 din atlasul din Biblioteca Scrisorilor. (Am mai marcat câteva locuri din America de Sud în care aș vrea să merg.)

Vrei să îmi spui și tu câte ceva despre tine?

Pytheas

Pytheas,

De ce îmi scrii? Potrivit tuturor celor de la școală, sunt o ciudată.

George

Dragă George,

Îmi plac ciudații.

Pytheas

Rachel

Plec din Sea Ridge cu mașina bunicii într-o vineri după-amiază. E veche - un Volvo bleumarin din 1990 -, dar cel puțin e a mea. A fost ideea bunicii să mă mut cu Rose și, ca să mă convingă să mă duc, mi-a dat un mijloc de transport.

Într-una dintre întâlnirile noastre, Gus, terapeutul meu, m-a întrebat cum m-aș simți dacă dacă m-aș muta departe de ocean.

— Ușurată, i-am zis. Relaxată.

Nu ar trebui să mai dau nas în nas cu Joel, fostul meu prieten, sau cu profesorii pe care îi dezamăgisem, sau cu prietenii de care mă îndepărtasem. Nu ar mai trebui să-i văd pe oamenii de la clubul de salvamari unde am lucrat înainte de moartea lui Cal sau pe copiii pe care i-am învățat să înoate la piscina din cartier.

Dar azi nu mă simt nici relaxată, nici ușurată. În primul rând, nu prea am mai condus de când mi-am luat carnetul, iar mașina bunicii nu e automată și nici nu pare să meargă mai repede de 65 de kilometri pe oră.

Și mai e și cutia cu lucrurile lui Cal, pe care bunica a pus-o în portbagaj înainte să plec. Urăsc faptul că viața lui Cal a sfârșit prin a fi o serie de cutii cu lucruri scrise pe laterale, cum ar fi ARTICOLE SPORTIVE, HOBBY-URI, ACCESORII DE CALCULATOR sau DIVERTISMENT. Bunica le-a împachetat când s-au împlinit șase luni.

Cutia din mașină e plină cu lucruri pe care bunica nu știe în ce categorie să le pună, așa că vrea să mă uit eu prin ele. Pe margine e un semn de întrebare sub care scrie DIVERSE. Am senzația că o să mă plimb cu ea în portbagaj cât timp o să am mașina.

Aproape că trag pe dreapta, când îmi vine gândul ăsta în minte, s-o arunc de pe stânci. O aruncătură bună și ar dispărea pentru totdeauna. Însă totul este împotriva mea - culoarea cerului, lumina.

Exact la ora asta am ajuns aici, împreună cu mama și Cal, în urmă cu trei ani. Ne uitam după ocean pe măsură ce ne apropiam, așa cum făceam mereu, zărind mai întâi mici triunghiuri care se făceau din ce în ce mai mari.

Cal avea deschis unul dintre atlasele lui, unul vechi, desenat în secolul al XIX-lea. Îl găsisse la un anticariat chiar în ziua aia. M-am întors spre bancheta din spate și l-am văzut trasând cu degetul țărnișurile Oceanului Antarctic, mai palid la margini și de un albastru intens în mijloc.

Cu cât ajungeam mai aproape, cu atât adunam mai multe informații. Este al patrulea ocean ca mărime. Se întinde pe 17 968 de kilometri. Are o suprafață de 20 327 000 de kilometri pătrați și o adâncime medie între 4 000 și 5 000 de metri. Îmi aduc aminte că toți trei am amuțit un moment, entuziasmați de proporțiile astea.

Cotesc spre continent și apăs pe accelerație, mergând cât de repede îmi permite mașina. Las în urmă arbuștii și oceanul, care devin din ce în ce mai mici, și îmi închipui că timpul se dă înapoi. Înapoi spre acel moment când lumea noastră era altundeva. Privesc prin parbriz și aștept să dau de ciment, să nu mai văd marea.

Când ajung eu deja se întunecă, așa că ratez prima ieșire spre Gracetown de pe autostradă și trebuie să ies pe următoarea.

Asta înseamnă că trebuie să conduc înapoi prin Charlotte Hill, pe lângă High Street, să trec de Cărțile Urlătoare, care e fix lângă patiseria lui Frank.

Nu am mai trecut prin oraș de când ne-am mutat. Mă târăsc prin trafic și sunt cuprinsă de un sentiment cât se poate de ciudat – mă simt de parcă aș conduce printr-un vis din trecut. Puține lucruri s-au schimbat: magazinul de haine Beat s-a transformat într-unul de produse organice. Cel de DVD-uri e acum cafenea. În afară de asta, totul a rămas la fel.

Când ajung în dreptul Cărților Urlătoare, îl văd pe Henry cum stă la teighea, pe un taburet: are călcâiele sprijinite pe bara de metal de jos, coatele rezemate pe genunchi și o carte în mână. E complet absorbit. Singurul lucru care e diferit față de acum trei ani e că nu mai vreau să-l sărut. Simt o oarecare pornire să-i dau una, dar nimic mai mult.

Înainte să pornesc la drum, Henry iese afară, să bage înăuntru cărțile de pe stradă. Briza îi ciufulește părul, la fel de strălucitor, la fel de negru, cu reflexii bleumarin. Îl privesc și sunt atentă la propriile-mi senzații: oricât m-aș uita, nu îmi bate inima cu putere, nu mai plutește nimic în aer.

Îmi aduc aminte de primele mele luni în Sea Ridge, când, de fiecare dată când mă gândeam la el, luam foc, deopotrivă de mânie și de rușine. Când singurul lucru care îmi acoperea roșeața din obraji era marea.

Rose stă aproape de High Street, o stradă înțesată de magazine de cafea, haine și discuri. Nordul orașului ne-a părut mereu mie și lui Cal partea mai de mâna a doua și asta ne plăcea. Pe malul celălalt al râului, în sud, străzile sunt mai late și e plin de haine noi, dar mie îmi place mai mult aici, unde la cinema rulează atât filme noi, cât și vechi, unde clădirile sunt pline de graffiti și liniile de curent străbat cerul, încâlcite.

Ultimul apartament al lui Rose, vizavi de spital, avea un

singur dormitor. Când eu și Cal am stat acolo, a pus o saltea pe jos în sufragerie pentru noi. Acum locuiește într-un fost depozit de cărămidă, pe fațada căruia scrie cu litere șterse ATE-LIER AUTO. În partea stângă e o ușă de lemn, iar în dreapta, alte două, duble – probabil că pe acolo intrau mașinile.

Rose e mătușa mea preferată – era și preferata lui Cal –, dar a fost mereu și cea mai misterioasă. Apare și dispăre. Când apărea în Sea Ridge, își petrecea tot timpul cu tunsul peluzelor, curățatul garajelor sau fumând printre dunele de nisip. Când dispărea, se ducea mereu într-un loc exotic – călătorea prin Africa, lucra la Londra, făcea voluntariat în Chile.

Odată am întrebat-o de ce nu a făcut copii.

— Nu mi-am dorit niciodată, mi-a spus. Sunt prea ocupată. În plus, înjur al naibii de mult.

Dar știi că nu o deranja să ne aibă pe mine și pe Cal prin preajmă. Mi s-a spus că atunci când m-am născut plângeam mereu, așa că Rose venea pe la noi după tura de la spital și mă ținea în brațe, pentru ca mama și tata să poată să doarmă puțin. Mama se trezea noaptea și o auzea pe Rose cum îmi recita din tabelul periodic.

— E singura poveste pe care o știi, zicea ea.

Înainte să cobor din mașină, le dau mamei și bunicii un mesaj scurt, să le zic că am ajuns, și apoi îmi iau geamantanele din portbagaj. Las cutia lui Cal la locul ei, o încui înăuntru.

— Am auzit că ți-a dat mașina, îmi zice Rose când deschide ușa. Cum a fost să conduci până aici?

— Binișor.

— Ai fost panicată tot drumul, nu?

— Jumătate de drum, îi spun, uitându-mă în jur.

— E dezordine, îmi zice. Renovez.

— Nu există pereți, îi spun, și ea bate ușor în zidul exterior.

— Nu sunt pereți interiori.

E o singură cameră imensă, cu pardoseală de ciment lustruită și două spații aranjate ca niște dormitoare.

Pot să văd toată viața lui Rose. Patul e nefăcut, într-o parte e o comodă cu sertare, ticsită de lucruri aruncate pe ea, și, pe partea cealaltă, o bibliotecă plină de cărți de medicină. Hainele ei, în principal jeanși și tricouri, zac aruncate pe podea sau scoase pe jumătate din sertare. Mai e un cadru de haine pe care sunt atârinate niște rochii negre, cu o pereche de cizme înalte dedesubt.

Colțul meu de depozit e aproape de fereastra din față. Cuprinde un pat pe care se află un teanc de cearșafuri, o comodă cu sertare și un cadru gol de haine.

— Evident, planul pe termen lung e să fac și niște pereți, dar până atunci va trebui să ne respectăm spațiul una celeilalte. Baia are pereți.

Arată spre o ușă de metal de lângă bucătărie.

— Nu-ți place? mă întrebă privindu-mă cum inspectez totul cu atenție.

— Ba da. Doar că nu e cum mă așteptam.

Dar de fapt mă gândesc că nu am unde să mă ascund.

Nu am multe de despachetat și nu e nimic de mâncare în casă, așa că eu și Rose plecăm la supermarket. Pe drum mă întreb în ce m-am băgat. Mi se strânge stomacul de fiecare dată când mă gândesc la spațiul deschis al depozitului. M-am obișnuit să fiu mereu singură și să îmi văd de treabă – să mă plimb noaptea pe plajă, să chiulesc de la școală ca să pot să dorm, să plâng în camera mea, unde nu mă vede nimeni.

— Cu tine vorbesc, zice Rose.

— Și?

— Și nu mă ascuți.

Face un semn spre parbriz.

— Am ajuns. Ia tu coșul. Ne vedem înăuntru.

Rose nu prea se pricepe la gătit, așa că luăm lucruri pe care pot eu să le fac sau pe care putem să le încălzim și mă simt bine să fac cumpărături într-un alt oraș decât Sea Ridge, unde mă știe toată lumea și toți se uită ciudat la mine. Supermarketul ăsta e nou. Eu și Cal nu am stat niciodată în raionul de dulciuri, deliberând dacă să luăm M&M's cu alune sau simple. Rose nu deliberează deloc, după cum se pare. Pune ambele pungi în coș.

— Bunica ta crede că nu mănânci suficient, îmi zice și mergem mai departe. Mai spune și că te-ai transformat într-un zombi care se ascunde în camera ei, doar me toată ziua și își petrece nopțile pe plajă cu mama ei, care s-a transformat și ea într-un zombi.

Rose aruncă o cutie de ton în coș, în timp ce eu nă uit la reflexia mea într-o cutie de prăjituri, să văd dacă arăt într-adevăr ca un mort viu. Asta nu e o veste prea bună.

— Habar n-are ce e un zombi de fapt, zice Rose, așa că nu-ți face griji.

— Cal i-a povestit despre zombi. *Lupta cu zombi* e filmul ei preferat din toate timpurile. Îi place chiar mai mult decât *Casablanca*.

— Nici măcar nu aveam voie să ne uităm la TV când eram mici, îmi zice. Acum se uită la filme cu Simon Pegg* și îmi spune că nepoata mea ar trebui să facă sex.

— Ce i-ai zis?

— Că zombi nu fac sex.

Bunica și Rose nu se înțeleg deloc. Se tot ceartă de dragul de a se certa de când avea Rose trei ani, cel puțin așa se zice în familie. Potrivit bunicii, Rose înjură prea mult, muncește prea mult și nu vine acasă suficient de des.

* Actor britanic, protagonistul filmului *Lupta cu zombi* (n.t.).

— Dacă a ajuns să te trimită la mine, ai încurcat-o, zice Rose.

— Am încercat să termin clasa a XII-a, îi spun, vrând să mă apăr.

— Dacă ai fi încercat, ai fi terminat-o. Poți să termini clasa a XII-a cu ochii închiși.

Mă văd stând în spatele școlii, în loc să mă duc la ore – soarele îmi strălucește pe față și iarba mă mângâie pe spate.

— Am ținut ochii închiși mai tot timpul.

— Viața începe din nou, spune Rose, de parcă ar putea să comande asta.

Cărăm cumpărăturile înapoi la mașină, când văd un fluturaș pe parbriz, pentru o trupă numită The Hollows. Îmi dau seama imediat că e trupa Lolei. E numele pe care ea și Hiroko l-au ales acum câțiva ani, când trupa era doar în imaginația lor. Între timp, și-au scris propriile cântece și au repetat în garajul bunicii Lolei.

Mă uit cu atenție peste fluturaș, în timp ce Rose pune cumpărăturile în pungi și apoi în mașină. E o poză cu ele două într-o stație de autobuz, așteptând în timp ce țin în mână basul Lolei și instrumentele de percuție ale lui Hiroko.

— Prietene vechi, îi zic lui Rose.

— Prietenii vechi își scriu, spune o voce din spatele meu.

Ridic capul și o văd pe Lola.

Nu e chiar așa de surprinzător, din moment ce locuiește în apropiere și e evident în parcare, punând fluturași sub ștergătoarele mașinilor. Cu toate astea, mi se pare că e un mic miracol, că s-a materializat lângă mine, venind din trecut, cu părul ei castaniu lung, cu pielea măslinie, scundă, dar cu forme. Vreau să o iau în brațe, dar, dacă aș face asta, s-ar putea să îi zic totul și să izbucnesc în lacrimi în parcare.

— A trecut prea multă vreme, îi zic, ca să acopăr tăcerea.

— Mult prea multă, răspunde, în timp ce se joacă cu un cercei care seamănă, în lumina slabă din parcare, cu un cui mic. A trecut așa de mult de când mi-ai scris ultima dată, încât am crezut că ai murit.

— Ți-aș fi zis dacă aș fi murit, îi răspund.

Nu zâmbește, dar nici nu se mai joacă cu cerceiul. Dacă i-aș spune despre Cal, m-ar ierta imediat, dar s-ar simți vinovată, când de fapt nu e deloc vina ei. În plus, nici nu mi se pare potrivit să dau vestea asta în timp ce Rose îndeasă hârtie igienică în portbagaj.

— Clasa a XII-a m-a cam acaparât cu totul, îi zic.

Face un pas spre mine și îmi atinge părul, de parcă de-abia acum a observat că m-am tuns și m-am decolorat. Mă studiază cu atenție, se uită la tricoul meu negru, la jeansi, la silueta mea slăbănoagă. Ea poartă o rochie argintie, scurtă și încerc să nu arăt la fel de spălăcită cum mă simt.

— Nu-ți place? o întreb, trecându-mi o mână prin păr.

— Îmi place, zice.

— Mă ierți?

Îmi ia fluturașul din mână, își măzgălește numărul de telefon și îmi spune că diseară au concert la un local numit Laundry.

— O să vină și Henry și, dacă îți pare rău cu adevărat, o să vii oricum, îmi spune, înainte să apuc să-i zic că nu vreau să-l văd pe Henry. Vino și te iert.

Îi povestesc lui Rose despre Lola și despre Hiroko în timp ce plecăm din parcare. Lola cântă vocal și la chitară. Hiroko cântă la tobe, la xilofon și la alte câteva instrumente, ale căror nume nu le știu. În timp ce îi povestesc, mi le aduc aminte în clasă, cum își trimiteau bilețele cu versuri când profesorii nu erau atenți.

Pun fluturașul în buzunar. Mi-e dor de Lola și nu vreau să mă urască, dar în niciun caz nu o să mă duc la Laundry disea-

ră. Viața mea e suficient de deprimantă și dacă nu îi văd pe Henry și pe Amy ținându-se de mână și sărutându-se.

— Apropo de prieteni vechi de la școală, zice Rose, m-am întâlnit cu Sophia zilele trecute – știi tu, mama prietenului tău, Henry. A fost la fix – tocmai aflasem că a picat slujba pe care ți-o găsisem la spital și, când i-am povestit despre asta, s-a oferit să-ți dea un job la Cărțile Urlătoare.

Rose vorbește repede, așa că îmi ia ceva vreme să procesez ce zice și să mă gândesc la ce înseamnă asta. Să lucrez cu Henry opt ore ciudate pe zi. Chiar dacă lucrăm în ture diferite, tot nu aș avea cum să îl evit. E mereu la anticariat. Doarme în anticariat. O să stea tolănit mereu pe canapeaua de la ficțiune, vorbind întruna despre Amy. O să vorbească cu Amy, pentru că mă gândesc că o să stea și ea tolănită lângă el.

— Nu.

— Nu?

— Nu, zic iar, cu mai multă convingere. Mulțumesc, dar nu vreau. Spune-i Sophiei că mi-am găsit altă slujbă.

— Ți-ai găsit altă slujbă?

— Evident că nu.

— Atunci o să te duci. Începi mâine dimineață la 10. Sophia a spus că vrea pe cineva care se pricepe atât la oameni, cât și la calculatoare, cele mai bune calități ale tale.

— Nu mă mai pricep la oameni.

— Așa e, dar am ales să nu îi spun asta. Nu i-am mai spus oricum nimic altceva. Ei nu știu despre Cal. Nu știu că ai picat clasa a XII-a. Cred că îți iei un an liber înainte de facultate. Au nevoie doar de cineva care să facă o bază de date și să facă inventarul. Poți să faci asta, nu?

De putut pot, recunosc, doar că nu vreau.

Nu vreau să-i explic situația umilitoare cu Henry, dar, din moment ce nu am de ales, îi spun că mi-a plăcut de el, îi povestesc de ultima noapte a lumii, de Amy, de scrisoare, de de-

clarația mea de dragoste, de cum el mi-a ignorat declarația de dragoste. Orice alt om ar înțelege de ce nu pot să accept jobul.

Dar Rose nu e ca orice alt om.

— Va trebui să treci peste asta. Vrei să te ascunzi. Vrei să fii nefericită, ei bine, asta nu o să se întâmple. O să accepți slujba la Cărțile Urlătoare. Nu o să mai petreci nicio zi stând în pat și holbându-te la tavan.

Se uită la mine și apoi iar la drum.

— Trebuie să reîncepi să mai și trăiești, la un moment dat.

Ducem cumpărăturile înăuntru fără să vorbim. Cu fiecare pungă cărată, sunt și mai hotărâtă să nu vorbesc cu Henry.

— Aș prefera să fiu femeie de serviciu și să frec WC-uri. Lasă-mă să frec WC-uri, te implor. Lasă-mă să fiu femeie de serviciu la spital.

— Încă îți mai place de el, zice Rose.

— Nu îmi mai place de el. Nu îmi mai place de nimeni.

Poate că unii oameni fac mult sex ca să uite de durere, dar eu nu am făcut asta. Eu m-am despărțit de Joel. Nu am mai sărutat pe nimeni de la înmormântare. Nu vreau să mai sărut pe nimeni. Și clar nu vreau să-i văd pe Henry și pe Amy cum se sărută.

— Asta e condiția mea, dacă vrei să te las să stai aici, spune Rose. O să te scoli în fiecare dimineață și o să te duci la muncă. Ori faci asta, ori te reînscru în clasa a XII-a. Ai optsprezece ani, așa că tu decizi ce faci. Fie stai aici și faci ce îți zic, fie te duci acasă. Nu vreau să par rea, dar suntem cu toții al naibii de îngrijați pentru tine.

Mă duc în baie și închid ușa, pentru că e singura ușă pe care pot să o închid. Mă privesc în oglindă. Parcă aș cunoaște persoana care se uită la mine, dar nu o recunosc. Mi-am tuns părul lung la o săptămână după înmormântare. A fost o noapte ciudată. Când mă uit în urmă, singurul lucru pe care

mi-l amintesc e cerul. Nu mai văzusem unul așa până atunci. Plat și fără stele, de parcă întreaga lume ar fi devenit o cutie cu capacul pus. Nu puteam să dorm. M-am așezat pe balcon și m-am uitat în sus multă vreme, știind că undeva există planete și stele și galaxii, dar fără să mai cred în ele.

Îmi place că am trasat o linie între Rachel cea de dinaintea morții lui Cal – fata cu păr lung și blond, cercetătoarea, cea care purta rochii doar fiindcă era mai ușor să le dea jos când voia să înoate – și Rachel cea cu părul tuns, care nici măcar nu mai poartă costum de baie și căreia nu-i mai pasă cum arată.

— Tot ce vreau e să fii din nou *tu însăși*, zice Rose, în timp ce bate ușor la ușă și îmi strigă numele, doar-doar oi ieși. Ți mai aduci aminte ziua aia? mă întreabă și știu exact la ce zi se referă, fără să indice vreo dată sau vreun loc sau vreo oră.

Începe să o descrie și aș vrea să se oprească, dar nici nu vreau să înrătuătesc lucrurile. În acea zi nu s-a întâmplat mare lucru, dar, în același timp, s-a întâmplat totul.

Rose venise în vizită în vara de dinainte de clasa a XII-a. Venise din Chile, dis-de-dimineată, așa cum făcea mereu, apăruse pur și simplu în bucătărie, cu cafea, croasanți și ziar pentru toată lumea. Era vară. Cald de cum răsărea soarele. Am mâncat pe balcon și Rose ne-a povestit că vizitase Capul Horn, cel mai sudic punct al arhipelagului Țara de Foc. Dincolo de el, despărțite doar de Strâmtoarea Drake, sunt Insulele Shetland de Sud.

„Punctul care leagă Oceanul Atlantic de Pacific”, a spus Cal, citind de pe ecranul telefonului, în timp ce își aranja ochelarii și căuta mai multe informații.

În timp ce citea, Rose și-a pus picioarele pe balcon și a zis:

— Prima excursie. Oriunde v-ați duce, împreună sau separat, oriunde ar fi, o să v-o fac cadou.

Rose nu făcea promisiuni pe care nu avea de gând să le onoreze. Eu și Cal am început să facem imediat planuri. Urma

să mergem împreună, asta știam sigur. Trebuia să așteptăm până terminam eu clasa a XII-a. Partea grea era să ne hotărâm unde să mergem.

— Oferta încă mai e valabilă, zice Rose în seara asta. Alege un loc.

Aleg trecutul.

Toaleta e prea mică. Rose continuă să bată la ușă. Fata ciudată mă privește fix din oglindă. Mă gândesc ce bine ar fi să conduc acum, cum s-ar simți aerul proaspăt prin fereastra deschisă. Deschid ușa și ies.

— Nu putem măcar să vorbim despre asta? mă întrebă și îi zic că sigur că putem vorbi.

— Dar mâine, cred că diseară mă duc să văd trupa Lolei.

Iau fluturașul, iar Rose îmi dă o cheie de rezervă de la depozit. Pare îngrijorată, așa că o sărut pe obraz.

— Relaxează-te, m-ai convins. Trăiesc din nou.

Asta ar fi fost suficient pentru mama, dar nu și pentru Rose.

— Nu sunt o idioată. O să conduci toată noaptea, doar ca să eviți conversația.

Exact asta e planul.

— Nu asta e planul.

Mi se pare că o să începem iar să ne certăm, dar Rose se relaxează și se sprijină de blat.

— Bine, atunci, zice în timp ce mușcă dintr-un măr. Fă o poză cu Lola pe scenă și trimite-mi-o. Arată-mi că într-adevăr trăiești.

Bunica zice mereu că Rose e prea deșteaptă pentru binele ei: prea aventuroasă, prea onestă, prea neconvențională, prea gălăgioasă. Astea sunt calități pe care le-am adorat întotdeauna la Rose. Până acum, când par să se întoarcă împotriva mea.

Conduc printre toate clădirile vechi, în timp ce încerc să

hotărăsc ce să fac. Totul a rămas la fel: străzile, magazinele, casele. Trec pe lângă Liceul Gracetown High, unde mama preda științele naturii și unde am învățat și eu. Cal mergea la o școală privată, în partea cealaltă a orașului, care avea un program bun de muzică: el cânta la pian.

Parchez lângă fosta noastră casă de pe Matthews Street, un bungalow californian cu trei dormitoare, toate vopsite crem. Cei care locuiesc acum aici au păstrat scaunele și plantele de pe verandă, dar alte biciclete se sprijină de gard și alte mașini sunt parcate pe alee.

Peretele din spatele casei era făcut din sticlă când stăteam noi aici. Îmi aduc aminte cum stăteam eu și Cal în sufragerie într-o seară, când a început o furtună de vară. Picăturile de ploaie străluceau în lumina felinarului și, la scurt timp, a început să fulgere. Și eu, și Cal adoram furtunile. Ne plăcea acumularea de energie din aer, electricitatea care se forma între norii de deasupra și pământ, care se apropiau.

Cal era interesat de știință și se și pricepea, dar nu îi plăcea cu adevărat, nu așa cum îmi plăcea mie. Îi plăcea știința pentru că deschidea atâtea posibilități, dar credea în alte lucruri, precum călătoria în timp sau fenomenele supranaturale. Îmi aduc aminte că odată ne-am uitat *la Being Human* împreună și am tot discutat dacă fantomele există sau nu. Cal credea că există, eu credeam că nu. Mama ne-a explicat amândurora de ce, potrivit celei de-a doua legi a termodinamicii, nu se poate să existe. Cal a ales să creadă oricum.

Eu eram de acord cu părerea mamei. Oamenii fac parte dintr-un sistem ordonat și, odată ce ne schimbăm această liniaritate, nu ne mai putem regrupa.

Cu toate astea, la înmormântare, după ce toată lumea părăsise capela, eu am rămas. Așteptam fantoma lui Cal. Tot nu

* Serial TV produs de BBC, cu premiera în 2008, despre o fantomă, un vârcolac și un vampir care încearcă să ducă o viață socială normală (n.r.).

credeam în ele, dar mi-a venit ideea asta nebunească potrivit căreia, poate, dacă el credea, ar fi fost posibil.

— Vezi, Rach, sunt aici, mi-l imaginam zicând în timp ce ar fi ridicat un braț ca să îmi arate cum trece lumina soarelui prin el.

Dar fantomele nu sunt nimic altceva decât praf și imaginație și, în cele din urmă, directorul casei de pompe funebre mi-a spus cu blândețe că trebuie să plec. Urma să începă altă înmormântare în curând.

Mă gândesc la ultimatumul lui Rose. Rămâi aici sau du-te acasă. Cal e peste tot, dar în oraș măcar trăia. Nu vreau să merg acasă. Nu cred că mai vreau să mă întorc vreodată acolo.

Iau fluturașul și îl analizez. Nu am auzit de Laundry, dar e pe High Street, nu departe de aici. Dacă e să mă iau după număr, ar trebui să fie vizavi de Cărțile Urlătoare. Nu vreau să îl văd pe Henry, dar o să fie întuneric în club, așa că sunt slabe șanse să dau de el.

Pornesc mașina.

Mândrie și prejudecată și zombi

George și Sima

Scrisori lăsate între pp. 44 și 45

8-11 decembrie 2012

Okay, Pytheas, o să îți răspund, dar doar pentru că mi-e milă de tine. Cui îți plac ciudații?

O să îți spun câte ceva despre mine, dar înainte am câteva întrebări pentru tine. Cine e Pytheas? Am mai vorbit până acum? De ce nu te văd niciodată punând scrisorile în cărți? Am fost foarte atentă.

George

Dragă George,

Mereu ești așa de suspicioasă? Nu mă deranjează, dar mă întreb dacă există cineva în care ai încredere. Mereu stai singură la școală. Te-am întrebat dacă pot să stau la masa ta la cantină odată. Te-ai uitat la mine, ai zis că da și apoi te-ai ridicat și ai plecat. Nu a fost o primire prea călduroasă.

Așadar, Pytheas – mă bucur că ai întrebat. A trăit în secolul al IV-lea și a fost prima persoană (cel puțin așa se

zice) care a scris despre soarele de la miezul nopții*. Este primul om care a ajuns în Arctica, mânat de curiozitate științifică, și a fost prima persoană care a observat că luna este cea care influențează marea.

Nu mă vezi niciodată punând scrisori în cărți pentru că sunt teribil de agil :-)

Pytheas

P.S. Am văzut că ai marcat Statele Unite pe hartă – și mie mi-ar plăcea să merg acolo. Mie și surorii mele ne-ar plăcea să plonjăm în apă de pe coastele din California într-o bună zi.

Okay, Pyheas: câteva lucruri despre mine.

Îmi place anticariatul. Citesc mult. Printre scriitorii mei favoriți se numără Hugh Howey, Kurt Vonnegut, Ursula K. Le Guin, Margaret Atwood, John Green, Tolstoi (tocmai am citit Anna Karenina), J.K. Rowling, Philip Pullman, Kirsty Eagar, Melina Marchetta, Charlotte Brontë și Donna Tartt. În ultima vreme (știi asta deja), au început să îmi placă reinterpretările clasicilor (Rațiune și simțire și Monștri marini, lucruri de genul ăsta).

Îmi plac găluștele. Ziua mea e în prima zi de iarnă: îmi place când îmi e frig (peste tot, mai puțin la picioare). Ca muzică îmi plac Finches, Jane's Addiction, Amber Coffman și Wish.

Am tendința să stau singură la școală pentru că toată lumea pare diferită de mine și nu reușesc să găsesc un grup în care să mă integrez, așa că nici nu mai încerc.

* Fenomen natural ce poate fi observat la nord de Cercul Arctic – soarele nu apune și este vizibil 24 de ore pe zi (n.t.).

Îmi cer scuze pentru ziua aia la cantină. Nu-mi amintesc. Dar dacă aş fi ştiut că erai tu, atunci aş mai fi rămas.

George

Dragă George,

Mulţumesc. Îţi accept scuzele. Dacă îmi mai fac vreodată curaj să vorbesc cu tine, o să mă aştept la o primire mai călduroasă.

Te înţeleg. Şi eu am schimbat şcolile – dar mi-am făcut un prieten bun la şcoala noastră, așa că acum totul e mai suportabil. Cred că ți-ar plăcea de prietenul meu, ştii sigur că lui i-ar plăcea de tine. Eşti în aceeaşi clasă cu el la engleză şi crede că eşti interesantă. I-a plăcut recenzia pe care ai făcut-o pentru Liar. A spus că ai înjurat fără să îţi dai seama.*

N-am auzit de trupele astea, dar am descărcat o parte din cântecele lor. Mie îmi place Wish. Sună într-un fel oniric. Ai auzit de Dandy Warhols? Cred că ți-ar plăcea.

Am citit multă ficţiune şi îmi plac benzile desenate, dar ador cărţile de non-ficţiune. Aşa cum am mai spus, sunt pasionat de teoriile despre timp. Am tot citit despre universul bloc. Nu înţeleg teoria în totalitate, dar îmi place să încerc să pricep.

Pytheas

P.S. Chiar îmi plac ciudaţii, dar nu cred că tu eşti așa. Sau, dacă eşti, eşti ciudată în cel mai bun sens al cuvântului. Eşi superbă (acum chiar că nu o să îţi mai zic niciodată cine sunt). Îmi place şuviţa albastră din părul tău şi îmi place cum răspunzi în clasă, fără să îţi pese de ce zic cei-

* Roman Young Adult semnat de autoarea Justine Larbalestier (n.t.).

lalți. Îmi place că citești mereu lucruri interesante și că lucrezi într-un anticariat.

P.P.S. Ți-am lăsat o carte în Biblioteca Scrisorilor. E a mea, așa că poți să o păstrezi – e vorba de Sea, de Mark Laita. E una dintre cărțile mele preferate din toate timpurile. Am făcut semn la caracatița din Pacificul de Nord. Poate să își schimbe înfățișarea și textura astfel încât să arate ca un coral incredibil de complex. Trăiește aproximativ patru ani, mai mult decât oricare altă specie, și crește până la cinci metri lungime. Mi-ar plăcea să merg în Alaska într-o zi, să văd una în realitate.

Dragă Pyheas,

Deci am citit una dintre teoriile despre timp, de care ai zis. Dacă trecutul chiar există, atunci de ce nu putem călători acolo? Potrivit teoriei universului bloc, nu ar trebui să exist în continuare și în trecut? Deci în timp ce sunt aici, în prezent, sunt și acolo? Asta nu are deloc sens, Pytheas.

Mulțumesc pentru carte. E foarte frumoasă. Fotografiele sunt prelucrate? Culorile peștilor sunt incredibil de vibrante.

M-am uitat la poze aproape în beznă – doar cu o lanternă mică, să evidențiez peștii. Mă simt de parcă sunt sub apă. Ai încercat?

Sigur, caracatița imensă e incredibilă. Dar poza mea preferată e cea cu meduzele.

Câteodată mă duc la acvariu să mă uit la ele. Arată ca niște fantome marine.

Mulțumesc și pentru toate complimentele pe care mi le faci – ți-aș răspunde și eu la ele, dar nu te cunosc. În ultima vreme nu mai reușesc să fiu atentă la ore pentru

că mă tot gândesc cine ești. Nu pari să fii unul dintre tipii populari – și zic asta în cel mai bun mod posibil.

Ai de gând să îmi zici vreodată cine ești? Sau o să continui să îmi scrii așa la nesfârșit?

George

Dragă George,

M-am gândit și eu că poate e puțin ciudat că mergem la aceeași școală și că nu știi cine sunt. Dar pur și simplu nu pot să îți spun. Mi-e teamă că, dacă ai afla, asta ar schimba lucrurile și vreau să îți scriu în continuare.

Teoria universului bloc chiar îți dă peste cap părerile despre timp, nu? Gândește-te în felul următor – universul e în continuă creștere și, pe măsură ce se mărește, se adaugă felii spațio-temporale. Pe măsură ce se tot adaugă felii, te deplasezi înainte. Cu toate astea, să călătorești în trecut e imposibil. Timpul și spațiul se mișcă într-o singură direcție – înainte.

Pytheas

Henry

Programul de la Cărțile Urlătoare e flexibil. Deschidem cel târziu la 10 dimineața și ținem deschis cel puțin până la 5 după-amiaza, dar de obicei până mai târziu. Aproape întotdeauna deschidem dacă intervine vreo urgență legată de o carte în miez de noapte.

Vinerea închidem mereu înainte de 8, pentru că atunci luăm cina în familie, la Shanghai Dumplings. Aduc înăuntru rafturile pe roți, pe care le ținem în stradă, gata să închid, când Lola intră și îmi spune că a văzut-o pe Rachel.

Nu e nevoie să o întreb despre care Rachel vorbește. Există o singură Rachel. Acea Rachel. Rachel Sweetie. Prietena mea cea mai bună, care s-a mutat acum trei ani și a devenit atât de ocupată, încât a uitat de mine.

După ce a plecat, i-am scris scrisori – scrisori *lungi* –, spunându-i totul despre anticariat. I-am scris despre George și despre mama și tata și Lola și Amy. Ea mi-a răspuns cu scrisori de un paragraf, apoi scrisorile s-au transformat în e-mailuri de un paragraf, apoi m-a pus în conversații de grup, și apoi a încetat cu totul să-mi mai scrie.

— Mă ignoră, îi ziceam Lolei, uitându-mă la e-mailurile lungi pe care ea le primea de la Rachel. Ți-a zis ceva? o întrebam, dar ea scutura din cap.

Lola nu știe deloc să mintă. Rachel îi zisese ceva, dar Lola era prea loială ca să-mi spună, așa că am continuat să mă întreb.

— Și-a tuns părul scurt și l-a decolorat, îmi zice Lola, iar acum încerc să mi-o imaginez și nu vreau să fac asta.

Nu vreau să mă întreb ce face.

Mă strâmb, ca să îi arăt că nu-mi pasă de ce face Rachel.

— Tot nu știu de ce am încetat să mai fim prieteni, dar așa s-a întâmplat, așa că nu vreau să văd ce mai face.

Lola se întoarce cu spatele la tejehea și se urcă pe ea ca să fie mai aproape de castronașul cu bomboane de mentă. Ia una și spune:

— Trebuie să treci peste asta. S-a întors și vreau să ieșim cu ea.

— Am trecut peste asta. Am trecut peste tot. Mi-a trecut supărarea că ți-a scris ție, dar nu și mie. Mi-a trecut orice enervare că n-a vrut să-mi răspundă la telefon. Și am trecut complet peste faptul că a plecat din oraș fără să-și ia rămas-bun.

— Eu am auzit că i-ai dat un mesaj și i-ai zis că nu ai reușit să te trezești.

— De-aia e supărată? Niciodată nu reușesc să mă trezesc. Mai niciodată nu reușesc să mă scol la timp și Rachel știe asta. Ar fi putut să treacă pe aici în drum, la plecare, să mă scoale și să își ia rămas-bun.

— Chiar pare că ai trecut peste, zice Lola.

— Dar știi ce a făcut în schimb? Mi-a dat un mesaj să-mi spună că exemplarul meu din *Zei americani** e pe treptele din fața casei ei. A început să plouă înainte să ajung eu acolo. A fost distrus complet.

Lola mai ia o bomboană.

— Noroc că lucrezi într-un anticariat și că mai ai alte cinci exemplare pe raft și două în colecția ta personală.

— Nu asta e ideea, îi zic.

Îmi întinde un fluturaș.

* Carte semnată de autorul britanic Neil Gaiman (n.t.).

— The Hollows au concert în seara asta la Laundry. Care e, pentru confortul tău, chiar peste drum.

Lola și Hiroko cântă împreună oficial ca The Hollows de la balul din clasa a XI-a. Neoficial, tot visează la o trupă din clasa a VIII-a. Sună ca o combinație între Arcade Fire, Go-Betweens și Caribou și chiar sunt bune. Lola a făcut o înțelegere cu patronul de la Laundry și le lasă să cânte în fiecare vineri seara, o oră, înainte de trupa principală. Până va reuși să strângă suficienți bani din cântatul la bas ca să își plătească chiria, își câștigă existența lucrând în supermarketul din cartier și ne mai ține locul la anticariat, când e vreunul dintre noi bolnav.

Îi spun că o să fiu acolo, iar ea se dă jos de pe tejea.

— Ca să fiu complet sinceră: am invitat-o și pe Rachel, îmi zice. Ar trebui să vii și să încerci să repara lucrurile.

Ceva îmi spune că nu va fi posibil să repar lucrurile. Nu poți să repara ceva atunci când oamenii uită de tine. Mereu o să te întrebi dacă nu cumva o să te uite din nou. Mereu o să știi că ei o să se descurce perfect fără tine, dar tu nu o să te descurci perfect fără ei.

Încui după ce pleacă Lola și mă îndrept spre Shanghai Dumplings. Pe drum, încerc să mi-o scot pe Rachel din cap și mă gândesc la Amy. Am avut telefonul pe silențios toată ziua și nu l-am verificat special, pentru că e un adevăr universal acceptat că un telefon supravegheat nu sună niciodată, mai ales când aștepti un mesaj de la fosta ta prietenă, prin care să îți explice de ce nu te mai iubește.

A sunat. Văd un apel ratat, dar niciun mesaj.

Mă gândesc dacă să formez numărul și să văd de ce m-a sunat, când dau de Greg Smith. Mă uit în jos, el stă în drum, așa că umărul meu se izbește de al lui. Îl ignor și merg mai departe. Greg Smith a fost în aceeași clasă cu mine la școală și, de fiecare dată când îl văd, îmi pun întrebări serioase cu

privire la univers. E complet idiot, dar are niște dinți nefiresc de albi și părul perfect. De ce ai recompensa idiotii? Ai zice că, dacă nu ai vrea ca ei să câștige, nu i-ai face așa de arătoși.

— Am auzit că Amy ți-a dat papucii, fraiere, îmi zice, după ce trecusem deja pe lângă el.

Mi se pare că e mai bine să nu îl bag în seamă pe Greg, dar, cumva, de fiecare dată, îl bag în seamă oricum. Îl bag în seamă când o face pe sora mea ciudată. Îl bag în seamă când mă face pe mine ciudat. Îl bag în seamă când o face pe Lola lesbi-ană, de parcă ar fi ceva rău în asta. Îl bag în seama când zice că poezia e stupidă. Sunt dispus să recunosc că unele poezii sunt stupide. Dacă Greg ar scrie poezii, ar fi clar stupide. Dar Pablo Neruda, William Blake și Emily Dickinson, ca să menționez doar câțiva, numai stupizi nu sunt.

— De fapt, nu m-a părăsit. Încă mai suntem împreună. Zburăm pe 12 martie, îi zic și îmi văd de drum, înainte să apuce să mai zică ceva.

Mai devreme sau mai târziu, tot o să afle că mint, dar asta o să se întâmple cândva, când nu o să stau chiar în fața lui. Unul dintre cele mai bune lucruri la terminarea liceului e faptul că scapi de idioti.

Proasta dispoziție mă ține doar până când intru în restaurant. Mama, tata, George și cu mine venim la Shanghai Dumplings în fiecare vineri, de când mă știu, în afară de vinerile în care avem clubul de carte. Mereu luăm găluște cu porc, găluște prăjite, pachetele cu sos iute de chilli, calamari cu sare și piper, creveți cu legume și pachetele de primăvară.

De când a plecat mama, am păstrat tradiția. S-a mutat din anticariat, dar tot vine la găluște și, măcar pentru o oră, suntem din nou o familie și asta e bine. Ciudat și trist, dar bine.

La ușă mă întâmpină Ma Li, ca de obicei. Restaurantul e al familiei ei. O știu de la școală. Studiază jurnalismul anul ăsta, dar marea ei pasiune e poezia performativă, pe care o scrie pe

telefon când se plimbă prin oraș. Nu-mi dau seama dacă vorbește de parcă ar recita sau pur și simplu așa o aud eu.

— Cum îți mai e viața, Henry?

— Viața e de rahat, îi răspund eu.

— De ce e de rahat?

— E de rahat pentru că m-a părăsit Amy.

Face o pauză din înmânat meniuri clienților și dă în schimb o pauză binemeritată veștii.

— Înseamnă că viața este complet de rahat, zice și îmi întinde un meniu. Cred că se ceartă.

— Serious?

— Nu mănâncă nimeni. Tot țipă de când au venit, zice, și încep să urc treptele.

Mama și tata nu țipă. Sunt genul de persoane care dau citate din literatură și încearcă să vorbească despre orice. Nici măcar când a plecat mama nu au țipat. Tăcerea din anticariat era așa de asurzitoare, încât eu și George ne-am dus alături, la Frank, doar ca să scăpăm, dar chiar și după ce am plecat noi, tot în tăcere s-au certat.

Ajung la masă și George stă lângă tata, ca de obicei. Eu mă așez lângă mama. Văzând privirea îngrijorată pe care mi-o aruncă George, sunt aproape sigur că Ma Li avea dreptate.

De obicei, la cina de vineri vorbim întruna despre cărți și despre lume. Săptămâna trecută a început George. Citise *1984*, de George Orwell, și *The One Safe Place*, de Tania Unsworth. Începuse *Drumul*, de Cormac McCarthy.

Prima regulă a familiei noastre, când vine vorba de discuțiile despre cărți, e că nu ai voie să povestești acțiunea în detaliu. Ai dreptul doar la cel mult 25 de cuvinte, iar după asta poți să vorbești cât vrei despre cum ți s-a părut.

— Orwell – o lume controlată de stat. Unsworth – acțiunea are loc într-o lume după încălzirea globală. McCarthy – tată și fiu supraviețuiesc într-o lume postapocaliptică.

Am întrebat-o de ce e atât de fascinată de lumile astea îngrozitoare și s-a gândit o vreme înainte să îmi răspundă. Ce îmi place la George e că ia foarte în serios ideile și cărțile și discuțiile despre ele.

— Personajele, nu lumile. Îmi place cum sunt oamenii după ce au pierdut totul sau când e periculos să gândească singuri.

A venit apoi rândul meu, iar eu citisem *Where Things Come Back*, de John Corey Whaley. Am scos cartea și am dat-o din mână în mână. Nu am vrut să dezvălui multe, așa că le-am zis doar că e despre Cullen Witter, al cărui frate dispăre. Povestea începe cu naratorul care descrie primul cadavru pe care l-a văzut vreodată și, după introducere, nu am mai putut lăsa cartea din mână.

Mama ne-a vorbit despre *Pe aici au trecut cuțitarii*, de Jennifer Egan, și a părut cam tristă când ne-a explicat mie și lui George că timpul e cuțitarul, că ne împinge după cum vrea. George a trebuit să caute în dicționar cuvântul *cuțitar* ca să vadă că înseamnă un fel de huligan. Tata citise cartea. Și el a părut cam trist și m-am gândit că, poate, dragostea e huliganul care ne tot împinge după cum vrea.

— Poate, a zis tata când i-am spus asta, mai târziu. Dar îmi place să cred că dragostea e mai iertătoare decât timpul.

În seara asta, lucrurile stau cu totul altfel. Nu se vorbește deloc despre cărți. Tata înjunghie o gălușcă cu creveți fix în mijloc.

— Trebuie să vorbim cu voi, zice mama, pe același ton pe care l-a folosit când ne-a anunțat că divorțează.

Nu e niciodată de bine când cineva îți spune că *trebuie să vorbim*.

— Mama voastră chiar crede că ar trebui să vindem magazinul, zice tata, dar e clar că nu e și ceea ce vrea el să facă.

— Știți, sunt oameni care fac oferte foarte generoase pentru clădire. Viața ar fi mult mai simplă pentru toți dacă am vinde, zice mama. Vorbim de o sumă substanțială.

— Avem nevoie de o sumă substanțială? întrebă tata.

— Anticariatele nu sunt chiar cele mai profitabile afaceri, răspunde mama. Cât am făcut azi, Henry?

Bag o gălușcă întregă în gură, doar ca să evit răspunsul.

Nu, nu sunt o afacere profitabilă și probabil că n-o să fie niciodată. Așa cum zice Amy mereu, *Trezește-te și miroase internetul, Henry*. Dar înseamnă asta că trebuie să vindem? Nu știu.

Cu toate astea, partea bună e că în familia noastră avem cu toții dreptul la vot, așa că mama și tata nu vor lua o decizie fără noi. George își fixează intens farfuria, de parcă speră că ar putea s-o transforme într-un portal prin care să dispară. Cred că nu a votat încă. Joacă Scrabble cu tata în fiecare seară și îi place să citească la fereastră, alături de Ray Bradbury. Dar îi e atât de dor de mama, încât am auzit-o plângând în camera ei. O să voteze la fel ca mine, pentru că nu vrea să ia partea nimănui. Asta înseamnă că eu am votul decisiv.

— Vrei să lucrezi în anticariat până dă faliment, Henry? mă întrebă mama, dar tata zice că e o întrebare nedreaptă, iar ea îi spune că poate să aducă un contraargument dacă vrea, la care el răspunde:

— Dacă toți am renunța la lucrurile pe care le iubim atunci când dăm de greu, atunci ar fi o lume îngrozitoare.

Am impresia că vorbim despre ceva mai mult decât niște simple cărți și tocmai de-aia George o să voteze ca mine.

Încerc să îmi imaginez viitorul – să zicem peste 20 de ani – și știu că e puțin probabil să ne mai meargă bine. Mă văd stând în spatele tejghelei, citind Dickens în locul tatei, vorbind cu Frieda, văd razele soarelui intrând pe fereastră,

luminând anticariatul, acest univers de particule de praf și de relicve. Mă mai văd și mergând noaptea la o a doua slujbă, care să mă ajute să plătesc facturile, așa cum a trebuit să facă și tata de câteva ori, de-a lungul vremii. În cele din urmă, văd o lume fără cărți și, cu siguranță, fără anticariate. Mi-o aduc aminte pe Amy și cum îi vorbeam de anticariat atunci când mi-a împrumutat banii pentru asigurarea de călătorie. „Henry, dacă vrei să duci o viață bună, trebuie să-ți iei o slujbă adevărată.”

— Cât de rea e situația? o întreb pe mama.

Ea ține contabilitatea. Ea e cea pragmatică și cea care se gândește la viitor.

— E rău, Henry. De-abia reușim să nu ieșim în pierdere. Vreau să pot să vă plătesc taxele pentru facultate ție și lui George anul viitor. Vreau să ies la pensie într-o zi. Vreau să vă las pe tine și pe George cu un viitor asigurat.

Și dintr-odată mi se pare evident de ce m-a părăsit Amy. Mi-e destinat să fiu șomer. Ei îi e destinat să fie avocat. Acum, planul meu e să locuiesc cu tata și cu sora mea pe termen lung. Planul ei e să își cumpere propriul apartament. Motivul pentru care m-a părăsit nu poate fi atât de simplu, dar trebuie să aibă măcar legătură cu asta. Aproape niciodată nu am bani să o scot în oraș.

Iubesc anticariatele; iubesc cărțile. Dar dacă situația e așa de rea cum zice mania, atunci poate că soluția cea mai bună e să vindem.

— Dacă ni s-a făcut o ofertă așa de generoasă, poate ar trebui să ne gândim, zic, evitând privirea tatei.

După ce spun asta, se lasă o liniște tristă, așa că îmi vine să îmi retrag cuvintele.

— Poate că ar trebui doar să vorbim cu agenții, spune mama și, cum nimeni nu zice nimic, pare că toți anii fi de acord.

George merge la toaletă, mai mult ca să evite discuția.

Cât timp e ea plecată, mama îmi zice că a angajat două persoane care să catalogheze cărțile, să știm ce avem.

— De fapt, pe una chiar o știi - e Rachel.

Nu trebuie s-o întreb care Rachel. Am mai spus, nu e decât o singură Rachel.

— M-am întâlnit cu mătușa ei la supermarket, săptămâna trecută. Mi-a spus că Rachel se mută înapoi în oraș, dar că slujba pe care i-o găsisse a picat. Rachel se pricepe la calculatoare, așa că i-am zis lui Rose că ar putea să lucreze la noi.

O ascult pe mama și încerc să îmi dau seama în ce condiții ar accepta Rachel să vină să lucreze cu mine la Cărțile Urlătoare. Poate că s-a lovit la cap și are amnezie.

Nu zic nimic. Dar cred că par indiferent, pentru că mama îmi spune:

— Credeam că sunteți cei mai buni prieteni...

— Asta era înainte să se mute, zic. Dar n-am mai vorbit de ani de zile.

— Vrei s-o dezangajez? mă întreabă. Nu cred că pot să o dezangajez.

Aș minți dacă aș spune că nu vreau să o văd pe Rachel. Mi-a fost dor de ea. Și dacă a acceptat slujba, poate chiar vrea să mă vadă.

— N-o dezangaja, îi zic, moment în care George se întoarce și ne spune că nu îi mai e foame și că vrea să plece acasă.

Mama pleacă cu ea, așa că rămânem la masă doar eu și tata, cu mult prea multe găluște și o porție zdravănă de tăcere.

— Te-am dezamăgit, îi zic. Încă nu am votat.

— Cu toții avem dreptul să votăm, Henry. Cu toții suntem implicați în decizie. Nu e nevoie să fii îngrijorat, zice și îmi pune o mână pe umăr. Nu m-ai dezamăgit.

— Am citit un articol care zicea că anticariatele vor deveni relicve până la urmă, îi spun, încercând să găsesc totuși o scuză.

— Știi ce înseamnă de fapt cuvântul *relicvă*? Definiția din dicționar? mă întrebă în timp ce îmi întinde biscuiții cu creveți.

Iau unul și îi spun că nu știu.

— Înseamnă „sfânt”, zice. Ca osemintele sfinților.

Marele Gatsby

Scott Fitzgerald

Scrisoare găsită între pp. 8 și 9

Către dragostea mea,

Dacă aș ști unde ești, aș trimite scrisoarea asta. Dar nu știu, așa că va trebui să o las aici. Știu că îl iubești pe F. Scott Fitzgerald. Mai mult decât mă iubești pe mine, cred. Am căutat printre rafturi. Sunt aproape sigur că ți-ai luat exemplarul de aici. L-am cumpărat împreună. Nu îți aduci aminte? Deci nu prea aveai dreptul să-l iei.

Ți-am primit scrisoarea. A fost mai bine decât un mesaj, cred, dar te înșeli. Nu a fost cel mai drăguț mod de a pune punct. Ar fi durut la fel de tare și dacă ți-ai fi luat rămas-bun în persoană, dar ar fi usturat mai puțin.

Unde ai plecat, dragostea mea? După zece ani, cred că merit să știu asta. Scrie-mi măcar un rând să îmi spui unde ești. Ca să nu mă mai întreb pentru tot restul vieții, de fiecare dată când mă gândesc la tine, cum arată peisajul din spatele tău.

John

Henry

Mă întorc de la restaurant și mă îndrept spre Laundry, gândindu-mă la osemintele sfinților și la Rachel și la votul pentru a vinde sau nu. Problema cu anticariatul e că are sens să vindem. Argumentele mamei sunt bune și ea a fost mereu cea practică din familie.

Problema cu Rachel e că nu știu ce ar trebui să îi zic când o văd. Nu știu dacă mai pot să îi fiu prieten din nou dacă nu îmi zice că i-a fost dor de mine sau dacă nu îmi dă o explicație bună pentru faptul că nu mi-a scris. Nu am eu foarte multă demnitate, dar ceva tot mi-a rămas.

Îmi fac griji când dau peste ea. Nici măcar nu o văd. Ne ciocnim pe stradă, iar eu apucasem deja să încep să zic că îmi pare rău, când îmi dau seama că e ea.

Primul lucru la care mă gândesc e: slavă Domnului că s-a întors! Al doilea lucru la care mă gândesc e: s-a făcut așa de frumoasă! Mereu a fost frumoasă, bineînțeles, dar a devenit chiar mai frumoasă decât credeam că poate fi. E ceva diferit, ceva s-a schimbat, deși nu îmi prea pot da seama ce și nu pot să-mi iau ochii de la ea, analizând-o din cap până în picioare, studiind toate schimbările - are părul mai scurt acum, așa cum a zis Lola, și decolorat. Poartă un tricou vechi, negru, și jeanși. E mai înaltă sau poate doar pare, pentru că e așa de slabă, sau poate ambele.

— Bună, îi zic.

— Bună, zice și ea și apoi îmi evită privirea, de parcă de-abia mă recunoaște.

— *Henry*, îi spun. Henry Jones. Cel mai bun prieten al tău timp de șapte ani. Îți sună cunoscut?

— Știu, zice, fără să se uite la mine.

Scoate un fluturaș din buzunar și îl despătorește.

— Am venit pentru Lola, îmi zice, și tare am senzația că la sfârșitul propoziției ăsteia se află un „nu pentru tine”.

— Și eu, îi spun. Da, am venit pentru Lola, care e, continui, prietena mea cea mai bună acum, de când cealaltă cea mai bună prietenă a mea a plecat din oraș și a uitat de mine. Cât ți-ar fi luat să scrii o scrisoare?

— Ți-am scris, îmi răspunde.

— Da, mulțumesc mult pentru paragrafele alea în care practic nu ziceai nimic.

— Cu plăcere, zice și arată spre ceva în spatele meu. Coadă înaintează.

Plătim intrarea și suntem ștampilați pe mână. Laundry e amenajat într-o fostă spălătorie*, mașinile sunt încă răspândite peste tot, iar în unele colțuri încă mai poți simți mirosul de detergent ieftin și de așternuturi pe jumătate uscate. Spațiul e mic, așa că nu mă țin după Rachel; pur și simplu merg în spatele ei, prin bar. Cu toate astea, se întoarce și se uită la mine de parcă aș fi vreun obsedat care o urmărește.

Nu înțeleg. Mi-a fost dor de ea. Chiar și acum, când nu mai e ea însăși, tot îmi e dor de ea.

— Cum se poate să nu-ți fi fost dor de mine? Cum?

Preț de o secundă am impresia că îmi va spune că și eu i-am lipsit. Aproape zâmbește. Dar apoi zice:

— E un mister.

— Era cât pe ce să recunoști. Era cât pe ce să zici: „Și mie

* „Laundry” înseamnă spălătorie în limba engleză (n.t.).

mi-a fost așa de dor de tine, că plângeam noaptea. Ți-am sărutat poza în fiecare zi”.

— Nu am luat poza ta cu mine, îmi zice și arată înspre colțul opus, unde e o masă liberă. Uite, văd niște prieteni.

Mă uit la ea, cum preferă să stea singură decât să stea cu mine, când Lola apare din spatele meu.

— Ai văzut-o? mă întreabă.

— Da, îi zic. Și a fost foarte nepoliticoasă. Parcă nu mai e Rachel.

— Mereu a fost cam nepoliticoasă.

— Ba nu. Era amuzantă și deșteaptă și loială. Puțin cam prea organizată, sigur, cu toate notițele alea pe care le lua la ore și cu modul în care își aranja în ordine alfabetică manualele din dulap, dar toți avem câte o obsesie, iar a ei m-a ajutat și pe mine de-a lungul vremii. Încă mai am notițele pe care le-a luat pentru mine când am fost bolnav. Totul aranjat și etichetat frumos...

— Despre cine vorbești? mă întrerupe Lola.

Arăt înspre masă, unde nu mai stă nimeni acum. Mă întreb dacă nu cumva a fost doar în imaginația mea.

— Despre Rachel.

— Eu vorbesc de Amy, îmi zice, și îmi dau seama că pare îngrijorată. Am vești rele.

— Cât de rele? întreb.

— Rele de tot, îmi răspunde. Foarte rele. Extrem de rele.

Când a căzut din copac, în clasa a V-a, și am întrebat-o dacă s-a lovit, Lola mi-a răspuns: „Puțin, cred”. Își fracturase piciorul în trei locuri. Niciodată nu face din țânțar armăsar.

— Tot ce te rog e să fii rapidă și milostivă, îi zic.

Închide ochii și zice:

— AmyecuGregSmith.

Pentru că a zis totul așa de repede, îmi ia ceva timp să separ cuvintele.

— Amy e cu Greg Smith? repet când, în sfârșit, reușesc să înțeleg. Și când zici *cu*, vrei să zici...

— Se țin de mână, se sărută. Sunt în partea cealaltă a barului.

Pur și simplu nu pot să procesez informația. Greg Smith e genul de tip căruia i se pare amuzant să fure hainele și propopul altcuiva după înot și apoi să pună o poză cu el pe Facebook, gol-pușcă, rugând un profesor să-i dea niște haine. Nu se poate ca Amy să fie cu Greg Smith.

— Cum te simți? mă întreabă Lola.

— De parcă absolut toate organele mi-au fost prelevate cât încă mai sunt în viață.

— Mă bucur să văd că nu exagerezi deloc, îmi zice. Trebuie să mă duc să cânt. Nu te îmbăta, spune și mă amenință cu degetul. Știi că te iubesc necondiționat, dar ești un idiot când bei.

Așa e. Chiar mă iubește necondiționat și chiar sunt un idiot când beau. Dar dacă am avut vreodată vreun pretext să fiu un idiot, atunci asta e.

Potrivit lui George, faptul că zilele de rahat devin și mai de rahat e un adevăr universal valabil. Noaptea de rahat se transformă în dimineața de rahat care se transformă în după-amieze de rahat și apoi iar în nopți de rahat, sub un cer fără stele. Rahatul, zice sora mea, are o continuitate pe care norocul pur și simplu nu o are.

Îmi fac loc prin mulțime și ajung la bar, unde îmi comand ceva de băut. Întâmplarea face ca Rachel să fie acolo când ajung. Sper că arăt așa de jalnic, încât o să i se facă milă de mine și o să terminăm cu cearta asta stupidă.

— Am o săptămână proastă, îi zic. Adică extrem de proastă.

— Nu mă interesează, Henry, îmi zice și pleacă spre scenă.

— Asta e fata? mă întreabă Katia, barmanița.

I-am dat meditații la engleză Katiei în anul în care a plecat Rachel, așa că știe totul despre noi.

— Ea e Rachel. Fosta mea cea mai bună prietenă.

— Cea pe care o iubești în secret.

— Nu o iubesc în secret.

— Nimeni nu vorbește atât de mult despre o fată cum ai vorbit tu despre Rachel dacă nu o iubește în secret.

— O iubesc, dar nu sunt îndrăgostit de ea, îi zic și îmi beau berea repede.

În clipa asta nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să fiu un observator al propriei mele vieți: să văd toată durerea, dar să nu o simt. Mai comand o bere și apoi încă una, pentru că amorțeala e singura senzație plăcută. E chiar minunat.

Până când mă întorc spre stânga și îi văd pe Amy și pe Greg stând împreună pe vechile scaune de plastic sudate din spălătorie, ținându-se de mână. Pare așa de fericită. Râde și se uită la el așa cum se uita la mine în prima noapte. Perfect concentrată. Râzând. Apropiindu-se de el. Arată superb: părul roșcat îi cade frumos pe rochia verde.

Și el arată superb, nenorocitul. Parcă atrage toată lumina din cameră, și asta îi scoate în evidență dinții albi și părul extrem de strălucitor. Mă văd și pe mine în oglinda din spatele barului. Părul meu pare că a renunțat să mai încerce, iar dinții mei sunt de un alb cât se poate de banal. Port aceleași haine de câteva zile – tricoul meu cu citatul din Bukowski, *Dragostea e un câine venit din Iad*, și jeanși.

— Uită-te la ei, îi zic Katiei.

— Shakespeare, îmi zice, lumina de la bar reflectându-se în părul ei roz, fata aia nu e pentru tine.

— E sufletul meu pereche, îi spun eu.

— Atunci îmi fac griji pentru sufletul tău, zice și se întoarce la ceilalți clienți.

Nu e prima dată când aud că Amy nu e bună pentru mine. Evident că Rachel nu a plăcut-o miciodată. Lui George nu îi place felul în care Amy apare la anticariat când se simte singură și dispăre atunci când îi e bine. Dar nu e așa. Mai degrabă nu poate să stea departe de mine, exact cum eu nu pot să stau departe de ea. Mereu am primit-o înapoi. Mereu o s-o primesc înapoi. Poate că o să încerc să-mi zic mie că nu, dar apoi apare la anticariat și simt ceva ce nu pot controla. Ea e destinul meu. Nu e destinul unui idiot.

Mă împleticesc spre ei prin mulțime, încercând să-mi dau seama ce o să îi zic lui Amy când o să ajung în fața lor. Am cuvintele potrivite ca s-o recuceresc, trebuie doar să îmi dau seama în ce ordine să le zic.

Dar nu iese nimic. Stau în fața lor, uitându-mă fix și bălăngănindu-mă de pe un picior pe altul. Apoi fac un semn spre mâinile lor, care sunt strâns încleștate.

— Asta e așa de... aiurea. E... e... *Greg Smith*.

— Henry, îmi zice, în timp ce el se ridică, fără să îi dea drumul la mână, așa că o trage și pe ea după el.

Stau în fața mea, înlănțuiți, în vreme ce, cu numai o săptămână în urmă, eu și Amy eram înlănțuiți.

— Nu înțeleg. E un idiot. Uită-te la el.

Dar imediat ce pronunț cuvintele astea, eu sunt cel care se uită la el. Mă uit atent la Greg Smith. E chipeș. E bine îmbrăcat, nu ar fi fost nevoie să împrumute ultima sută de dolari de la prietena lui ca să plătească un bilet în jurul lumii. Pun pariu că el i-a făcut cinste în seara asta. Merge la facultate. Studiază dreptul. Are un plan bine stabilit, care se potrivește la fix cu dinții lui strălucitori.

Mă gândesc la multe lucruri, în timp ce stau acolo. Mă gândesc la cum, probabil, Amy nu putea să sufere să ne sărutăm pe podeaua anticariatului, la cum planul meu e să stau acolo pe termen nedefinit, cu tata și cu George. Să stăm acolo

pentru totdeauna, de fapt, pentru că e și anticariatul lor. Apoi îmi aduc aminte cum am fost la bal într-un costum la mâna a doua, cum am luat-o pe Amy cu dubița anticariatului. A zis că nu contează, dar poate că a contat. Poate că au contat multe lucruri cărora nu le-am dat atenție. Poate că de-aia pleacă mereu, ca mai apoi să se întoarcă la mine. Se întoarce pentru că nu poate să nu mă iubească. Pleacă pentru că nu reușesc să mă adun. Trebuie să mă adun. Trebuie să îmi fac o frizură decentă și să elaborez un plan de viață decent.

— Vindem anticariatul, îi zic. O să pot să mă mut în propriul meu apartament când ne întoarcem.

— Nu plecați nicăieri, zice Greg.

— Ba plec. Și, Amy, vreau să vii cu mine.

Poate că e de la lumină, deși nu cred. Pare că ezită o secundă. O secundă de nesiguranță îmi spune tot ce trebuie să știu. O s-o recuceresc dacă mă schimb.

În momentul ăla, Greg trece pe lângă mine și mă izbește ușor, doar ușor, iar eu cad pe spate, printre oamenii care, firesc, se dau la o parte. De pe jos, mă uit la Amy, iar ea se uită la mine, cu tristețe. Citesc ceva în privirea ei. Citesc că vrea să mă schimb. *Dacă te schimbi, îmi spun ochii ei, o să mă întorc la tine.*

Închid ochii ca să-mi recapăt echilibrul și simt niște mâini care mă ridică. Cred că e ea, că mă ajută, dar, când deschid ochii, o văd pe Rachel.

— O vrei înapoi? mă întreabă. Atunci ridică-te și nu mai fi așa de penibil.

Rachel

Sigur nu mai sunt îndrăgostită de Henry, și asta mă bucură. Miroase la fel – a mentă și a cedru și puțin a cărți vechi. Pare la fel – blând și amuzant. Dar nu mai am acea senzație. Nu mă mai gândesc la cum ar fi să îl sărut. Nu mai sunt obsedată de părul lui. M-am vindecat.

Tu ai o săptămână foarte proastă? mă gândesc în timp ce mă îndepărtez de bar, prin mulțime, spre scenă. Henry, o săptămână foarte proastă se termină cu moartea cuiva. Nu știu ce ți s-a întâmplat săptămâna asta, dar dacă nu implică un deces, înseamnă că nu e chiar așa de proastă.

Lola și Hiroko sunt pe scenă. Sunt atentă la ele, ca să îmi iau gândul de la Henry. Cântă un cover al piesei „Good Woman”, a celor de la Cat Power. Lola mi-a mai cântat melodia asta o dată, în garajul bunicii ei. E chiar mai bună decât îmi aduceam aminte. Îi fac o poză și i-o trimit lui Rose. I-o trimit și mamei, încercând să nu mă gândesc că acum stă singură pe plajă. Îmi închid telefonul și mă las purtată de muzică. Ovaționez și eu odată cu restul publicului când ajunge Lola la solo. Mă lipesc așa de tare de boxe, încât orice gând este imposibil.

La pauză, Lola și Hiroko coboară de pe scenă. Lola îmi ia sticla de apă, bea o gură și mi-o dă înapoi.

— Mersi, îi zic.

— Cu plăcere, răspunde și se întoarce să îmi arate ceva în partea cealaltă a barului.

Henry bea.

— Are o săptămână proastă, îi zic.

— Amy l-a părăsit și acum nu se mai duc în călătorie și ea e undeva cu Greg Smith.

— Amy l-a părăsit? o întreb.

— Amy îl părăsește mereu, zice Hiroko, și Lola confirmă că e ceva ce se întâmplă periodic.

— Mai avem câteva melodii de cântat, spune Lola, așa că am nevoie să ai grijă de el. Adică dacă încă mai vrei să te iert, continuă și arată spre locul unde e Henry.

Mă duc înapoi la bar, dar, până să ajung acolo, Henry a dispărut. În cele din urmă îl văd împleticindu-se către Amy și Greg.

— Cred că Shakespeare are nevoie de puțin ajutor, îmi zice fata din spatele barului și îmi întinde o mână. Eu sunt Katia.

— Rachel, răspund.

— Știu. Shakespeare mi-a tot zis cât de dor îi e de tine, îmi spune, deschizând și închizând mâinile ca să imite gura lui Henry care nu se mai oprea din vorbit despre mine.

Îmi place că lui Henry i-a fost dor de mine. Îmi place că i-a spus Katiei că îi e dor de mine.

— Amy nu e bună pentru el, continuă, în timp ce îl vedem pe Henry clătinându-se în fața ei. E un tip de treabă. Mi-a dat gratis meditații, acum ceva vreme.

Henry chiar e un tip de treabă. Da, poate că e îndrăgostit până peste urechi de o fată pe care nu prea o plac. Poate că a fost un laș acum trei ani. Dar, în afară de faptul că nu a știut cum să reacționeze când mi-am mărturisit sentimentele pentru el, nu m-a dezamăgit niciodată.

Greg îl împinge. Mai degrabă îl înghiontește, dar e suficient pentru ca Henry să se prăbușească pe podea. Amy se uită lung la el, dar nu îl ajută. *Ridică-te*, îi zic în gând. *Ridică-te*

și pleacă. Nu face asta. Nu cred că poate. E prea nesigur pe picioare.

Înainte să am timp să mă răzgândesc, traversez încăperea să îl ridic de pe jos. E prea greu și nici nu face vreun efort. Mai încerc o dată, dar nu se clintește. Greg și prietenii lui râd, așa că mă aplec și îi șoptesc la ureche:

— O vrei înapoi? Atunci ridică-te și nu mai fi așa de penibil.

Se încruntă, dar își pune brațul pe umărul meu și se împinge în picioare. Îl ajut să se așeze pe un scaun, dar nu e în stare să ineargă, așa că mă uit în jur, sperând să găsesc pe cineva care ar putea să îl care acasă. Lola și Hiroko încă mai au câteva melodii de cântat. Pe Amy nu vreau s-o rog.

Am decis s-o ignor. A trecut multă vreme de la conversația din baie, multă vreme de când Henry a ales să-și petreacă ultima noapte a lumii cu ea și multă vreme de când eram îndrăgostită de Henry. Nu e treaba mea dacă el se face de răs pentru ea.

Dar apoi o aud:

— Mișto păr, Rachel.

A trecut multă vreme, dar se pare că încă mai am câteva lucruri să-i zic. Ignor comentariul despre păr, deocamdată, pentru că nu îmi pasă deloc ce crede despre cum arăt. Trec direct la subiect.

— Poate că băieții chiar te plac. Poate că mulți băieți te plac, dar nu ești suficient de bună pentru Henry. Nu ai fost niciodată suficient de bună pentru Henry.

— Nu ai fost aici, îmi zice. De unde știi tu?

Știu pentru că nimeni care e suficient de bun pentru Henry nu l-ar lăsa pe jos când e căzut, îmi zic în sinea mea, dar ei îi răspund doar așa:

— Pur și simplu știu.

Știu pentru că e un băiat extraordinar. Mă uit la cel mai

bun băiat, dar nu și la cea mai bună fată. Cu siguranță nu mă uit la cea mai bună fată pentru Henry.

— Încă îl placi, îmi zice, dar remarca ei nu mă înfurie, așa cum s-a întâmplat acum trei ani.

Nu mă mai doare. Nu mă mai atinge în punctul sensibil. Nu îl mai plac, nu în felul ăla.

— E prietenul meu cel mai bun, îi spun. Și începând de azi lucrez la anticariat, așa că, de acum înainte, o să am grijă de el.

Mă întorc să îl ridic și să îl duc acasă, dar a dispărut.

Dau câteva ture prin club, încercând să-l gădesc. În ciuda coafurii mele noi, câțiva colegi de la școală tot mă recunosc și încep să vorbesc cu ei. Emily, Aziza și Beth vor să știe ce studiez. Nu le spun că am rămas repetentă, pentru că asta automat o să ducă la povestea mai mare, pe care nu vreau s-o spun. Și chiar dacă le-aș spune, nu aș vrea să dau vestea despre Cal urlând într-un club, ca să acopăr muzica. Așa că, în schimb, le zic că îmi iau un an liber să strâng niște bani, dar că, da, o să merg la facultate și vreau să studiez biologie marină. Viețile lor au mers conform planului – Emily studiază stelele, Aziza e pasionată de dreptul mediului, iar Beth studiază științele și se gândește să se ducă la medicină.

Înainte ca discuția să meargă mai departe, le zic:

— Îl caut pe Henry. E cam beat și are nevoie de ajutor. L-ați văzut?

Nu l-au văzut, așa că pornesc mai departe. Merg repede, încercând să evit oamemi pe care îi recunosc și care se uită atent la mine.

După vreo jumătate de oră mă dau bătută, gândindu-mă că poate s-a împleticit singur până acasă, când în sfârșit dau de el. Sunt în toaleta fetelor, mă spăl pe mâini, când, din ultima cabină, aud niște versuri înecate în alcool.

Mă îndrept spre ea, deschid ușa și îl văd – e întins pe jos, cu capul între perete și vasul WC-ului.

— Te superi? E un moment intim, Rachel.

Mă așez pe jos, lângă el.

— Hai să-ți dau un sfat pentru momentele intime: alege alt loc, nu podeaua din toaleta fetelor.

— A fetelor? mă întreabă.

— Nu te-ai prins după automatul de tampoane?

Ridică încet capul și încearcă să-și fixeze privirea pe aparatul din colțul opus.

— Nu e o cutie de scrisori?

— Nu e o cutie de scrisori, Henry, îi zic și încerc, fără rezultat, să îl așez mai drept.

— Lasă-mă aici. Sunt mort.

— Nu ești mort, Henry.

— Așa e. Ar fi mai bine dacă aș fi. Amy e cu Greg Smith. Chiar acum, dragostea vieții mele se sărută cu un idiot.

— Henry, dacă dragostea vieții tale se sărută cu un idiot, poate că ar fi momentul să te gândești dacă e cu adevărat dragostea vieții tale.

Îmi face un semn scurt din cap, să îmi arate că poate am dreptate, apoi mă ia de mână și se așază, cu greu, în fund. Stăm așa o vreme, ținându-ne de mână, în timp ce el își recapătă echilibrul.

— Miroși a mere, îmi zice.

— Nu mă miroși, Henry.

— Amy miroase a lămâie, foarte subtil. Puteam să simt aroma când ne sărutam.

— Să nu crezi că trebuie să vorbești. Eu mă simt foarte bine și în tăcere, îi zic în timp ce ieșim din toaletă.

— Culcă-te și o să te simți mai bine, Shakespeare, strigă Katia când trecem prin dreptul ei și Henry îi face cu mâna.

Eu văd ce n-a observat el: Amy e în partea cealaltă a barului, se uită la noi doi. Potrivit e-mailurilor pe care le-am primit de la Lola de-a lungul anilor, Henry i-a părut mereu mult mai atrăgător lui Amy în secunda în care era cu altă fată.

Încă e bine afară: căldura parcă e ținută captivă între asfalt și cer. Henry se lasă pe mine cu toată greutatea, lucru care n-ar fi fost așa de grav acum zece luni, când eram într-o formă fizică suficient de bună încât să înot cinci kilometri în ocean, dar acum mă dor brațele.

Cu toate astea, e vineri seară și traficul e încă intens, așa că trebuie s-o iau spre anticariat pe drumul lung, pe trotuar. Henry vorbește cu fiecare localnic pe care îl vede. Are chiar multe de zis despre Amy și despre Cretin. Încerc să-l trag după mine, dar e imposibil să-l urnești pe Henry când vorbește cu patos, așa că, atunci când începe să povestească despre Amy unui cuplu care își plimba dogul german, mă așez pe o bancă să mă odihnesc, în timp ce el spune tot ce are pe suflet. Își deschide brațele larg, să arate cât de mare e iubirea lui pentru Amy, și le apropie, ca să arate cât de mic e creierul lui Greg.

— Ea, continuă Henry arătând spre mine, e prietena mea cea mai bună, care a dispărut la un moment dat. Rachel Sweetie. Eu și Rachel nu am vorbit o vreme. Pentru că nu i-a fost dor de mine. A plecat din oraș fără să mă trezească. Mi-a lăsat exemplarul din Gaiman în ploaie.

Până și beat, Henry continuă să mintă.

Cuplul se îndepărtează și Henry se clatină până ajunge la bancă. Își tot deschide și închide ochiul drept, de parcă ar încerca să mă vadă mai bine.

— Te-ai întors, superbă și nepoliticoasă, zice și își sprijină capul de umărul meu.

- Nu superbă, îi zic, trecându-mi mâna prin păr.
- Te face să arăți ca Audrey Hepburn. Dacă ar face surf.
- Eu nu fac surf.

— Nici Audrey Hepburn, zice și se ridică de pe bancă, însă ca să se întindă pe jos. Trebuie doar să mă odihnesc puțin, zice când un bărbat trece cu grijă pe lângă el, să nu îl calce.

Henry se uită la mine și bate ușor în ciment. Mă gândesc o secundă dacă să îl las aici, dar nici ideea de a mă întoarce la Rose nu prea mă atrage, așa că mă întind lângă el. Brațele ni se ating și îmi îngădui să mă gândesc cât de bine e să fiu din nou cu el.

Niciodată n-am plănuit să-l ignor pe Henry pentru totdeauna, doar până când mi-ar fi scris că îi pare rău, că e măgulit, dar că el nu simte același lucru. Aveam de gând să-l iert în secunda în care mi-ar fi spus adevărul.

— De ce? mă întrebă din nou. Adică, eram *cei mai buni prieteni*. Și știu *sigur* că Lolei i-ai scris.

Își întoarce capul spre mine, astfel încât fețele noastre aproape se ating.

- De ce?
- De ce crezi?
- Nu ți-a fost dor de mine, zice.

Henry nu știe deloc să mintă și chiar dacă nu ar fi așa, la cât de beat e acum, sigur ar spune adevărul. Chiar e confuz.

— Nu ai primit scrisoarea, îi spun și mă întreb cum e posibil, din moment ce se uită în *Pruftrock* în fiecare zi și, chiar dacă nu ar face asta, i-am lăsat un bilet în cartea lui.

— Ce scrisoare? mă întrebă și înțeleg că, oricum s-o fi întâmplat, oricum o fi dispărut scrisoarea, la el nu a ajuns.

Mă gândesc la toate scrisorile pe care mi le-a scris în ultimii trei ani. Mă gândesc cum aștepta să îi răspund, văzând că îi scriu Lolei, dar nu și lui.

— *Ce scrisoare?* întrebă iar.

Sunt cât pe ce să îi spun. Ar trebui să îi spun, dar mă opresc. Nu are niciun rost acum. Doar ne-am simți amândoi prost.

— Era doar o scrisoare de rămas-bun. Ți-am lăsat-o pe tejea în anticariat, dar cred că s-a rătăcit.

— Ce scria? mă întrebă.

— Rămas-bun, așa cum e în majoritatea scrisorilor de rămas-bun, Henry.

— Dar de ce nu ai răspuns la scrisorile *mele*?

— Am fost ocupată. Am cunoscut un tip pe nume Joel.

— A fost el prietenul tău cel mai bun? întrebă și îmi dau seama că suferă.

— Îmi pare tare rău, Henry. Am fost preocupată de școală și de prietenii noi. Dar ar fi trebuit să îți scriu. Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău.

— Ți-a fost dor de mine măcar un pic?

— Da, îi zic și, în același timp, îmi zic mie însămi să nu fac vreo prostie și să încep să plâng în fața lui.

Nu-i spune cât de mult ți-ai dorit să fie lângă tine la înmormântare. Cât de disperată ai fost să apară, fără să îi fi spus, și să te țină de mână.

— Deci suntem prieteni din nou? mă întrebă și eu îi zic că da.

— Prieteni buni, zice.

— Prieteni buni, spun și eu și, ca să-i dovedesc – pare să aibă nevoie de o dovadă –, îi spun că o să lucrez la anticariat.

— Normal, zice el, cât încă îl mai avem.

Îl întreb ce vrea să zică și îmi spune că în seara asta a votat să vândă anticariatul.

— Vând anticariatul, câștig niște bani, eu și Amy putem să călătorim și, când ne întoarcem, o să îmi permit să închiriez un apartament. S-a terminat cu sărutatul în secțiunea de dezvoltare personală.

— Vă sărutați în secțiunea de dezvoltare personală? întreb.

— O să studiez și o să ajung cineva.

Deja ești cineva, zic în gând.

— Fii sigur, îi zic, dar el îmi răspunde că singurul lucru de care e sigur e Amy.

Știu că a venit momentul să ne ridicăm când Henry începe să recite poezii. Eu am două surse de poezie – școala și Henry –, așa că nu am mai auzit niște versuri de ceva vreme. Ultima poezie pe care am auzit-o recitată de Henry a fost „Cântecul de dragoste al lui J. Alfred Prufrock”. În seara asta recită una pe care nu o știu.

Cuvintele i se revarsă, îmbibate în alcool și greoaie, și văd poezia așa cum o spune Henry. O lume în care plouă mereu, un soare care se ascunde, o persoană care se luptă să iubească zilele groaznice.

— E „August întunecat”, îmi zice, de Derek Walcott.

Poezia nu e despre Cal, nu e despre un băiat care se îneacă, dar acum totul pare să fie despre Cal.

— *Totul se duce în Iad, munții fumegă*, zice Henry cu o voce șoptită și tărăgănată, pentru că e obosit. *Nu știi că te iubesc, dar nu izbutesc să fac ploaia să înceteze?*

— Încă mai cauți cartea aia pentru Frederick? întreb, și el îmi spune că da.

Henry crede în lucrurile imposibile, așa cum credea și Cal. Crede că poate găsi cartea aia, în ciuda șanselor extrem de mici.

Îl rog să mai recite poezia încă o dată. E ceva ce trebuie să gădesc acolo. Poate un răspuns, poate ceva care să-mi arate cum se face. Cum poate o persoană să înceapă să trăiască din nou. Nu-l gădesc. Poezia asta doar mă rănește și mai tare, mă atinge în locuri pe care nu le pot identifica.

Pierd noțiunea timpului, stau întinsă lângă Henry, mașinile trec pe lângă noi. Poate că suntem acum trei ani, când Cal încă mai trăia.

— Trebuie să merg acasă, îi zic, dar Henry e prea beat ca să îmi explic de ce asta nu mai e posibil.

Lumina încă mai e aprinsă în anticariat și totul pare învăluit într-o strălucire palidă. Mereu mi-a plăcut locul ăsta. Mi-au plăcut podeaua lustruită și lemnul masiv, închis al rafturilor. Mi-a plăcut modul în care arată cotoarele cărților aliniată una lângă cealaltă. Mi-a plăcut pentru că mereu îl găseam pe Henry aici.

Sun la ușă și, în timp ce aștept, mă uit prin vitrina din față. Văd scaunul pe care obișnuia George să stea, citind cu Ray Bradbury pe genunchi. În vitrină sunt aranjate alte cărți - Zadie Smith, Jeffrey Eugenides, Jonathan Safran Foer, Simone Howell, Fiona Wood, Nam Le -, n-am citit nici măcar unul dintre autorii ăștia.

Mă uit mai atent la cartea din mijloc - *Atlasul norilor*, de David Mitchell. Are coperta roz. În partea de jos e o mașină mică de scris, din care iese o foaie, hârtia transformându-se în nori pe măsură ce se ridică. Nu reușesc să îmi dau seama ce mă face să simt: tristețe, poate, când mă gândesc la cât de inutil este un atlas al norilor - la lucrurile care se schimbă de la un minut la altul.

Michael vine la ușă împreună cu Frederick.

— Noroc că eram aici și jucam Scrabble, zice Frederick, în timp ce amândoi îl preiau pe Henry.

Vin și eu în urma lor, cu portofelul și cheile care i-au căzut din buzunar.

— Tată, zice Henry în timp ce se împleticesc înăuntru.

— Fiule, răspunde el, ducându-l spre canapeaua de la ficțiune.

Vine înapoi la mine și mă sărută pe obraz.

— Ne-a fost dor de tine. Lui Henry i-a fost dor de tine.

— Amy e cu Greg Smith, îi zic, încercând să explic de ce e beat Henry. L-am găsit în toaleta fetelor.

— În apărarea mea, eram prea beat să îmi dau seama că e toaleta fetelor, zice Henry de pe canapea.

— Culcă-te, îi spune tatăl lui. Totul o să fie mai bine dimineață.

— Fără supărare, tata, zice Henry, dar dragostea neîmpărtășită e tot de rahat dimineața cum e și noaptea. Poate și mai de rahat, că ai o zi întreagă în față.

— Nu e nicio supărare, răspunde Michael. Ai dreptate.

— Ar trebui să omoare victimele dragostei neîmpărtășite, zice Henry. Ar trebui să ne anihileze în momentul în care se întâmplă.

— Asta ar micșora considerabil populația, zice Michael, în timp ce îl învelește pe băiatul lui cu o pătură.

Henry mă strigă. Îmi tot face semne să vin spre el, dă din mâini până ce ajung în dreptul lui și apoi insistă să mă aplec. Respirația îi miroase a bere.

— Aș fi vrut să primesc scrisoarea.

— Uită de scrisoare.

— Okay, zice. Dar vreau să știi ceva.

— Ce? îl întreb.

— Chiar mi-a fost dor de tine, spune și mă sărută pe buze, și apoi adoarme.

Nu-mi place să recunosc, dar încă mai pot să simt sărutul lui Henry pe buze când ajung acasă. A fost un sărut la beție, un sărut din greșală și nu știa ce face și, probabil, credea că o sărută pe Amy și oricum nu îl mai plac, dar tot mă gândesc la el.

După ce parchez, mai rămân în mașină încercând să îmi adun forțele, când Rose iese din depozit și intră în mașină.

— Mă eviți?

— Mă evit pe mine însămi, îi zic. Îmi pare rău pentru mai devreme.

— Și mie, zice și respiră adânc. Așa că am sunat-o pe bunica. Ne-a sugerat să ajungem la un compromis.

— Vrei să zici că a spus că ești încăpățânată și că, poate, ar fi bine să îi mai ascuți și pe alții din când în când?

— Da, cam așa a decurs conversația. Aș face orice pentru tine. Chiar și s-o sun pe mama, îmi zice și se întoarce spre mine. Vrei să auzi niște vești bune?

— Mi-ar plăcea foarte mult să aud niște vești bune.

— Cred că ți-am găsit o slujbă la curățenie, la spital.

— Suntem într-o încurcătură a naibii de mare dacă astea sunt veștile bune.

— Nu înjura. Bunica o să creadă că de la mine ai învățat.

— O să dăm vina pe Henry. Pentru un tip cu un vocabular așa de bogat, folosește foarte mult cuvântul *rahat*, îi zic. Să nu crezi că nu sunt recunoscătoare pentru slujba de la spital, dar am decis să lucrez la anticariat.

— Uite de-aia n-am vrut eu să am copii, îmi zice în timp ce iese din mașină. Și ține minte, oferta cu excursia e încă valabilă.

Zac în pat, gândindu-mă la seara asta, gândindu-mă la Henry și la sărut, ceea ce mă face să mă gândesc la Joel, ultima persoană pe care am sărutat-o și care chiar a însemnat ceva pentru mine. Ne-am întâlnit pe plajă, lângă pietrele negre, unde nisipul este bătătorit și neted. Se uita înspre golf când eu și Cal ne-am dus să vedem ce face. Joel studia atent fiecare detaliu al plajei pline de pietre cu scoici încastrate în ele de secole. Îl știam pe Joel de la școală, așa că în cele din urmă m-am dus la el. Puteam să îi simt privirea pe pielea mea. Petrecusem ani de zile cu Henry, care de-abia dacă observa că sunt fată, și acum, în sfârșit, cineva se uita la mine.

Ne-am sărutat la o petrecere, câteva luni mai târziu. Joel a zâmbit și am știut imediat ce înseamnă asta. Ne-am dus într-un loc retras, pe malul apei. Luna era o lumină zburătoare deasupra oceanului. Ne-am dezbrăcat și am intrat în apă.

— Poți să te întorci, mi-a zis Joel în noaptea în care ne-am despărțit. Când se mai îndreaptă lucrurile.

Cât o să dureze? mă întreb înainte să închid ochii și să visez nori și o ploaie neîncetată și pe Henry.

Marile speranțe

de Charles Dickens

Scris pe pagina de titlu: Dragă Sophia, pentru tine, în prima zi din noua noastră viață în anticariat. Vezi pagina 508, Michael.

Notițe la p. 508

Să te înlătur din gândurile mele! Dar faci parte din viața mea, din ființa mea. De când am venit aici pentru întâia oară, eu, băiatul cel grosolan, a cărui inimă ai rănit-o din prima clipă, te-am găsit în fiecare rând pe care l-am citit. Te-am descoperit în fiecare priveliște pe care am văzut-o de atunci – în fluviu, în pânzele corăbiilor, în mlaștini, în nori, în lumină, în întuneric, în foșnetul vântului, în păduri, în apa mării și pe străzi. *

* *Marile speranțe*, de Charles Dickens, Editura pentru literatură, 1969 (n.t.).

Michael,

Din moment ce nu îmi răspunzi la telefon să vorbim despre vânzarea anticariatului și pentru că dispari când trec pe acolo, se pare că nu avem de ales și trebuie să comunicăm prin scrisori. Sper să am șanse mai mari să ajung la tine prin cartea asta decât prin poștă.

Am ales să lucrez cu firma imobiliară Bernadine and Saunders. Tot ei m-au ajutat să-mi închiriez apartamentul și sunt foarte mulțumită de serviciile lor.

Cel mai probabil, niște dezvoltatori vor fi interesați să cumpere, interesați doar de clădire, nu și de afacere. Să ne apucăm să facem inventarul? Să începem să vindem cărțile altor librării când putem?

Te rog să-mi spui ce părere ai.

Sophia

Henry

Mă trezesc pe canapeaua de la ficțiune cu o mahmureală îngrozitoare – capul îmi crapă de durere din cauza luminii, iar Rachel îmi spune să mă ridic. Îmi ține pleoapele deschise așa cum făcea acum câțiva ani, când stăteam noaptea târziu să vorbim și apoi nu auzeam alarma.

— Henry, *tre-zeș-te-te!*

— Cât e ceasul? întreb, dându-i mâinile la o parte, ca să închid din nou ochii.

— E 11. Anticariatul e deschis de o oră deja. Clienții întreabă de cărți pe care eu nu le găsesc. George țipă la un tip pe nume Martin Gamble, care a venit să ne ajute să facem baza de date. Și, ca fapt divers, Amy te așteaptă în grădina pentru citit.

— Amy e aici?

Mă ridic și îmi ciufulesc părul și mai tare.

— Cum arăt?

Rachel refuză să răspundă zicând că, teoretic, sunt noul ei șef și nu vrea să mă insulte în prima zi de lucru.

— Mersi, îi zic, apreciez.

Îmi arunc pătura peste umeri și clientul care se uită la secțiunea de clasici îmi aruncă o privire compătimitoare. Îl privesc și eu în același fel pentru că, oricât de mult mi-ar plăcea cărțile, dacă ești în secțiunea de clasici la prima oră, e clar că ceva nu merge tocmai bine nici în viața ta.

În timp ce mă îndrept spre Amy, care, apropo, arată incredibil într-o rochie albastră, mă gândesc la visele ciudate pe care le-am avut astă-noapte. În primul, Amy era invizibilă. Știam că e acolo, dar, oricât de mult aș fi încercat, nu reușeam să o văd. În al doilea, vorbeam cu Rachel în toaleta fetelor, iar în ultimul am sărutat-o pe Rachel pe buze. Mi-a plăcut senzația în vis și chestia asta mă neliniștește teribil. Doamne, sper că nu am sărutat-o în realitate. Dacă am încercat să o sărut? Nu o să uite de asta niciodată. Dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât cred că am sărutat-o cu adevărat. Pot să fi simțit buzele într-un fel care nu pare deloc scos din vis.

Amy îmi atinge brațul când mă așez lângă ea și ne uităm unul la celălalt o vreme.

— Miroși a bere, îmi zice, ceea ce e adevărat, dar nu și prea încurajator.

Mă îndepărtez puțin de ea și încerc să respir în direcția opusă.

— Îmi pare rău pentru aseară, spune în cele din urmă. Ar fi trebuit să îți spun de Greg, dar totul s-a întâmplat foarte repede. Și, dacă e să fiu sinceră, foarte, foarte sinceră, cred că mereu am fost puțin îndrăgostită de Greg Smith.

Ar trebui să existe un buton pe care să poți să îl apeși ca să te deconectezi atunci când cineva pleacă: ți-ai bătut joc de mine, așadar nu te mai iubesc. Nu pretind genul ăla de buton pe care îl apeși și propulsezi persoana care te-a rănit în afara universului, ci doar un buton care să o facă să dispară din inima ta.

— Mă ascuți? întrebă Amy.

— Totul s-a întâmplat foarte repede, dar, dacă e să fiu sinceră, mereu ai fost puțin îndrăgostită de Greg Smith, repet eu.

Ar trebui să îi spun să plece. Ar trebui să îmi mai păstrez măcar ultimul dram de demnitate, o fărâmă, dat fiind că îmi spune toate astea în timp ce sunt înfășurat într-o pătură și

în miros de bere de seara trecută. Dar familia mea e de rahat când vine vorba de demnitate la fel ca atunci când vine vorba de dragoste, așa că mă gândesc: dă-o naibii de demnitate. Demnitatea nu e în genele mele.

— Vezi tu, tocmai de-asta sunt confuz, îi zic lui Amy. Pentru că, atunci când mi-ai zis că mă iubești, chiar în anticariatul ăsta, nu ai adăugat: „Te iubesc, dar, dacă e să fiu sinceră, sunt și puțin îndrăgostită de Greg Smith”. Mi-aș aminti asta. Ai spus doar: „Te iubesc, Henry”. Și atunci când am cumpărat bilete de avion și eu mi-am folosit *toți* banii, n-ai spus și: „Dar ține cont de faptul că sunt puțin îndrăgostită de Greg Smith”.

— Ai folosit *toți* banii tăi și o parte din ai mei, îmi zice și am nevoie să fie sinceră cu mine.

Trebuie să știu de ce l-a ales pe Greg Smith.

— Are de-a face cu locul în care lucrez? Cu cât câștig?
Sau mai degrabă cu cât nu câștig.

— Are de-a face cu faptul că stau cu ai mei? Sau cu faptul că te-am dus la bal cu dubița anticariatului?

— Henry, îmi zice, de parcă nu e nevoie să deschidem subiectul ăsta.

Dar o cunosc. Îi cunosc mimica. Știu ce înseamnă privirea pe care mi-o aruncă acum: e milă. Am mai văzut expresia asta când ne uitam la documentare despre animale fără stăpân, pe care nu le vrea nimeni pentru că sunt prea jigărite. Sunt sută la sută sigur de ce l-a ales pe Greg Smith. E mai bogat, mai dichisit, merge la facultate.

— Hai să nu ne certăm. Ești un prieten extraordinar. Dar nu mai suntem la liceu.

— Deci am dreptate.

— Nu, îmi zice, dar e clar că de fapt vrea să zică *da*.

Scutură din cap, încercând să găsească un răspuns potrivit.

— El e persoana cu care m-am văzut de fapt mereu. Știi tu, la facultate, să... facem chestii.

Își pune mâna pe brațul meu o secundă, mă lasă să îi simt căldura. Se uită peste umărul meu, în anticariat, și spune:

— O mai ai pe Rachel. Ea încă te place.

— Ba nu, doar la tine mă gândesc, îi zic. Nu la ea, la *tine*.

Zâmbește și mă strânge și mai tare de braț.

— Dacă mă schimb? întreb și o văd că ezită o secundă înainte să răspundă.

— Nu cred că ar conta. Nu ar conta.

Prima parte din răspunsul ei e cea adevărată. Nu *crede* că ar conta, ceea ce înseamnă că *s-ar putea* să conteze. Chiar *ar putea* să conteze.

O fac să-mi promită că, dacă mă schimb și asta contează pentru ea, o să se întoarcă la mine. Mă sărută de rămas-bun și iau asta ca pe un da.

Nu există nici măcar o părticică din mine care să nu mă doară în dimineața asta: dinții, capul, inima, mândria, ochii. Mă doare până și în spatele ochilor. Îmi bag capul sub duș și încerc să spăl orice gând care îmi spune că Amy a fost mereu puțin îndrăgostită de Greg.

Ies din duș și mă usuc; apoi stau pe marginea căzii și las aburul să-mi limpezească mintea. Când în sfârșit se evaporă, intră tata și mă întreabă dacă poate să folosească oglinda.

— Rachel mi-a povestit de Amy, îmi spune.

— E cu Greg doar pentru moment.

— Câteodată trebuie să renunți, Henry, îmi zice în timp ce lovește ușor mașina de ras de marginea chiuvetei.

Dar nici el nu crede ce zice. Dacă ar crede, și-ar vedea de viață, în loc să recitească *Marile speranțe* și să spere că mai are vreo șansă cu mama.

Mă uit la el cum lasă dăre de spumă pe față, încercând să-mi dau seama cum să spun ce vreau să spun și, în același

timp, încercând să-mi dau seama dacă vreau de fapt s-o spun. Sunt aproape sigur că da.

— Cât, tata? întreb și știe la ce mă refer.

— Clădirea e a noastră, Henry. Are două etaje și o curte mare în spate. Aș zice că mult peste un milion.

Nu mai zic nimic, și el termină să se radă, ștergându-se cu prosopul pe care i-l dau.

— E în regulă dacă vrei să vindem, îmi zice.

În lumea mea perfectă, nu mi-aș face griji pentru bani. În lumea mea ideală, am fi mereu înconjurați de cărți și toți ar iubi cărțile vechi la fel de mult ca mine și ca tata și ca George. Amy le-ar iubi. Dar nu trăim în lumea mea ideală.

— Cred că poate ar trebui să vindem. Mama crede că așa e cel mai bine, și ea știe cum merg lucrurile.

Dă din cap și așteaptă. Pentru că eu nu pot să-i răspund cu un *poate*. E o întrebare cu da sau nu. Îmi aduc aminte cum mi-a spus odată că ceea ce îi place la ficțiune e faptul că rar sunt întrebări cu da sau nu când vine vorba de personaje. Lumea e complexă, mi-a spus. La fel sunt și oamenii.

Noi doi am avut sute de conversații în anticariat despre personajele din cărți. Cea mai recentă a fost despre *Vernon God Little*, o carte de D.B.C. Pierre. Îmi plăcuse așa de mult, încât o citisem de două ori.

— Ce ți-a plăcut la ea? mă întrebese tata.

— Vernon, îi răspunsesem, numind personajul principal. Și felul în care analizează America. Dar cel mai mult limbajul. Parcă ar fi lăsat cuvintele să se usuce la soare o vreme, așa că nu sună cum te-ai fi așteptat.

— Poate că o să devii scriitor într-o bună zi, îmi răspunsese tata. Ce zici?

În anticariatul nostru, orice era posibil.

Dar nu orice e posibil. E clar că nu, altfel mama nu ar vrea

să vindem. Iubește locul ăsta la fel de mult ca noi și acceptă faptul că afacerea e pe moarte. Nu orice va fi posibil dacă voi continua să câștig la fel de puțin tot restul vieții. Nu orice va fi posibil pentru George.

— Da, îi zic acum, urmărind cu degetul de la picior o crăpătură din gresie. Vreau să vindem.

— Și ce o să faci?

— Încă mai sunt șanse să călătoresc cu Amy. Probabil că la anul o să mă întorc la școală.

— Atunci așa rămâne, zice cu amărăciune. O să demarez operațiunea.

Cobor și încep să mă detașez de anticariat. Nici nu mă mai uit la Biblioteca Scrisorilor. Nici nu mai verific exemplarul din *Prufock* să văd ce gânduri au mai lăsat niște străini. Nici nu mă mai uit în spate, spre grădina pentru citit.

Merg direct la teighea, unde George țipă la băiatul cel nou.

— Dacă nu îți miști calculatorul de aici, o să ți-l îndes în fund.

Sigur ne paște un proces. Iau capsatorul din mâna lui George, pentru că suntem un anticariat și nu ne permitem să înlocuim vreun ochi.

Băiatul cel nou – Martin – e cam de aceeași vârstă cu George. Pare un tocilar pasionat de calculatoare, ordonat și arătos.

— Bună, îmi zice și zâmbește.

Pare un tocilar pasionat de calculatoare, ordonat, arătos și *de treabă*. Sau poate că pare tocilar doar în comparație cu George, în hainele ei negre și cu părul ei negru cu o șuviță albastră. Poate că, atunci când nu stă lângă sora mea goth, e mai degrabă tipul popular decât tocilarul, ceea ce ar putea explica de ce George nu îl place.

— Eu sunt Henry, îi zic și îi întind mâna.

— Martin Gamble, spune, la care George adaugă:

— Martin *Charles* Gamble, cu același ton cu care ar zice *un mare, mare nenorocit*.

Martin nu pare supărat: pare chiar puțin amuzat.

— Mama ta m-a angajat să vă ajut în magazin și să cataloghez cărțile. Și tocmai de-aia, îi zice lui George, trebuie să-mi încarc calculatorul.

— Mama nu mai stă aici, zice George. Henry e manager azi și o să te dea afară imediat.

— Scuză-mă, îi zic lui Martin, trebuie să vorbesc cu sora mea o secundă.

Îi fac semn lui George să vină cu mine afară, dar e clar că nu are chef să asculte.

Începe să țipe înainte să apuc să închid bine ușa și chiar aş aprecia dacă s-ar opri, pentru că îmi zvâcnește capul de durere.

— Merge la aceeași școală. E în clasă cu mine. A fost cu Stacy, zice ea. Încă sunt prieteni.

George nu prea îmi povestește despre cum îi merge la școală, dar știu de Stacy. E în grupul elevilor populari și nu îi plac deloc cei care *nu* fac parte din grupul elevilor populari, așadar nu îi place deloc de sora mea. George mi-a spus odată că lui Stacy îi place să scrie **GEORGE JONES E O CIUDATĂ** pe ușile de la toaletă și pe dulapuri și pe bănci.

Mă uit prin vitrină la Martin.

— Nu pare genul de băiat care te-ar face ciudată. Hai să-i dăm o săptămână de probă.

— Nu, zice ea și e clar că nu are de gând să se răzgândească, așa că schimb abordarea.

— Gândește-te la cât de nefericit ai putea să-l faci într-o săptămână dacă ai fi șefa lui.

Îmi dau seama că la asta nu se gândise, dar acum, că am venit cu ideea, îi sună chiar bine. Se uită prin vitrină la Martin și se gândește puțin.

— Bine. Dar n-are voie să-și aducă prietenii aici. Asta e casa mea.

— Corect, îi zic și îi spun că mai trebuie să vorbim despre ceva înainte să intrăm.

Îi dau vestea repede. Nu are niciun sens să trag de timp.

— Am votat cu mama. Sigur vindem.

Nu e o surpriză mare. Dă din cap și spune că se gândea că așa o să fac. Nu îmi dau seama dacă i se pare decizia corectă.

— Dacă tu nu vrei asta, ar trebui să votezi împotriva.

— Nu, e în regulă, zice ea. O să votez ca tine.

Încerc să mi-o imaginez pe George locuind departe de anticariat, dar nu reușesc. Pe George o găsești mereu într-unul din locurile astea trei: fie aici, fie la Shanghai Dumplings, fie la școală. Și urăște școala, așa că rămân doar două locuri pe care le iubește. Cu toate astea, sunt trei oameni pe care îi iubește: pe mine, pe mama și pe tata. Deja se simte prost că a ales să rămână aici, în loc să meargă să stea cu mama. Dacă votează ca tata, înseamnă că va împărți familia în două pentru totdeauna. Așa cum stau lucrurile acum, eu sunt cel care a împărțit familia în două, și ea doar face ca mine.

Ne întoarcem înăuntru și imediat o aud spunându-i lui Martin că de acum ea e șefa lui și că nu are voie să-și aducă prietenii și că trebuie să facă ce îi zice ea.

— Bine, zice el, zâmbind într-un fel care o face să roșească, lucru pe care nu l-am mai văzut până acum.

După ce rezolv urgențele de dimineață, îmi mut atenția înspre Rachel. Avem multe de vorbit. Tata a rugat-o să catalogheze Biblioteca Scrisorilor, în timp ce Martin se va ocupa de restul anticariatului.

S-a instalat la un birou mic, aproape de Bibliotecă, pe care și-a pus calculatorul, un caiet și un borcan cu pixuri. Tipic pentru Rachel. Îi place la nebunie să fie organizată. Îi plac la nebunie obiectele de papetărie. Era genul de fată care avea o rezervă infinită din post-it-urile alea fosforescente pe care scria mereu, cuvânt cu cuvânt, tot ce spunea profesorul. Apoi, după ce scria pe unul, îl dezlipea din teanc și îl lipea la pagina potrivită din carte, de parcă asta ar fi rezolvat misterul cuvântului respectiv sau ar fi explicat de ce autorul l-a pus în pagină. Încă mai pot să văd unghia ei îngrijită în timp ce făcea asta. Am găsit unul din bilețelele astea la vreo lună după ce s-a mutat. Căzuse din una dintre cărțile ei și scria așa: *În rândul ăsta stă înțelesul tuturor lucrurilor*. Căzut din carte, era doar amăgitor și complet inutil.

— Și ia zi, cum a fost clasa a XII-a? o întreb ca să încep conversația.

— Bine, îmi zice fără să se oprească din ce face, adică din aranjarea în ordine alfabetică a cărților din Biblioteca Scrisorilor.

— Deci ai intrat la biologie marină? întreb, iar ea dă din cap și continuă să ordoneze cărțile.

— Și Cal, el ce mai face?

— Henry, am treabă, îmi zice. Trebuie să cataloghez toată Biblioteca și e foarte mult de muncă; tatăl tău vrea să fie gata într-o lună și, sincer, e imposibil chiar dacă lucrez zi și noapte.

— O să te ajut. O facem împreună.

— Nu vreau ajutorul tău, Henry, zice ea pe un ton tăios.

— Ne certăm? o întreb. Mi se pare că ne certăm.

— Nu ne certăm. Trebuie să mă concentrez, atâta tot. Mi-e mai bine singură.

Mă hotărâsc să fiu direct și o întreb în față.

— Ne-am sărutat aseară?

— Sigur, ne-am sărutat, zice. Și după aia m-am dus la baie și am băut apă din WC.

— Un simplu „nu” ar fi fost de ajuns, Rachel, îi spun și mă întorc la tejea, convins că aseară s-a întâmplat ceva ce nu îmi aduc aminte.

— Te-a găsit lângă un coș de gunoi, îmi zice George sâmbătă, încercând să mă ajute.

Sigur, asta e cam jenant pentru mine, dar nu ar explica de ce e supărată. Servesc clienții și o privesc. Servesc și privesc. Îmi aduc aminte că sigur a zis că suntem prieteni. Prieteni buni. Îmi aduc aminte că și-a cerut iertare că nu mi-a scris. Înseamnă că s-a întâmplat ceva de care nu îmi aduc aminte.

Lola intră în anticariat pe la 1 și o întreb ce își amintește. Nu e nimic nou, doar o recapitulare a momentului când am căzut și m-am târât în toaleta fetelor.

— Chiar ar trebui să nu mai bei, îmi zice.

— Asta e mai mult decât evident.

— Deci, îmi zice, luând o bomboană cu mentă de lângă casa de marcat. The Hollows se destramă. Hiroko mi-a spus aseară că se mută în America, să studieze percuție. S-a terminat. Gata. Am muncit patru ani absolut degeaba.

Îmi aruncă o bomboană în cap, care ricoșează înspre masa de cărți speciale.

— Scuze, m-a făcut să mă simt mai bine.

— Mă bucur că pot să te ajut.

— Tocmai vorbisem pentru un alt concert la Hush. Acum va trebui să anulez.

— Ai putea să cauți un înlocuitor.

— Nimeni nu o poate înlocui pe Hiroko. Nu mai e nicio persoană cu care pot să scriu. Nicio altă persoană cu care pot să cânt. Pleacă, așa că s-a terminat cu The Hollows. O să avem ultimul concert de Ziua Îndrăgostiților, la Laundry. Asta e.

Îmi mai aruncă o bomboană în cap, așa că mă mut mai la dreapta, ca să mă lovească în plin, pentru că asta chiar e o veste proastă și nu știu ce i-aș putea spune ca să o înveslesc. Lola a fost obsedată de The Hollows, complet îndrăgostită, trupa a fost singurul lucru pe care s-a concentrat de când ea și Hiroko s-au întâlnit la coadă la bilete pentru un concert Warpaint, în clasa a VIII-a.

Mai servesc niște clienți și, când mă întorc, Lola se uită în-
spre Biblioteca Scrisorilor.

— Ai dreptate. Rachel pare supărată.

Se duce acolo, ca să investigheze pentru mine.

Vorbesc. Aud niște râsete. Rachel scutură din cap și tot aranjează cărțile. Lola se uită la ea și mai vorbesc puțin.

— Nu vă certați, îmi zice când se întoarce. Amândoi ați fost de acord aseară să fiți prieteni. Chiar ai sărutat-o, dar nu o deranjează. Ai făcut-o să-i fie dor de Joel, fostul ei prieten, atâta tot.

Încerc să par bucuros pentru că sunt cu adevărat bucuros. Dacă nu aș fi bucuros, atunci aș fi genul de băiat căruia îi pasă mai mult de orgoliul lui decât de prietena lui cea mai bună. Și nu sunt genul ăla de băiat.

— Dar înseamnă că a fost un sărut bun, dacă a făcut-o să îi fie dor de Joel.

— Calitatea sărutului nu a fost discutată, îmi zice și scrie o adresă pe o foaie de hârtie. Justin Kent dă o petrecere vineri seară. Eu și Hiroko vom cânta pentru antepenultima dată. Invit-o pe Rachel. Are nevoie de cineva s-o înveselească.

E mai ușor de zis decât de făcut, cred, și mă întorc la privit.

Până vineri deja nu mai înțeleg absolut nimic.

În fiecare zi a săptămânii am fost prietenos și în fiecare zi m-am așteptat ca Rachel să revină la normal. În fiecare zi a venit la serviciu la timp, a trecut pe lângă mine și s-a dus di-

rect la Biblioteca Scrisorilor. Nu ia nicio pauză până la prânz, când dispare pentru jumătate de oră. Nu se duce la Frank. Știi asta pentru că m-am dus să o caut acolo.

La fel de puțin îi vorbește și George lui Martin. Asta dacă e suficient de norocos cât să nu îi vorbească. Dacă nu, George îi tot dă ordine și îi cronometrează pauzele.

— Nu îi plătim suficient ca să le cronometrăm pauzele, îi atrag atenția miercuri, iar ea nu se lasă și îmi amintește că Martin e în perioada de probă, iar ea e șefa lui, așa că ar trebui să nu mă amestec.

În mod ciudat, lui Martin par să îi placă interacțiunile cu George. Orice ar face ea i se pare amuzant sau ciudat, dar în ansamblu plăcut.

— Ce citești? o întreabă pe George vineri după-amiaza.

— *Metamorfoza* de Kafka, îi răspunde fără să se uite la el.

— Și despre ce e vorba?

— Un bărbat se transformă într-un gândac uriaș și în cele din urmă moare.

— Nu prea îți dă chef de viață, observă Martin.

— Viața nu prea îți dă chef de viață, spune George.

— Cum de ai reușit să citești atâtea cărți? o întreabă, iar ea se uită la el, ținând semn cu degetul unde a rămas.

— Sunt o fată ciudată la liceu. Am avut ceva timp de pierdut.

Se ridică și Ray Bradbury îi sare din brațe și se duce la Martin. Băiatul scarpină pisica după urechi, și Ray începe să toarcă.

— Trădătorule, zice George, iar eu decid că s-a ajuns prea departe.

— Mergem la petrecerea lui Justin Kent. Toți. E o ieșire de serviciu.

— Mă plătești? întreabă George.

— Nu.

— Atunci nu vin, zice ea și iese pe ușa din față, îndreptându-se spre cofetăria lui Frank.

— O să vină, îi zic lui Martin.

Nu îi spun că motivul e că mama a trecut pe aici în timpul săptămânii și a văzut cum se comportă George cu el și a amenințat-o că îi scade din salariu dacă nu începe să îl facă să se simtă bine-venit.

Am vorbit mult cu Martin săptămâna asta, cel mai mult despre George. Cu cât vorbesc mai mult, cu atât îmi place mai mult. A văzut-o pe George în cele mai rele ipostaze și tot o place.

— E amuzantă, mi-a zis zilele trecute, când îl ajutam să catalogheze.

Amuzantă.

Deșteaptă. Originală.

Astea sunt motive bune să o placi pe George. Astea sunt principalele ei calități.

El și George au nevoie doar de puțin timp departe de anticariat, să se cunoască mai bine. Și eu și Rachel avem nevoie de asta. Au trecut trei ani și, poate, problema e că trebuie să refacem legătura. Să ne redescoperim.

Exact asta îi spun după-amiază, când merg la ea să îi aduc aminte de petrecere.

— Trebuie să lucrez în seara asta, îmi zice. Trebuie să termin cantitatea enormă de muncă pe care mi-a dat-o tatăl tău. Cred că trece printr-o criză a vârstei mijlocii. Nu doar că vrea să aranjez toate cărțile în ordine alfabetică, pentru că oamenii le tot schimbă locul, nu doar că vrea un registru cu toate cărțile din bibliotecă, ci vrea și să notez tot ce găsesc în cărți, cum ar fi scrisori, și *separat* să înregistrez toate notițele de pe margini.

— Asta pare genul de treabă care ți-ar face plăcere, îi spun eu.

— O treabă care nu se termină niciodată, cumplit de plictisitoare și fără sens?

— Ție îți plac activitățile de genul ăsta. Când erai mică, îți plăcea să memorezi tabelul periodic al elementelor.

— Asta nu era ceva cumplit de plictisitor și fără sens. În tabelul periodic se află toate elementele care există pe pământ. Tabelul periodic are un sens. Anticariatul ăsta nu are niciun sens. E însăși definiția lipsei de sens, Henry.

— Bine, suficient, o temperez eu. E mai mult decât suficient. Ai fost întoarsă pe dos toată săptămâna, așa că simt nevoia să-ți atrag atenția că eu sunt cel cu inima frântă, care are nevoie să i se ridice moralul. Am nevoie să-mi recapăt cea mai bună prietenă și am nevoie ca ea să vină cu mine la petrecere în seara asta.

Începe să protesteze, dar îi spun că nu accept un refuz.

— Poți să pleci acum și să te întorci până la 9. Va trebui însă să o iei cu mașina și pe George, pentru că vreau să vorbești cu ea despre Martin pe drum. Vreau să știu ce gândește.

— Gândește că ar vrea să nu te amesteci în viața ei, Henry.

Își strânge calculatorul și restul lucrurilor și pleacă fără să-mi spună dacă vine sigur diseară. Îi fac cu mâna prin vitrină în timp ce se urcă în mașină. Ea îmi arată degetul mijlociu.

— Gata, am stabilit, îi zic lui Martin înainte să plece. Am senzația că diseară o să meargă totul foarte bine.

Mândrie și prejudecată și Zombi

de Jane Austen și Seth Grahame-Smith

Scrisori lăsate între pp. 36 și 37

15 ianuarie 2016

Dragă George,

De-abia aștept petrecerea din seara asta. Cred că o să ne distrăm.

Martin

PS: Îmi place ideea cu Biblioteca Scrisorilor

Martin,

Nu-mi mai scrie niciodată în cartea asta.

George

Dragă George,

Mă bucur că mi-ai răspuns. Ești la fel de fermecătoare în scris ca în persoană. De ce nu pot să-ți scriu în cartea asta? Văd că o verifici mereu.

Martin

Martin,

*O verific pentru că îmi scriu cu altcineva în cartea asta.
E cartea noastră. Nu cartea ta.*

George

Dragă George,

Pot să îți scriu în altă carte? Lucrăm împreună. Mi-ar plăcea să fim prieteni. Te rog?

Timpul trece GREU când trebuie să cataloghezi toate cărțile din anticariat. Scriu numele FIECĂREI CĂRȚI de aici. Orice crezi tu că am făcut (Ce ți-am făcut??) nu are cum să fie atât de rău încât să mă lași să trec prin asta fără NICIO consolare.

Martin

Martin,

Ești prieten cu fata care mă face ciudată în mod regulat.

George

Dragă George,

Eu nu te-am făcut niciodată ciudată. Nu cred că ești ciudată. De fapt, de când am început școala, am încercat să mă împrietenesc cu tine. Tu ești cea care mă ignoră și mă insultă în mod regulat. Ai vreo dovadă că sunt un tip așa de rău?

De când te-am cunoscut, nu am făcut altceva decât să îi spun lui Stacy că mi se pare că ești o persoană interesantă. Am impresia că tu mă tratezi pe mine așa cum te tratează Stacy pe tine. Cred că ar trebui măcar să îmi acorzi

o perioadă de probă ca prieten, așa cum am ca angajat. E vară. Nu putem să uităm cum suntem la școală? Nu s-ar putea să facem pace?

Martin

Martin,

În regulă. Poți să îmi scrii, fie. Dar NU în cartea asta. Scrie-mi în The Broken Shore, de Peter Temple. Am văzut că o citeai și e un exemplar și în Biblioteca Scrisorilor – lasă scrisorile între paginile 8 și 9.

George

Dragă George,

Sunt absolut copleșit de oferta ta de prietenie. Mulțumesc. Serios, mulțumesc. Mai că e prea mult. De-abia aștept viitoarea noastră corespondență.

Martin

Rachel

Plec de la Cărțile Urlătoare și mă asigur că Henry mă vede că îi arăt degetul mijlociu. Îl flutur pentru impact și claxonez, pentru ca Martin să audă că sunt gata. Nu vreau să îl conduc acasă, dar în prima zi Sophia s-a oferit să-mi plătească un rezervor de benzină dacă îl duc, pentru că trebuie să ajungă acasă până la 6 ca să aibă grijă de sora lui până când se întoarce mama lui de la serviciu. Asta înseamnă că trebuie să plecăm la 5, ceea ce e un avantaj pentru mine.

Sunt gata de plecare încă de când intru pe ușă dimineața, când mă așez în fața Bibliotecii Scrisorilor și încep să cataloghez gândurile aleatoare și plictisitoare ale fiecărei persoane care a trecut prin paginile astea.

— E o treabă importantă și nu e chiar motivul pentru care Sophia te-a angajat, mi-a zis Michael în prima zi. Martin poate să se ocupe de restul anticariatului, dar pe astea aș vrea să le cataloghezi tu. Vreau un registru cu toate cărțile, toate scrisorile și toate lucrurile lăsate în ele și un registru cu principalele comentarii.

— Principalele comentarii? l-am întrebat și am măsurat rafturile cu privirea de sus până jos, încercând să estimez numărul de cărți - vreo 500, cel puțin.

— Da, notițele de pe margini. Ar fi bine să înregistrezi și cuvintele încercuite sau sublimite, dar asta s-ar putea să fie prea mult.

— Crezi? i-am zis, dar am reușit să mă opresc înainte să-i spun că e nebun.

A plecat și m-a lăsat acolo, simțindu-mă exact cum m-am simțit la școală după înmormântare, când tot ce îmi cereau profesorii să fac părea stupid și copleșitor și tot ce voiam să fac era să dorm.

În cele din urmă, Martin se suie în mașină. Își pune centura fără să scoată un cuvânt. Prima dată când am mers împreună i-am zis că sunt începătoare și să nu o ia personal, dar trebuie să conduc în liniște deplină.

— Radioul nu mă deranjează. Doar vocile propriu-zise, din mașină.

Am ales să interzic orice formă de comunicare pentru că e mai ușor decât să răspund la întrebări despre Cal. Toată săptămâna am evitat întrebări despre plajă, despre clasa a XII-a, despre Cal, despre mama și despre facultate. Se pare că până și Martin îl știa pe Cal, pentru că mergeau la aceeași școală.

Nu aveam de gând să continui cu minciuna pe care am spus-o inițial la Laundry, dar, când ieșea din anticariat sâmbătă dimineață, Amy m-a întrebat la ce facultate am intrat și doar nu era să-i spun că nu am trecut clasa. George asculta când i-am zis că îmi iau un an liber, așa că nu am mai avut cum să o dreg.

Chiar dacă aș vrea să îi spun lui Henry, pur și simplu nu e loc de asta în conversațiile noastre – vorbește numai despre Amy. Ce poate fi mai rău decât să cataloghezi scrisori de dragoste inutile, care nu o să ajungă niciodată la destinatar pentru că au fost puse între paginile unor cărți? Să-l ascult pe Henry vorbind despre dragostea lui pentru Amy în timp ce fac asta.

Eu și Martin trecem de râu și lumea devine mai verde. Îl las la el acasă și, pe drum înapoi, trec pe lângă școala lui și a lui George, cea la care mergea și Cal. Turla de pe catedrală mă face să plâng din motive pe care nu le înțeleg pe deplin.

Câteodată îmi permit să plâng atunci când sunt singură, dar nu și astăzi, pentru că sunt în drum spre Gus. Rose a fost cea care mi l-a sugerat pe Gus ca terapeut. Sunt prieteni vechi, din facultate, și știa că locuiește aproape de Sea Ridge. Gus a sunat la depozit luni, ca să vadă cum m-am instalat și să mă anunțe că urma să fie în oraș în după-amiaza asta. Dacă aveam chef să vorbesc cu el, puteam să vin la spitalul Sfântul Albert.

— Mergi la Urgențe și roag-o pe Rose să îmi dea un mesaj.

Unitatea de urgențe e aproape de parcare. Sunt înăuntru înainte să am timp să mă gândesc prea bine cât de mult o să îmi amintească de mama, de bunica, de orele în care așteptam o veste. Două ore m-am rugat să mai fie Cal în viață, sigură în tot acest timp că nu mai era.

Pe scaunele din colț sunt trei oameni care așteaptă. Se țin de mână, toți trei, o grămadă de degete care se odihnesc pe picioarele persoanei din mijloc. Pare să fie bunica. Fata din stânga, cu privirea ei disperată, îmi aduce aminte de mine. A treia femeie pare să fie mama. Fac greșeala de a mă uita direct în ochii fetei.

Ies din camera de așteptare să iau aer. Am de gând să mă sui în mașină și să plec, când îl văd pe Gus venind înspre mine. Ține două cafele într-o singură mână și cu cealaltă mă salută.

Se uită în spatele meu, la semnul pentru URGENTE, și se încruntă. Traversăm către parc și ne așezăm pe o bancă, sub un arțar bătrân, să ne bem cafeaua.

— Scuze că am ales tocmai locul ăsta, îmi zice și îi răspund că e în regulă.

— Nu pare să fie în regulă.

— Erau niște oameni înăuntru care arătau exact ca noi. Ca mine, ca mama și ca bunica.

— Și voi cum arătați?

— Triste, îi răspund tăios, iar el ia o gură de cafea și îmi spune că nu arăt tristă azi.

— Arăți mai degrabă nervoasă.

— Câtă intuiție, îi zic, iar el îmi spune să nu mai fac pe deșteapta și să îi spun ce s-a întâmplat.

— De unde vine expresia *a face pe deșteptul*? mă întreb, încercând să mai câștig puțin timp. Probabil că Henry ar ști. Tatăl lui sigur ar ști.

— Îți place să lucrezi cu ei? mă întrebă Gus.

— Michael, tatăl lui Henry, m-a pus să cataloghez Biblioteca Scrisorilor.

Îi explic ce e și cât de frustrantă mi se pare sarcina.

— Te plătesc suficient? mă întrebă Gus, iar eu încuviințez din cap. Și e un mediu de lucru plăcut?

— Pot să îmi stabilesc eu orele de lucru. Iau pauze ori de câte ori am nevoie, nu trebuie să servesc clienții decât dacă Henry și George sunt în pauză. Martin e foarte de treabă, tipul care a fost angajat să catalogheze restul anticariatului.

— Dacă doar ți se pare monoton, pune-ți căștile. Ascultă muzică.

— Asta ar opri întrebările, bănuiesc. Oamemi mă tot întrebă de Cal.

Privesc o pitulice albastră care trece pe lângă picioarele noastre. Mă trezesc complet fascinată de detaliile penajului ei.

— Nu le-am zis că a murit.

— Poate că asta te supără?

— Chestia e că nu mai am răbdare pentru lucrurile fără rost. Adică, ce-are Michael de gând să facă cu registrul meu? O

să zacă pur și simplu într-un fișier în calculatorul lui și într-o zi o să îl șteargă, și atunci voi fi înuncit atâta în zadar. Mi se pare complet stupid, când sunt atâtea lucruri importante de făcut.

— Ce alte lucruri importante ai de făcut? mă întreabă Gus. Sunt doar curios.

Când vede că nu îi răspund, îmi spune să încerc să scriu despre lucrurile care mă enervează.

Chiar îmi place de Gus. Mai mult decât atât, îl respect. Dar azi îmi doresc atât de tare să îi spun să se ducă naibii, că trebuie să-mi acopăr gura cu mâinile ca să nu las cuvintele să iasă.

Ne petrecem restul timpului uitându-ne la pitulicea albastră, ne uităm cum ciugulește o mâncare pe care nu o vedem, de undeva de sub iarbă.

Ajung înapoi la anticariat la 9 și o văd pe George așteptând afară. Cum îmi vede mașina, îi strigă lui Henry că pleacă și se așază pe scaunul din față.

— Hai să mergem, îmi zice. Dacă ajungem la petrecere înaintea lor, putem să ne facem nevăzute în mulțime.

Nu e o idee rea, așa că pornesc motorul și o las pe George să îmi arate drumul până la casa lui Justin. Mi-l aduc aminte pe Justin din liceu. Era un tip de treabă, puțin cam sălbatic, dar OK. Părinții lui păreau să fie tot timpul plecați, așadar casa lui era mereu disponibilă pentru petreceri. Petrecerea pentru ultima noapte a lumii tot la el acasă s-a ținut, cred. Mă întreb pe cine aș putea să văd – sigur pe Amy –, când George îmi dă un ghiont și îmi spune să o iau la stânga la semafor.

Dă drumul la radio și tot schimbă frecvența până când găsește un post la care dau o melodie de-ale lui David Bowie, apoi se lasă pe spate și spune:

— Deci, ce mai face Cal?

Nu mai pot să evit întrebările multă vreme și mai ales nu într-un spațiu atât de mic, așa că deschid geamul și îi zic că e bine. Aleg doar să nu pomenesc de partea în care e făcut cenușă într-o urnă, pe șemineul mamei. Mă mir că George îl mai ține minte pe Cal. Știu că mergeau la aceeași școală, dar nu cred că s-au intersectat de prea multe ori.

Cal era un tip înalt și slăbănog, cu o claie de păr maro care îl făcea să pară ca o păpădie. O păpădie cu ochelari, căști enorme agățate de gât și o carte în mână. George are părul drept și negru, cu o șuviță albastră în partea stângă. Zilele astea are și un tatuaj pe claviculă: numărul 44, scris cu litere bleu. L-am auzit pe Martin întrebând-o despre tatuaj zilele trecute.

— 44. Țasta e sensul vieții? a întrebat.

— Nu, ăla e 42, a zis ea și știam asta, pentru că l-am văzut pe Cal citind *Ghidul autostopistului galactic*.*

— Dar ce face efectiv? mă întreabă ea și am senzația că îi șterg povestea vieții dacă nu îi spun, așa că îi zic ce ar fi făcut dacă ar mai fi fost în viață.

— E la un schimb de experiență. Nu e un program oficial. Stă cu tata deocamdată.

Asta e oarecum adevărat. Planul fusese ca tata să petreacă trei luni în Franța, pentru ca fratele meu să poată sta cu el. Dacă nu s-ar fi înecat, acum Cal ar fi acolo.

— Are sens, îmi zice George într-un fel care mă face să cred că, poate, îl cunoștea mai bine decât credeam.

— Nu îl știam atât de bine, îmi zice când o întreb. A fost drăguț cu mine la școală o dată. Mi-a dat niște maimuțe de mare. Mi-a zis că sunt precum călătorii în timp. Pot să hiberneze până când condițiile devin mai prielnice. Nu i-am pus încă în apă. Îi păstrez.

* Specie de creveți ce pot fi crescuți în acvariu (n.t.).

Nu știam că fratele meu era îndrăgostit de George, dar trebuie să fi fost. Cred că o plăcea mult, pentru că nu ar fi dat maimuțe de mare unei fete oarecare. O privesc cu atenție – stă cu bocancii pe bord și fredonează melodia lui Bowie. Apoi mi-l imaginez pe Cal la școală, ținând în mână maimuțele de mare, încercând să-și adune curajul să i le dea lui George. Probabil și-a scris un discurs înainte. Sigur a calculat exact să vadă când e singură, ca să poată să vorbească cu ea. Mi-aș fi dorit să fi trăit suficient de mult pentru ca o fată ca George să aibă timp să se îndrăgostească de el. Dorința e așa de arzătoare, că motorul se îneacă puțin.

— Ați vorbit mult? întreb. După asta?

— Nu prea.

Eu și Cal nu ne spuneam totul, dar credeam că știu aproape totul despre el. Credeam că știu lucrurile importante, iar faptul că era îndrăgostit pare să fie important. Asta m-ar putea întrista, dar a fost atât de liniștit anul ăsta, în care am stat pe plajă cu mama și cu Woof.

Așa că îi zic lui George să dea muzica mai tare. E o emisiune specială dedicată lui David Bowie, iar următorul cântec e „Young American”, unul dintre preferatele lui Cal și, se pare, și ale lui George. La refren, încep să cânt cu voce tare, așa cum ar fi făcut și Cal dacă ar fi fost aici. George e surprinsă câteva clipe și cred că spune ceva de genul că aș fi la fel de ciudată ca fratele ei, pentru ca mai apoi să înceapă și ea să cânte.

Mândrie și prejudecată și Zombi

de Jane Austen și Seth Grahame-Smith

Scrisori lăsate între pp. 44 și 45

15 martie-15 aprilie 2014

Dragă George,

Deci cum e clasa a IX-a? Am găsit în magazie mașina asta de scris veche, care a fost a bunicului meu, așa că o folosesc pentru scrisorile noastre.

Când vreau să scriu y iese yyyyyy. Vezi?

Mie îmi place clasa a IX-a. Citesc o grămadă și înot mult, evident, nu în același timp. M-am tuns – sora mea zice că îmi stă bine. Eu tot cred că arăt ciudat. Urechile mele sunt cam mari. Nu am mai observat asta până acum. Tu ai urechi drăguțe – sunt atât de mici, încât mă întreb cum de au loc toate piercingurile. Mi-ar plăcea să le număr într-o zi. E prea mult?

Pytheas

Dragă Pytheas,

Ai putea să le numeri dacă ai binevoi să-mi spui cine ești?!? Te-ai tuns și ai urechi mari, deci cred că astea ar

putea fi două indicii. Nimeni de la școală nu se potrivește descrierii.

Și eu citesc la greu, dar nu înot. Nu înot deloc. Dar îmi place să fac baie și avantajul e că pot să fac baie și să citesc în același timp.

Tocmai am citit *Fahrenheit 451*, de Ray Bradbury (avem o pisică pe care o cheamă așa). E despre pompieri care ard cărți. M-a făcut să mă gândesc la o lume în care nu există cărți, și asta mă îngrijorează. Mă bucur că locuim într-un anticariat, așadar nu o să trebuiască să trăiesc niciodată fără ele. Familia mea ar muri cu cărțile de gât, sunt sigură de asta. Henry ar lua el foc înainte să lase pe cineva să-i ardă colecția.

Cum e clasa a IX-a? E bine, cu excepția faptului că Martin Gamble mă urmărește peste tot, râde de mine și îmi întoarce cartea, să vadă ce citesc. Nu ești Martin Gamble, nu? Nu cred că ești, dar gândul ăsta nu îmi dă pace. E prieten cu Stacy, așa că e puțin probabil să fi el. Dacă nu cumva scrisorile astea sunt o glumă, dar știu sigur că nu sunt. Deci tocmai m-am convins singură că nu ești Martin.

Pe de altă parte, vestea tristă e că părinții mei se ceartă mult. Se ceartă în tăcere, și asta mă sperie. Tata spune că nu o să divorțeze niciodată, nu atâta vreme cât exemplarul lor din *Marile speranțe* încă mai e în Biblioteca Scrisorilor. E cartea lor. Tata spune că îi amintește de cât de mult se iubesc, dar nu știu ce să zic despre asta. Nu par să se mai iubească și nici nu vreau să-i aduc aminte că Pip și Estella nici măcar nu rămân împreună.

Rămas-bun, deocamdată,

George

Dragă George,

Eu am fost foarte supărat când părinții mei au divorțat. Încă îmi e dor de tata și am de gând să îmi petrec ceva timp cu el în curând, peste hotare. Dar, cu timpul, e mai ușor. Sau, mai degrabă, te obișnuiești cu gândul că e greu.

Nu, nu sunt Martin Gamble. Dar chiar e de treabă. Poate că încearcă doar să vorbească cu tine?

Pyhteaș

Henry

George pleacă imediat ce ajunge Rachel, spunându-mi că e foarte nerăbdătoare să scape de Martin. Pe mine nu mă păcălește așa de ușor. Am rugat-o să mă ajute să mă aranjez în seara asta, pentru că sunt aproape sigur că Amy o să fie la petrecerea asta și, în timp ce îmi făcea părul, i-am zis că sunt aproape sigur că Martin o place. Nu mi-a spus să tac din gură.

Îi spun asta lui Martin în drum spre petrecere și îl întreb ce părere are.

— Mereu ești așa? mă întreabă el.

— Așa cum?

— Așa, încerci să combini lumea.

— Mi-ar plăcea ca sora mea să fie fericită, îi spun. Cred că e posibil ca tu să-i readuci încrederea în viață și în dragoste.

— Ce bine că nu pui presiune deloc, îmi zice.

— O plăci?

— Da, recunoaște. De ceva vreme îmi place de ea. E unul dintre motivele pentru care am venit să lucrez la anticariat. Una dintre mamele mele îmi aranjase o slujbă de birou la ea la serviciu, dar apoi am văzut anunțul de la Cărțile Urlătoare și am aplicat.

— Încearcă să o săruți în seara asta, îi zic.

— Nu cred că o să meargă. George pare genul de persoană care ia lucrurile încet, așa că mai bine nu mă grăbesc. I-am tot scris săptămâna asta.

— Bună mișcare, îi zic. O să îi placă asta.

— Nu pare să-i placă pe de-a-ntregul, dar nici nu mai pare să-i displacă la fel de mult ca la început.

Ajungem la petrecere și o văd intrând pe Amy.

— Arăt bine? îl întreb pe Martin, iar el zice că așa crede.

— George a făcut o treabă tare bună.

— Dar arăt responsabil?

Se scarpină pe gât și se gândește puțin.

— Bănuiesc. Ești responsabil. Te ocupi de un magazin.

— Mă ocup de un anticariat care oricum nu câștigă prea mult, îi zic, făcând clar distincția, înainte să mă dau jos din mașină.

Prima persoană pe care o văd când intru e Rachel. Îmi dau seama din felul în care se uită la mine că George chiar a făcut o treabă bună.

— Arăt bine, așa-i? o întreb.

— Greu de spus, îmi răspunde. Mă orbește orgoliul tău.

— Amuzant, îi zic, în timp ce Martin dispare pe coridor.

— Mi-a spus în mașină că o place.

— Ți-a spus el sau l-ai discutat tu?

— Mi-a oferit această informație după o serie de întrebări convingătoare.

— George părea foarte nerăbdătoare să ajungă aici mai devreme, ca să nu dea nas în nas cu el. Nu mai încerca să îi combini.

— Ai de gând să te cerți cu mine toată seara?

— Doar dacă o să continui să vorbești prostii, îmi zice în timp ce intrăm în sufrageria plină de oameni foarte eleganți.

— Nu mi-ai spus că e o petrecere de majorat, îmi zice, uitându-se la baloane. Sau că o să fie cu ținută obligatorie.

— Nu e chiar cu ținută obligatorie, îi zic în timp ce o fată îmbrăcată în roz trece pe lângă noi.

Rachel își flutură mâna în fața nasului.

— Mă înec în tafta și parfum, Henry.

— Lola nu mi-a spus că e genul ăsta de petrecere. Dar arăți bine în blugi vechi, îi zic, iar ea se îndreaptă spre bucătărie, să bea niște apă.

Amy și Greg sunt și ei acolo, amândoi părând desprinși de pe coperta unei reviste. El e îmbrăcat în costum, un costum foarte mișto, trebuie să recunosc. Ea poartă o rochie aurie care îmi taie respirația pentru o secundă.

Exact ca Rachel, nici eu nu sunt îmbrăcat elegant. Dacă nu are legătură cu muzica, Lola uită adesea să transmită mesajul. Iau două sticle de apă și o conduc pe Rachel în curtea din spate, unde ne putem ascunde de toți oamenii ăia eleganți.

The Hollows se pregătesc să urce pe ceea ce pare a fi o scenă închiriată. Ne așezăm în primul rând și îi facem Lolei cu mâna. O privim concentrați, ca să nu trebuiască să vorbim, dar, după aproximativ cinci minute, Lola face proba de sunet.

— Probă. Voi doi mă speriați de moarte, nu vă mai holbați așa, vorbiți între voi. Probă.

— Deci am mai făcut și altă prostie vineri seara, în afară de ce am auzit deja? o întreb, încercând să fac conversație.

— Multe, multe altele, îmi răspunde Rachel.

— Cum ar fi?

— Ai cântat, îmi zice ea.

— Îngrijorător. Ce cântec?

— „I will always love you”, al lui Whitney Houston.

— Și mai îngrijorător. Ceva mai rău de-atât?

— Există ceva mai rău de-atât? mă întreabă.

— Aș fi putut să port un costum alb de piele în timpul interpretării.*

— Fără piele. Doar niște gesturi dramatice.

Reconstituie câteva dintre mișcările mele și, trebuie să recunosc cu rușine, exact așa de rău a fost.

* Aluzie la costumul alb purtat de Whitney Houston în videoclip (n.t.).

Nu mă pot abține să nu observ diferențele în comportament. Toată săptămâna am făcut asta. Obişnuiam să ştiu totul despre ea – inclusiv cicatricea din spatele genunchiului sub formă de firicel de apă, pe care o căpătase când s-a zgâriat într-un lemn ascuțit în clasa a VII-a. Acum mi se pare că ne redescoperim.

— E ciudat, nu? Să ne vedem din nou.

— Presupun, îmi zice.

— Mai scutește-mă, Rachel. Eu chiar încerc. Spune-mi totul.

— Să îți spun totul?

— Da, spune-mi despre băieți, despre școală, despre prieteni. Ai evitat întrebările astea toată săptămâna.

— Nu sunt prea multe de zis.

Își dă scaunul puțin mai în spate ca să lase niște oameni să treacă și, pentru că mă uit în continuare la ea și refuz să schimb subiectul, îmi zice:

— OK. Despre băiat știi, Joel Winter.

— Fostul tău prieten.

— Oarecum. Da. Nu știi. Am lăsat lucrurile în aer.

— Ai vreo poză cu el? întreb în timp ce The Hollows încep să cânte.

Scutură din cap.

— Nici măcar pe telefon?

Până la urmă cedează și scoate telefonul să îmi arate.

— Arată ca Greg Smith, îi spun, și bagă telefonul înapoi în buzunar. Nu am vrut să-l insult. Am vrut să zic că arată bine.

— OK, trebuie să încetezi să mai fii așa de penibil, îmi zice. Trebuie să nu te mai gândești la ea, să nu te mai uiți la ea, să nu o mai vrei. Oprește-te odată. Și dacă nu reușești, atunci trebuie măcar să te prefaci că mergi mai departe, pentru că nu o să se întoarcă niciodată la tine dacă te ții după ea. Nu e deloc stilul lui Amy.

Chiar sunt penibil, are dreptate. Dar sigur acum am dreptul să fiu penibil și prietenii mei trebuie să suporte asta, nu să-mi scoată ochii.

— Asta e momentul în care îmi spui ce grozav sunt.

Nu spune nimic. Rachel s-a întors o cu totul altă persoană. A fost nepoliticoasă până și cu tata.

Profit de o pauză scurtă de muzică și îi zic asta lui Rachel.

— Te-ai schimbat și nu în bine. Erai fantastică. Erai amuzantă și interesantă. Mereu îi ajutai pe cei din jur. Dar acum ești nepoliticoasă – cu mine, cu tata, ceea ce chiar e de rahat. Ești nepoliticoasă cu George și cu Martin.

— L-am tot dus acasă, îmi atrage ea atenția.

— Pentru că mama îți plătește benzina și asta înseamnă că poți să pleci la 5. Nici măcar nu îl lași să vorbească în mașină.

Respir adânc și continuu:

— Ai fost plecată trei ani. Nu ai scris, e clar că nu îți pasă de mine și acum vii aici și mă faci penibil. Te mai și plângi că trebuie să cataloghezi Biblioteca Scrisorilor, spunându-mi că tata trece printr-o criză a vârstei mijlocii – poate chiar așa e, dar e complet justificat, dat fiind că e pe punctul de a pierde anticariatul. Între timp, eu am pierdut-o pe Amy și lui George îi e dor de mama. Tu ce ai pierdut, Rachel? În afară de simțul umorului.

Îmi arată degetul din mijloc ridicat.

— Foarte matur, îi zic, iar ea îl ridică și pe celălalt.

— Dacă nu vrei să lucrezi la anticariat, atunci nu mai lucrează. Dacă nu vrei să fii la petrecere, atunci pleacă. Ai mașină.

— Mersi că mi-ai adus aminte, Henry, îmi zice, după care varsă restul de apă din sticlă pe pantalonii mei și pleacă.

Stau aici, mă foiesc și mă simt groznic pentru ce i-am spus lui Rachel, dar, în același timp, mă simt și bine că m-am apărat.

Dar cea mai apăsătoare senzație e aceea că aș fi făcut pe mine, din cauza gestului lui Rachel.

După vreo jumătate de oră, Martin vine și se așază lângă mine.

— Grozavă petrecere, îmi zice, dar pare că de fapt vrea să spună: „Asta e cel mai de rahat loc în care am fost vreodată. Naiba să te ia că m-ai târât aici”. Chiar și atunci când e nepoliticos, Martin tot manierat e.

— În mașină păreai să-mi spui să fac primul pas cu George, continuă el. Că dacă aș face primul pas, ar aprecia.

— Credeam că nu ai de gând să faci vreun pas.

— Nici nu aveam. Dar după aia m-am răzgândit, pentru că vorbeam de mai bine de o oră și o făceam să râdă și se apropia de mine și am crezut că, poate, ai avut dreptate și că e în regulă să o sărut.

— Dar nu am avut dreptate?

— Nu ai avut dreptate, îmi zice. Nu a apreciat deloc gestul. E clar că nu e atrasă de mine și că e îndrăgostită de altcineva.

E prima oară când aud de așa ceva.

— De cine?

— Nu știu. De cineva de care e atrasă, bănuiesc.

Scutură din cap puțin, de parcă nu înțelege ce s-a întâmplat.

— „Te crezi așa de tare”, mi-a zis. Nu cred că sunt tare deloc. Cred că sunt un tocilar. Cred că sunt un tocilar căruia îi plac calculatoarele și care vrea să devină avocat.

În timp ce vorbește, primesc un mesaj de la George, care îmi zice că pleacă acasă cu Rachel. Le fac semn Lolei și lui Hiroko și îi spun lui Martin că o să-l duc acasă cu mașina.

— Poate că petrecerea asta nu a fost cea mai bună idee, îi zic în timp ce mergem pe peluza din față, unde sunt Greg și Amy.

— Pur și simplu apar peste tot unde sunt și eu. O face intenționat.

— Îmi place de Rachel mai mult decât de Amy, îmi zice Martin, de parcă ar avea vreo importanță.

— Nu te lasă să vorbești în mașină, îi aduc eu aminte.

— Mă lasă să aleg postul de radio. Mă lasă să mănânc în mașină. Oprește dacă am nevoie să cumpăr ceva pe drum. Atâta doar că nu vorbește.

Înainte să pot să-i răspund, Greg arată spre jeanșii mei și strigă:

— Nu ai găsit toaleta?

— Nu fi idiot, Greg, îi zice Amy, ceea ce-mi dă o fărâmbă de speranță că, în timp, o să realizeze că nu are cum să nu fie idiot, pentru că așa l-a făcut mama lui.

— Nu eu am făcut pe mine, zice.

Ar trebui să mă comport ca un om matur și să merg mai departe. Dar, așa cum se vede din tot ce fac, nu sunt matur. Ridic furtunul de grădină de la picioare. Are o duză de presiune, ceea ce se potrivește la fix. Îl nimeresc exact acolo unde m-a nimerit Rachel pe mine. Exact acolo. Simt o satisfacție incredibilă știind că, probabil, am distrus un costum foarte scump.

În timp ce Greg țipă la noi, eu și Martin mergem spre dubiță, ne suim și plecăm.

Rachel

Ce am pierdut? Ce am *pierdut*? Totul, idiotule. Am pierdut mai multe decât tine, asta e clar. L-am pierdut pe Cal; am pierdut-o pe mama, așa cum era, m-am pierdut pe mine. Am pierdut *un întreg ocean*. Asta înseamnă cam 71% din suprafața Pământului, cam 99% din biosferă. Eu am pierdut 99% din biosferă, și tu ai pierdut-o pe Amy.

Tu ai pierdut o fată care, ultima dată când am verificat, punea deasupra i-urilor, în loc de punct, autoportrete miniaturale. O fată care se uită în oglindă o dată la două minute. O fată care se uită la tine cum cazi și nu te ajută să te ridici.

Mă arunc în mulțime, cu gândul la mașină, la scăparea mea, la cum aş putea pur și simplu să mă urc la volan și să plec din oraș, departe de slujbă și de Henry și de Rose, când George mă apucă de marginea tricoului și mă roagă să o duc acasă.

Mă prefac că nu observ că plânge. Îi spun că Henry e în curtea din spate și că ar trebui să se ducă cu el. Eu nu merg acasă. Nu știu exact unde merg, dar sigur nu la magazin sau la depozit. Se îndepărtează de mine, prin mulțime, trecând pe lângă un grup de fete care râd de ea. George se oprește și le zice ceva, dar sunt mai multe decât ea și oricum deja plânge, așa că asta nu le face decât să râdă și mai tare.

O recunosc pe una dintre fete. Cal și Tim mi-au arătat-o pe Stacy într-un album, odată.

— Ea e practic stăpâna liceului, mi-a zis Cal. Dacă ea nu te place, nimeni nu te place.

— Pe tine te place? l-am întrebat, iar Tim mi-a spus că sunt suficient de norocoși încât Stacy nici măcar să nu știe că există.

În seara asta, George nu e la fel de norocoasă. Cal m-ar urî dacă nu aş ajuta-o. Am un sentiment foarte ciudat și absolut imposibil că e de fapt aici, că mă privește.

Mă îndrept către ele și o iau pe George de lângă fete. Mâna ei se simte mică și caldă. Se agață de mine de parcă are nevoie să o țin de mână, așa că nu îi dau drumul. O țin de mână tot timpul cât traversăm peluza, trecem de Amy și de Greg, de oamenii care stau pe gard. O țin de mână până când ajungem la mașină.

Înainte să urce, îi dă un mesaj lui Henry să îl anunțe că e cu mine, apoi își pune telefonul deoparte, fără să zică nimic. Ajungem la capătul străzii și tot nu a zis nimic.

— Ești bine? o întreb și își îngroapă fața în genunchi.

— La dracuuuuuu, zice, iar eu trag pe dreapta, să pot să fiu atentă la ea.

— Vorbeam cu Martin, îmi zice. Ne ascundeam în toaleta de la ultimul etaj, să scăpăm de mulțime. Doamne, ce idiot e Henry! Nici măcar nu a verificat dacă e cu ținută obligatorie. Așa că stau cu Martin, genunchii ni se ating și vorbim despre lucruri amuzante, care mă fac să râd. Vorbim de ceva vreme și totul e perfect. Nu am mai vorbit niciodată așa cu cineva, cel puțin nu față în față. Apoi se apleacă spre mine și mă sărută. M-a luat prin surprindere, așa că l-am împins și apoi totul a fost ciudat și a zis că avea impresia că asta vreau și eu m-am rușinat și i-am zis să nu mai fie așa de arogant, că prea crede că e tare, când de fapt nu e deloc așa, și apoi a plecat înainte să repar lucrurile și acum se simte ca un idiot când, de fapt, eu sunt aia idioată.

— De ce ești idioată?

— Pentru că într-un fel voiam să-l sărut, dar în același timp îmi place de altcineva.

Se uită la mine cu ochii mânjiți de mascara.

— Dar acel altcineva nu prea e o opțiune. Adică mi-ar plăcea să fie o opțiune, dar nu știu dacă e.

George seamănă mult cu Henry când începe să vorbească despre ceva. Nu e chiar simplu să îi urmăresc raționamentul.

— Acel altcineva îmi scrie în Biblioteca Scrisorilor. Îmi lasă – sau cel puțin îmi lasă – scrisori între paginile 44 și 45 din *Mândrie și prejudecată și zombi*. Își deschide puțin cămașa ca să îmi arate tatuajul – numărul 44 scris cu litere bleu.

— Știi cine e? întreb, gândindu-mă că poate fi oricine.

— Cred că da. Sunt aproape sigură. Nu a mai venit de ceva vreme să ia scrisorile pe care i le las eu. Așa că nu i-am mai scris.

— Ești sigură că nu Martin le-a scris? o întreb și îmi zice că e sigură că nu.

— Îmi place de Martin, îi zic și asta e singurul sfat pe care i-l pot da. Și el pare să te placă mult, iar el e aici, pe când tipul cu scrisorile, nu.

— Știu, îmi zice, dar e clar ce simte pentru el, fie că asta e bine pentru ea sau nu. E așa de frumos, spune ea despre tipul cu scrisorile. Dacă e cine cred eu că e, atunci e cea mai bună persoană din lume. Și stau în pat, gândindu-mă la el mereu. Știi cum e?

Știu, deși nu am mai simțit asta de multă vreme, încă mai știu.

— Ce să fac? mă întreabă și îmi dau seama că George nu are multe prietene dacă îmi cere mie sfatul. Dacă ai fi tu în locul meu... îmi zice.

Mă gândesc la noaptea când eram disperată după Henry. Când eu și Lola râdeam și intram pe furiș în anticariat ca să-i

spun asta. Privind retrospectiv, nu a fost cea mai bună idee a mea.

— Nu aş risca. Aş aştepta să văd cum merg lucrurile.

Ea nu ştie că i-am scris scrisoarea lui Henry, aşa că doar îi spun că odată am iubit un băiat care nu mă iubea pe mine. Apoi am cunoscut un alt băiat, pe nume Joel, care m-a iubit. Îi spun ce bine e atunci când cel pe care îl placi te place la rândul lui, fără să fie nesigur de sentimentele lui.

— Te-ai culcat cu Joel?

Mă gândesc din nou cât de mult semănăm eu şi George. Amândouă am avut fraţi grozavi, dar nu şi surori cu care să vorbim despre lucruri de felul ăsta. George pare aşa de mică în seara asta. Se foieşte în scaun, aşteptându-mi răspunsul.

— Da, îi zic. După ceva vreme, când eram sigură. E un lucru important. S-ar putea ca umi să-ţi spună că nu e, dar e.

Mă întrebă cum a fost, aşa că îi spun. Pe măsură ce îi povestesc, parcă retrăiesc senzaţia pe care am avut-o în prima noapte când eu şi Joel am iners împreună în camera lui. Părinţii lui nu erau acasă. Deja ne hotărâserăm. Măinile lui îmi mângâiau pielea cu zvâcniri de catifea. Actul în sine a fost OK prima dată, dar a fost din ce în ce mai bine pe măsură ce ne-am apropiat mai mult. Îmi e dor de momentele de după, când stăteam învăluiţi în propria căldură, vorbind despre viitor.

— Fii sigură, îi zic lui George, apoi pornesc maşina şi o duc acasă.

Planul meu e să o las pe George la anticariat şi să conduc mai departe. Dar când ajungem acolo, mă uit prin vitrină şi îl văd pe Michael stând de vorbă la o cafea cu Frederick şi cu Frieda.

Îmi aduce aminte de nopţile din clasa a IX-a, când toţi ne ajutau pe mine şi pe Henry la engleză. Anticariatul a fost me-

reu un loc plin de oameni cărora le plac cărțile și să vorbească despre ele. Michael le lua bani altor elevi pentru meditații, dar de mine zicea că îi sunt ca o fiică și refuza să îmi ia bani.

Henry are dreptate. Mi-am pierdut simțul umorului. Mi-am pierdut prietenii din Sea Ridge din cauza asta. Au încercat să fie alături de mine, dar i-am îndepărtat, așa cum l-am îndepărtat și pe Joel.

— Ești bine? mă întreabă George.

— Nu chiar, îi zic și merg cu ea înăuntru, să vorbesc cu Michael.

Îl întreb dacă pot să-i spun ceva între patru ochi și mergem împreună în Biblioteca Scrisorilor. Își pune mâna pe cărți, așa cum face o persoană ca să simtă căldura lucrurilor din jur.

— Sunt douăzeci de ani de istorie aici, îmi zice, uitându-se atent la fiecare raft.

Deja știam toate lucrurile pe care mi le-a amintit Henry mai devreme. Știam că Michael și Sophia au divorțat, știam că pierd anticariatul. Dar am devenit oarecum insensibilă de când a murit Cal. Toată tristețea pe care o simt pentru că l-am pierdut mă apasă așa de tare, încât nu mai simt și tristețea celor din jur.

— Îmi pare rău că am fost nepoliticoasă toată săptămâna, îi spun lui Michael, iar el îmi acceptă scuzele fără să mă întrebe nimic.

Recunoaște că e o treabă dificilă.

— Tocmai de-aia te-am ales pe tine.

— Am terminat să le aranjez în ordine alfabetică, dar mi-a luat o săptămână întreagă.

Încerc să nimeresc tonul potrivit - blând, înțelegător -, dar am pierdut acele octave, așa că vocea îmi sună aspru.

— Săptămâna viitoare o să continuu să înregistrez notițele. Dar cred că o să îmi ia mai mult de șase luni, chiar dacă stau peste program.

— E prea mult de lucru, îmi zice, în ciuda octavelor mele pierdute.

Chiar e, dar nu asta încerc să îi spun.

— Dacă îmi dai o cheie de la anticariat, aş putea să lucrez de două ori mai mult. Aş putea să cataloghez când e linişte şi să nu fiu întreruptă de clienţi.

— Mulţumesc, îmi zice şi priveşte cotoarele cărţilor. Vezi tu, asta e de fapt o bibliotecă a oamenilor, îmi explică în timp ce îmi întinde cheia de rezervă.

George şi tatăl ei se duc sus, iar Frederick şi Frieda pleacă acasă. Eu rămân şi continui să lucrez în Biblioteca Scrisorilor, încercând să o văd ca pe o bibliotecă a oamenilor. Chiar dacă e așa, e o bibliotecă a unor oameni pe care Michael nu îi cunoaşte. E la fel precum cutia cu lucrurile lui Cal din maşină. Sunt chestii rămase în urmă, care nu mai înseamnă nimic.

Cu toate astea, i-am promis. Biblioteca Scrisorilor e sufletul anticariatului, iar anticariatul e viaţa lui Michael. Şi a lui Henry. Nu ştiu cum are de gând să trăiască fără el. Îmi tot închipui întreaga familie întorcându-se acolo, exact așa cum eu şi mama tot intram şi ieşeam din camera lui Cal.

Lucrez deja de o oră, transcriu gândurile oamenilor şi notiţele în baza mea de date, când scot exemplarul din *Prufrock* şi alte observaţii de T.S. Eliot. Dau la pagina 22, dar bineînţeles că scrisoarea mea de dragoste nu e acolo. Mai scot nişte cărţi şi mă uit în spatele lor. Răsfoiesc şi cărţile din jur, dar nu găsesc nimic. Mulţi oameni vin la Bibliotecă. E posibil ca vreun străin să o fi luat înainte ca Henry să fi deschis cartea ca să citească poezia lui preferată, „Cântecul de dragoste al lui J. Alfred Prufrock”.

Mi-a citit-o şi mie odată, într-o noapte din clasa a VIII-a, când am rămas acolo. Stăteam întinşi pe jos şi tocmai îi ziceam că nu îmi place poezia în general.

— Nu o înțeleg, așa că niciodată nu mă face să simt nimic.
— Stai așa, mi-a zis și s-a întors cu cartea asta din Biblioteca Scrisorilor.

Mi-a citit-o și chiar a sunat ca un cântec de dragoste. Încă îi mai aud vocea: „Și-am adăstat în iatacurile mării adânci”.*

Îmi aduc aminte că, în timp ce el citea, mă uitam la un semn de pe tavan – părea un soare în formă de lacrimă.

„Am să îndrăznesc să tulbur un întreg univers?” a citit el mai departe și nu știu despre ce anume era poezia, dar știu sigur că, stând așa de aproape de el, cu vocea lui atât de aproape de ureche, voiam să tulbur ceva – voiam să ne tulbur pe noi, să îl scutur bine, cât să nu mă mai vadă doar ca pe Rachel, prietena lui cea mai bună.

Mi-a plăcut pentru acele versuri care îmi spuneau despre viață ceva ce nu înțelegeam chiar întru totul.

— Explică-mi-o, i-am zis.

— Aș putea. Dar trebuie s-o înțelegi ca să îți placă? Crezi că e frumoasă – asta e suficient, a zis și a închis cartea. Dovadă că nu urăști poezia în general.

A închis ochii și după o vreme a început să sforăie, iar eu am luat cartea dintre degetele lui adormite și am citit poezia din nou.

Azi văd cuvintele și propozițiile pe care Henry le-a subliniat de-a lungul anilor. Mai văd că și alți oameni au făcut același lucru, însemnându-și ideile îndrăgite. În clasa a VIII-a nici măcar nu am observat toate însemnările. Nu am observat nici pagina de titlu, dar azi citesc dedicația.

Dragă E, am lăsat cartea în bibliotecă pentru că nu mă îndur să o păstrez, dar nici nu pot să o arunc. F.

* Traducere din volumul bilingv T.S. Eliot, *Opere poetice. 1909-1962*, traduceri de Șerban Foartă, Mircea Ivănescu, Sorin Mărculescu și Șerban Foartă & Adriana-Carmen Racoviță, Editura Humanitas, 2011 (n.t.)

Știu, fără nicio dovadă concretă, că E a murit. Și că unele dintre versurile din cântecul de dragoste îi aparțin ei – că ea a citit de atâtea ori pagina asta, aceeași pagină pe care am citit-o eu și cu Henry – și că a iubit aceleași cuvinte ca noi.

Încetez să mai fiu supărată pe Henry în anticariatul liniștit. Stau pe jos și citesc iar poezia. O aud recitată de vocea lui Henry. Mă gândesc la lucruri ciudate pe măsură ce citesc. La felul cum exemplarul ăsta păstrează vie memoria acelei nopți cu Henry – și cum păstrează vii amintirile lui E și F și ale multor alți oameni, bănuiesc.

Amintirile sunt în cuvinte. Și de aici îmi vine în minte gândul ciudat că amintirile mele sunt închise în toate exemplarele acestei poezii, așa că toată lumea care o citește, indiferent sub ce formă, are amintirile mele, fără să știe.

Mă hotărâsc să-l aștept pe Henry să vină acasă. Iau exemplarul din *Atlasul norilor* din vitrină, pun cinci dolari pe tețgea, mă așez cu cartea pe canapeaua de la ficțiune și încep să citesc.

Atlasul norilor

de David Mitchell

Notiță găsită pe pagina de titlu

Dragă Grace, în prima ta zi de facultate. Toți bărbații (și femeile) au sădită în firea lor dorința de a cunoaște. – Aristotel (și tata)

Bucură-te de călătoria asta. E aventuroasă și puțin derutantă, dar, sper, fructuoasă.

Henry

Îl duc pe Martin acasă și râdem o vreme de Greg, pentru ca mai apoi să ne cufundăm în tăcere. Cred că se gândește la George. Ma gândesc la cearta pe care am avut-o cu Rachel, ceea ce mă face să mă gândesc la ea în general, ceea ce mă duce cu gândul la lucrul misterios care i s-a întâmplat și pentru care a devenit așa de furioasă pe mine și pe întreaga lume.

— Chiar era diferită, îi zic lui Martin. Îi distrugea pe toți la cursele de înot de la școală. A câștigat premiul la științe în fiecare an și premiul la matematică până când a venit Amy. Întreab-o orice din domeniul științelor și o să știe să îți răspundă. Vrea să studieze peștii care trăiesc în ape adânci, ăia înfricoșători, care viețuiesc în întuneric deplin.

— Mie mi-e frică de atacurile rechinilor, zice Martin.

— Nu-i așa? Dar ei nu îi e frică.

Când ne apropiem, Martin îmi arată cum să ajung la casa lui, care e pe malul celălalt al râului, pe un bulevard plin de copaci pe ambele părți. Casa lui e îmbrăcată în draniță și are un smochin mare plantat în curtea din față. În spatele copacului, pot să văd două femei stând pe verandă.

— Mamele mele, îmi zice, iar eu le fac cu mâna când el iese din mașină.

Partea asta de oraș mă duce cu gândul la Amy, datorită felului în care vorbea despre ea. Nu se obișnuise niciodată cu adevărat să locuiască în Gracetown și pot să înțeleg de ce. Îmi

place la nebunie, dar străzile pe care locuiesc eu nu sunt așa de înverzite precum cele de aici.

Ma gândesc la ea tot drumul înapoi, peste pod. Ma gândesc la posibilitatea de a spera că ar putea să își dea seama că Greg e un idiot și la modul în care mi-a atins brațul când a plecat din anticariat. Mă gândesc că până acum s-a întors mereu la mine, în cele din urmă. Așa că, în drum spre casă, fac un ocol și o iau pe strada ei.

Nu mă așez pe treptele blocului să o aștept; îi las un bilet în cutia poștală:

Nu cred că e suficient de bun pentru tine, atâta tot.

Henry

Când deschid ușa anticariatului, o văd pe Rachel. Citește *Atlasul norilor*, mijindu-și ochii în întuneric.

— Credeam că nu citești ficțiune, îi zic aprinzând lumina, ca sa vadă mai bine.

— Poate îmi schimb obiceiurile.

Atlasul norilor e o colecție de povestiri din vremuri diferite și Rachel mă întreabă dacă sunt interconectate.

— Care e legătura dintre ele?

Asta face Rachel cu ficțiunea – citește ultima pagina la început; vrea să îi zic ce se întâmplă. Caută pe Google ca să afle înțelesul.

— E un roman sau o serie de povestiri? Măcar atât spune-mi.

— Nu, îi zic, iar ea se încruntă puțin și își pune drept semn o bucățică de hârtie.

— Vrei să ne plimbăm? mă întreabă și ieșim amândoi în noapte.

Mergem pe același drum pe care mergeam când eram în clasa a IX-a și era atât de cald, încât nu puteam să dormim.

O luam pe High Street, mergeam pe o stradă imensă, care ne ducea fix înapoi, la anticariat. Apoi mai dădeam o tură, dacă mai aveam chef, adică aproape de fiecare dată.

— Îmi pare rău, îmi zice. Pentru petrecere. Și pentru lucrurile pe care i le-am zis tatălui tău. I-am cerut scuze și i-am spus că o să încerc să termin de catalogat.

Zâmbește.

— Îmi pare rău pentru faza cu apa.

Îi povestesc faza cu Greg și furtunul și râde.

— Ar fi trebuit să rămân. Știi că obișnuia să își disloce părți ale corpului ca să impresioneze fete? Într-a IX-a mi-a zis că își poate disloca penisul.

— Nu e niciun os acolo. Nu-i așa?

— Corpul unui adult are 206 oase, Henry, și nici măcar unul nu e acolo.

— Și atunci ce își disloca?

— Țsta e un mister pe care nu vreau să îl rezolv, îmi zice și apasă pe buton când ne oprim la semafor. Nu prea am fost în apele mele în ultima vreme, continuă ea, ridicându-se pe călcâie. Cal a murit acum zece luni. S-a înecat.

Apoi se face verde și traversăm.

Îmi trece prin minte gândul prostesc că ar trebui să plouă când îmi zice asta. Noaptea ar trebui să fie altfel, fără stele, întunecată. E cea mai groaznică veste pe care am auzit-o vreodată și nu pot să cred că e adevărat.

Mă gândesc la ultima dată când l-am văzut. A venit să caute cărți despre ocean. Îmi amintesc că a cumpărat o carte pe care o găsisem într-un magazin de vechituri – *Marea lui Cortez*, de John Steinbeck. Nu o citisem. O cumpărasem din magazin pentru că îmi plăcuseră *Oameni și șoareci* și *Fruitele mâniei*.

Cal mi-a zis că în carte e vorba despre o expediție în Golful din California, în care Steinbeck mersese împreună cu bunul lui prieten, Ed Ricketts.*

Scopul expediției era să adune și să observe formele de viață marină de pe coastă și, deși nu am apucat să o citesc și am uitat aproape tot ce mi-a zis Cal despre ea, nu am uitat partea despre prietenia dintre un om de știință și un scriitor. Mi s-a părut perfect echilibrul dintre cei doi. Nu știu multe despre Steinbeck sau despre Ricketts, dar îmi puteam imagina un om de știință și un poet care adună specimene, le desenează, le studiază din două perspective complet diferite. Îmi imaginam cum unul antrena gândurile celuilalt.

Mi-i imaginam stând în barcă la amurg, arși de soare, depănându-și gândurile din ziua respectivă. Stând de vorbă până târziu în noapte, înțelegând cu adevărat câte ceva despre lume cu ajutorul științei și al literaturii. De parcă ar fi fost jumătate unul din altul și mereu le fusese menit să fie prieteni.

Mi se părea stupid să îi spun lui Rachel despre o conversație mărunță dintre mine și Cal, când ea avea milioane care chiar însemnau ceva, dar îi povestesc oricum, pentru că ce altceva mai e de zis?

Rachel înghite în sec, își șterge lacrimile și zice:

— Mulțumesc, de parcă asta a ajutat-o cumva, deși nu îmi dau seama cum.

Am citit despre moarte, evident, dar nu am cunoscut niciodată pe cineva care a murit. Mă simt ca un idiot acum că m-am tot plâns că Amy mi-a frânt inima. Dacă aș pierde-o pe George, nimic nu ar mai conta; nu îmi pot imagina cum ar fi să nu o am. Nici nu știu cum să îmi imaginez asta.

Rachel plânge și mai tare acum și pare stânjenită.

* Edward Flanders Robb Ricketts (1897-1948) - om de știință cunoscut pentru studiile sale în domeniul biologiei marine (n.t.).

— Nu sunt deprimată, îmi zice, de parcă ăsta ar fi cel mai rău lucru din lume. Ba nu, îmi retrag cuvintele, adaugă ea. Sunt foarte deprimată, Henry. Sunt atât de deprimată, încât prietenii mei de pe plajă au început să mă evite. M-am despărțit de Joel; nu am mai putut să *simt* nimic. Merg la psiholog. Am fost azi. Doamne, Henry, am rămas repetentă. Totul e un dezastru.

Îi ofer mâneca, să își poată șterge lacrimile și nasul, dar deja o folosește pe a ei. Râde și își trage nasul și clipește și încearcă să își șteargă mascara întinsă pe toată fața.

— Am luat-o pe toată?

— Oarecum, îi zic. Arăți OK. Arăți bine. În fine, adaug, să știi că eu cred că ai dreptul să fii deprimată. Cred că depresia e cât se poate de justificată acum. Depresia e cea mai firească reacție în cazul ăsta.

— A trecut aproape un an, îmi zice.

Dar mie nu îmi pare prea mult timp. Dacă George ar muri, cred că mi-ar fi dor de ea pentru totdeauna.

— De ce nu m-ai sunat? Aș fi venit. Aș fi venit la înmormântare.

Scutură din cap, de parcă nici ea nu înțelege foarte bine.

Ne hotărâm să mai dăm o tură și, în timp ce mergem, Rachel vorbește. Îmi spune că mama ei pur și simplu s-a prăbușit după înmormântare și nu a mai fost în apele ei de atunci. Îmi spune că și ea s-a prăbușit. Că, de Crăciun, au avut o cină cumplită, pentru care au gătit mâncarea preferată a lui Cal, dar nimeni nu a mâncat nimic. Că e o cutie cu lucrurile lui Cal în portbagajul ei.

Începe o furtună de vară. Se uită în sus și apoi la mine.

— Nu am mai spus nimănui din Gracetown. Te rog să nu spui nici tu. M-am întors ca să uit de asta o vreme.

Mă întreb cum ar putea să uite un astfel de lucru. Și mă întreb cum poate să-și continue viața dacă nu uită.

Rachel

Mă simt așa de ușurată că i-am zis lui Henry, că am putut să îi spun totul – că l-am pierdut pe Cal, că am rămas repetentă, că totul pare distrus acum. Mă simt ușurată că pot să plâng și că Henry îmi spune că asta e reacția corectă și îmi întinde mâneca.

După aceea, mă simt epuizată. Mă simt aproape la fel de obosită ca în perioada de după ziua în care l-am târât pe Cal din ocean și am încercat să-l facem să revină la viață, pe plajă.

Stau pe o bancă și îi spun lui Henry că nu sunt sigură că pot să mă ridic. Câteodată aș avea chef să alerg și câteodată aș vrea să înot și câteodată vreau pur și simplu să stau în același loc mereu, pentru că nu am energia să mai trec printr-o altă zi fără Cal.

Povestea pe care mi-a spus-o despre *Marea lui Cortez* e perfectă. Parcă îl văd pe Cal la teigheaua din anticariat, luând bomboane cu mentă din bol și rostogolindu-le pe teighea în timp ce vorbește cu Henry. Lui Cal îi plăcea mult de Henry. Îi plăcea să îi spună lucruri bizare despre știință când Henry venea la noi duminica seara și mâncam pizza.

După o vreme, începe să plouă ușor. Sunt scânteii în cerul umed.

- Trebuie să plecăm, îmi zice Henry.

Nu se dă în vânt după furtuni.

— Poate că mai rămân puțin aici, îi zic. O să se oprească în curând.

— Nu, îmi spune și îngenunchează cu spatele la mine, ca să pot să mă urc în cârca lui.

Stă în dreptul meu și îmi încolăcesc picioarele în jurul taliei lui și îmi ascund bărbia în gâtul lui, așa cum făceam când eram copii și ne luam la întrecere, în școala primară.

— Mult mai bine, îi zic, în timp ce o luăm din loc.

— Cred și eu, răspunde. Doar tu ești cea din cârcă.

— Și eu te-am salvat ieri. Acum îmi plătești serviciul.

Chiar că începe să plouă mai serios.

— Am uitat. Trebuie să stai sub un stâlp în timpul unei furtuni? Întreabă Henry, mărind pasul pe High Street.

— Sigur, și e și mai bine dacă găsești și o baltoacă, îi zic.

— Nu stăm sub un stâlp, zice.

— Nu stăm sub un stâlp, confirm eu.

Începe să alerge și mă simt așa de bine, de ușoară, pot să mă mișc și să râd. Număr secundele dintre fulger și tunet și îi spun lui Henry că sarcina electrică e la cel puțin șase kilometri depărtare.

— Nu e vorba că nu te-aș crede, îmi zice, mărind și mai mult viteza pe ultima sută de metri, dar pur și simplu nu vreau să risc.

Se oprește, își caută cheile și descuie. În timp ce el merge sus să ia niste prosoape, eu îi dau un mesaj lui Rose să îi spun că sunt la anticariat și că, probabil, o să rămân aici peste noapte.

Nu vreau să merg acasă. Vreau să stau întinsă pe jos, pe patul din pături pe care Henry îl improviza când eram mici, să vorbim și să ne fure somnul.

Îi spun asta lui Henry când vine jos și pare bucuros că poate face ceva concret. Improvizează un pat din trei pături pe post de saltea și una cu care să ne învelim. Pentru că e o

noapte călduroasă, nu avem nevoie să ne învelim, așa că stăm pe toate patru, la fel de confortabil ca pe o saltea.

Stăm alungiți în tăcere o vreme, ascultând scârțâitul din anticariat. Prin tavan se aud pașii cuiva care merge până la baie și înapoi, în apartamentul de deasupra.

Mă uit la ploaia care cade dincolo de fereastră, luminată de felinare, astfel încât se vede fiecare firicel de apă.

— Am avut un vis în care Cal îmi spunea că poate să vadă lumea de sus, îi zic lui Henry. Spunea că secunde se revărsau din oameni, punctulețe strălucitoare care li se scurgeau prin piele, dar pe care nimeni nu le putea vedea.

— Frumos vis.

— Zici? Nu ar fi mai bine dacă secundele s-ar aduna? Avem un număr limitat de secunde pe care le primim atunci când ne naștem sau e un număr necunoscut?

— Un număr necunoscut, decide Henry.

— De unde știi?

— Nu știu. Asta cred.

Se întoarce pe o parte și se uită la mine.

— Cred că secundele mele se adună, până când vor forma ceva important.

— Nu mai vreau să plâng, îi zic. Uneori cred că am ajuns la capăt, dar apoi realizez că mai am de mers. Astăzi am mai avut de mers.

— Ai încercat să te sui pe stânca din Sea Ridge și să țipi până nu mai poți? mă întreabă.

— Da.

— Ai înotat până la epuizare?

Mă uit drept la el, pentru că nu mă interesează dacă vede cât sunt de tristă, că mi-a ajuns definitiv.

— Urăsc apa acum.

Îi spun că pot să mă uit la ocean, dar nu suport gândul de a intra în el.

— El e cel care l-a luat, îi zic. L-a luat, Henry. Lucrul pe care îl iubesc l-a luat.

Își întinde brațul ca să îl folosesc pe post de pernă.

— Imaginează-ți cum ar fi să îți petreci toată viața fără să citești, fără să te apropii de cărți, îi zic, în timp ce el clatină din cap, spunând că nu vrea să își imagineze.

— Ce pot să fac să te ajut?

— Distrage-mi atenția.

— Asta pot să fac. Mă pricep foarte bine la asta.

— Chiar te pricepi, îi zic și mă trag mai aproape de el. Care e planul? Planul de viață după ce vindeți anticariatul?

— Sunt mai multe variante. Aș putea să merg la facultate. Să devin avocat sau, poate, profesor de literatură.

— Niciodată nu ai vrut să te faci profesor de literatură. Mereu ai vrut să lucrezi în anticariat.

— O să fiu sărac, ca tata.

— Tatăl tău are doi copii minunați și un anticariat. Poate nu e bogat, dar sărac nu e sigur.

— Mama l-a părăsit. Lucrează toată ziua, încercând să vâneze prime ediții ca să putem supraviețui. Pare o viață grea, zice și se foiește puțin. Cărțile nu îi pot cumpăra prietenei tale o cină în oraș.

Vrea să spună că nu îi pot cumpăra lui Amy o cină în oraș.

— Știi care a fost cea mai frumoasă noapte pe care am petrecut-o împreună? Cea mai frumoasă, de departe? Cea în care mi-ai citit din „Cântecul de dragoste al lui J. Alfred Prufrock”.

— Îmi aduc aminte că mi-ai zis că urăști poezia, îmi spune. Îmi aduc clar aminte că ai zis ceva cum că poezia e inutilă. Că toți poeții din lume ar putea să dispară și nimănui nu i-ar păsa. Că, de fapt, mii de oameni ar fi foarte fericiți.

— Nu asta voiam să zic. Îmi răstălmăcești vorbele.

— Atunci ce ai zis? Nu îmi aduc aminte.

— Am zis că poezii și poezia nu au un impact asupra lucrurilor *reale*.

— Lucruri reale?

— Cuvintele nu pot vindeca oamenii de cancer, nici nu îi pot aduce înapoi din morți. Nici romanele. Nu au un scop practic, asta am vrut să zic. Mi-a plăcut la nebunie că mi-ai citit poezia în noaptea aia, dar lumea a rămas neschimbată.

— Și totuși, nu crezi că ar trebui să vând anticariatul.

— Teoria mea nu e perfectă, îi zic, alunecând deja într-un somn adânc.

Mă trezesc dimineța devreme, cu brațul lui Henry aruncat peste mine și cu Lola care bate în geam. Deschid ușa și văd că e încă îmbrăcată în aceleași haine de noaptea trecută. Bănuiesc că a venit aici pentru Henry, dar, când mă vede pe mine, mă apucă pe după gât și mă întrebă:

— Micul dejun?

Mergem alături, la patiseria lui Frank. E 7. Nici nu mai știu când m-am trezit ultima dată așa de devreme. E răcoare, dar linia aurie, subțire de la orizont anunță o zi călduroasă. Comandăm cafea și pâine prăjită și ne așezăm la o masă.

— Noapte lungă? întreb și fac un semn către hainele ei.

Pune o linguriță de zahăr în cafea și amestecă.

— Am cântat până la 3 dimineța. Apoi, eu și Hiroko am ieșit să mâncăm. Mai avem doar două concerte și gata.

— Ar trebui să vă înregistrați toate cântecele, îi zic în timp ce Frank ne aduce mâncarea. Să aveți undeva toate cântecele pe care le-ați scris vreodată, de la început până la sfârșit.

— Nu știu dacă vreau să înregistrez sfârșitul, îmi zice în timp ce își unge pâinea cu unt. O să mă gândesc. Deci, v-am văzut pe tine și pe Henry întinși pe jos.

— Suntem iar prieteni.

— Voi doi nu ați fost niciodată doar prieteni. Erați inseparabili până să apară Amy.

— Chiar dacă mi-ar plăcea de el, tot nu am ce să fac.

— Spune-i.

— I-am spus.

— Spune-i în față și vezi ce zice. Poate că de data asta lucrurile o să meargă altfel.

— Cum rămâne cu tine și cu Hiroko?

Mereu m-am întrebat dacă e ceva între ele.

— Voi două chiar sunteți inseparabile.

Nu zice nimic și se gândește.

— Nu suntem împreună, îmi zice. E singura persoană cu care pot să scriu. Suntem colaboratoare. Gândește-te la toate cântecele care nu ar exista dacă Mick Jagger și Keith Richards* nu ar fi scris împreună.

— Ar trebui să înregistrați cântecele, îi zic din nou. Vindeți-le la ultimul spectacol.

Linge miște gem de pe deget și îmi dau seama că e încă tristă că Hiroko pleacă, dar nu îi displace ideea mea.

Merg acasă să fac un duș și să mă schimb. Rose mi-a lăsat un bilet pe blatul din bucătărie.

„Te-am văzut ieri ieșind de la Urgențe. Era cât pe ce să vin după tine, când l-am văzut pe Gus. S-a întâmplat ceva? Sună-mă dacă vrei să vin acasă azi.

P.S. A sunat mama ta. Ai un mesaj de la ea pe robot.”

Apăs butonul și o ascult pe mama vorbind despre bunica și despre Sea Ridge și despre noile ei ore de la școală. Spune că o să vină în oraș în curând. Zice și: „Îmi e dor de tine”, pe un ton monoton și trist. Șterg mesajul și fac un duș.

* Membri ai trupei The Rolling Stones (n.t.).

Henry e în spatele tejghelei când mă întorc. Iau cana de cafea pe care mi-o întinde și stau cu el cât o beau. După o vreme ni se alătură și Michael, și apoi și Martin, George, Frederick și Frieda. Sophia vine cu croissante, ceea ce înseamnă că deja e al doilea mic dejun în dimineața asta.

Îl întreb pe Michael dacă putem închide Biblioteca Scrisorilor pe perioada catalogării.

— E prea greu să înregistrez comentariile dacă oamenii se uită la cărți, îi zic și devine imediat clar că Sophia nu știe de sarcina pe care mi-a dat-o Michael.

— De ce? îl întreabă.

— Motivele mele nu te mai privesc, îi spune și îmi dă permisiunea să închid Biblioteca.

Lipesc un afiș pe vitrina din față – BIBLIOTECA SCRISORILOR E ÎNCHISĂ PENTRU CATALOGARE. CĂRȚILE URLĂTOARE ÎȘI CERE SCUZE PENTRU NEPLĂCERILE CREATE – și mă apuc de lucru.

Aș pierde complet noțiunea timpului dacă nu ar fi George și Martin, care tot vin să pună notițe în *The Broken Shore*. Am decis că restricția nu se aplică și la membrii personalului, așa că nu zic nimic. La început, George își pune scrisorile în carte cu sfială, dar în cele din urmă ajunge să vâre hârtiile acolo nervoasă.

Ca să îi dau puțină intimitate, mă concentrez pe notițele din *Prufrock și alte observații*. Îmi ia mult timp să înregistrez tot ce s-a scris și în cele din urmă trebuie să las unele dintre notițele mai scurte la o parte. O mulțime de străini au scris pe margini, au încercuit cuvinte, au subliniat idei.

Din câte îmi pot da seama, poezia pe care mi-a citit-o Henry în noaptea aia e cântecul de dragoste al cuiva care nu are o părere foarte bună despre el însuși. E un bărbat care se întreabă dacă ar trebui să îi zică sau nu unei femei că o dorește. Notițele de pe margini aparțin în principal unor oameni căro-

ra le e teamă că viața a trecut pe lângă ei. Sau, ca să îl citez pe Henry, oameni care au o părere de rahat despre ei înșiși.

— De-asta îți place? îl întreb pe Henry într-o pauză.

— Cred că o să găsești mulți oameni care îl plac pe Eliot din motive diferite de faptul că au o părere de rahat despre ei înșiși. Citește limbajul. E minunat.

— Dar la urma urmei e despre faptul că vrea sex, nu?

— Cred că mai degrabă se întreabă dacă să riște sau nu.

Henry stă cu mine în după-amiaza asta ca să mă ajute și să mai discutăm despre Eliot. Sunt atât de multe comentarii în carte, încât mi-au obosit mâinile, așa că eu le citesc și Henry scrie. În cele din urmă ajungem la ultimul, și Henry se întoarce la tejea.

Sunt prea obosită ca să încep să cataloghez o altă carte. Mă mai uit peste ce am scris azi și mă asigur că totul e formatat cum trebuie și că nu sunt greșeli. Apoi salvez baza de date și închid calculatorul. Martin încă nu e gata să plece, așa că îmi petrec timpul uitându-mă prin cărți. Cea la care vreau neapărat să mă uit e *Sea*, de Mark Laita. E una dintre cele mai frumoase cărți pe care le-am văzut; nu pot să cred că ar putea cineva să lase un exemplar în Biblioteca Scrisorilor, ca oamenii să scrie pe el.

O iau de pe raft azi. Creaturile sunt hipnotice, strălucesc din pagină într-o lumină incredibilă. Mă așez pe podea și o răsfoiesc. Mă opresc când ajung la pagina despre caracatița din Pacificul de Nord, o creatură roșie, spectaculoasă, fără ochi, din câte pot vedea, cu o gură în partea de jos, deschisă într-un soi de mirare oarbă. E o săgeată mică spre creatură cu patru cuvinte lângă, scrise cu litere mici și ordonate, exact ca ale lui Cal: „asta chiar îmi place”.

Nu încapе îndoială: e scrisul lui Cal. Îmi dau seama din felul în care codița de la e se duce în sus. Îmi dau seama pentru că iubea caracatițele. Îmi dau seama pentru că iubea cartea

asta. Îmi dau seama, chiar dacă nu pot să o dovedesc. Nu mă întristează. E un sentiment pe care nu îl pot defini.

Mă gândesc la asta tot restul săptămânii, dar duminică hotărâsc că sentimentul are de-a face cu faptul că l-am regăsit pe Cal într-o bibliotecă, alături de alți oameni care nu mai există pe lumea asta. Urmele lor sunt ascunse, mici rânduri din cărți. Într-o bibliotecă din care nimeni nu poate împrumuta.

The Broken Shore

de Peter Temple

Scrisori lăsate între pp. 8 și 9

16-22 ianuarie 2016

Bună, Martin, sunt George.

Îți scriu ca să îți explic câte ceva din ce s-a întâmplat aseară. M-am înșelat în privința ta – chiar ești un tip de treabă. Mi-a plăcut să vorbesc cu tine în baie. Mi-a plăcut să aflu mai multe despre câinele tău pe nume Rufus, care nu aparține vreunei rase pe care tu o cunoști. Îmi place că l-ai ales pentru că era cel mai ciudat câine de la adăpost și că te-ai gândit că nimeni altcineva nu l-ar mai lua. Chiar am vorbit serios – mi-ar plăcea să-l întâlnesc într-o zi. Mi-ar plăcea să le întâlnesc și pe mamele tale și pe sora ta. Cred că ai fi un avocat pentru drepturile omului foarte bun. Îmi place că îți plac misterele. Îmi place de tine.

Și sărutul – atât cât a fost – a fost drăguț.

Dar e tipul ăsta de care ți-am zis. Știu că nu mi-a mai scris pentru că s-a mutat în altă țară, așa că o să aștept să se întoarcă. Chiar sper că putem fi prieteni. O să fie o vară lungă în anticariat altfel.

George

Dragă George,

Mulțumesc pentru scrisoare. Tot mă simt puțin ca un idiot, dar explicația ta ajută. (Sărutul meu a fost drăguț?? Un compliment mai mare nici că se putea, mersi, George.) Îți dau cuvântul meu că nu o să încerc să te mai sărut și, da, putem fi prieteni. Mi-ar plăcea asta. Mi-ar plăcea să putem fi prieteni și când ne întoarcem la școală.

O să fie o vară lungă dacă nu suntem prieteni, dar o să fie un an și mai lung.

Martin

Dragă Martin,

Mulțumesc pentru răspuns. Mi-ai luat o piatră de pe inimă. Am vrut să zic că a fost foarte drăguț. Mai mult decât drăguț. Săruți bine. Sigur, putem fi prieteni când începe școala, dar asta s-ar putea să fie o problemă pentru tine, din cauza lui Stacy și a grupului ei.

George

Dragă George,

Așa rămâne, suntem prieteni. Și la muncă, și la școală. Știi, chiar ar trebui să nu te mai îngrijorezi pentru ce cred oamenii. Asta e pe jumătate problema ta.

Martin

Martin,

Eu am o problemă?? Tu ești cel care umblă cu Stacy, o fată căreia îi place să îi facă pe alții ciudați.

George

Dragă George,

Am scris ultimul bilet cam în grabă, la sfârșitul pauzei mele de prânz. Nu am vrut să zic că ai o problemă enormă, doar că obișnuiești să stai singură la școală și știu sigur că măcar o persoană a încercat să vorbească cu tine (eu!) și că nu ai fost tocmai prietenoasă. Am vrut să zic doar că ești o persoană grozavă și că, poate, tipul de care îți place ți-ar fi spus până acum cine e dacă ar fi crezut că ești puțin mai deschisă.

Martin

Dragă Martin,

Du-te naibii și nu îmi mai scrie.

George

Dragă George,

Nu mă duc naibii deloc. Sunt prietenul tău. Prietenii nu se duc naibii. Și, apropo, prietenii nici nu își zic unul altuia să se ducă naibii.

Martin

Martin,

Du-te. Naibii.

George

Henry

Martin vine la mine pe la patru, vineri, pe 22. Știu că e 22 ianuarie pentru că mă uit fix la calendar și Tom, clientul nostru care practic locuiește în secțiunea de Supranatural, încearcă să mă facă să dau foaia cu puterea minții. Încetez să îmi mai testez abilitățile de medium pentru că nu l-am mai văzut niciodată așa de nervos pe Martin.

— Sora ta, îmi zice și îmi întinde un bilet, tocmai mi-a zis să mă duc naibii.

— Mie îmi zice să mă duc naibii mereu, îi spun. Nu aș lua-o în serios.

Îi împărtășesc adevărul universal valabil în familia noastră – că suntem de rahat când vine vorba de dragoste –, și el spune:

— Nu încerc să o iubesc. Încerc doar să îi fiu prieten.

Pleacă, încercând să își verse nervii pe cărțile pe care le cataloghează.

Au fost niște săptămâni grele și pentru mine în ceea ce privește vorbitul cu fetele. Amy mi-a răspuns la ultima scrisoare printr-un mesaj criptic:

„Mersi. Înseamnă mult pentru mine acum, Henry.”

Nu mi-a mai scris nimic de atunci și nu pot să nu mă întreb ce înseamnă acel *acum*.

În plus, mi-am petrecut ultimele două săptămâni încercând să o înveslesc pe Rachel, dar nu știu ce să spun. Nu pot să fac nimic vizibil, din moment ce nu am voie să spun nimă-nui despre Cal. Singurul lucru pe care mă pot gândi să îl fac e să încerc să vorbesc cu ea despre asta, dar mi-a spus în față că asta nu o să schimbe nimic și că nu vrea să vorbească.

Nu mai e nepoliticoasă. Mai degrabă e ceea ce aș numi *obsedată*, și asta era înainte să descopere notița lui Cal în exemplarul nostru din *Sea*. Acum e chiar mai mult decât obsedată. Lucrează fără pauze, caută, deși nu recunoaște, un alt cuvânt scris de fratele ei.

Frederick vine la teighea să vadă cum mai merg căutările. Nu am nimic de raportat, dar, dacă tot e aici, îi pun o întrebare ipotetică:

— Dacă ai avea un prieten care ar fi supărat, să zicem, din cauza unui deces în familie, dar nu pare să vrea să îl consolezi, ce ai face? Dacă tu ai crede că are nevoie să vorbească despre asta, dar nu vrea să vorbească despre asta.

— Trebuie să îi respecti dorința. Dacă nu vrea să vorbească despre asta, nu poți să îl forțezi.

Privirea i se mută de la mine la Rachel și înapoi la mine.

— Ai putea să încerci să o faci să râdă.

Înainte o făceam pe Rachel să râdă prin simpla mea prezență. Acum e mereu încruntată, ceea ce începe să sperie clienții. Nu că ar mai conta. Și George îi sperie.

Îmi văd mai departe de treabă și mă gândesc ce i-aș scrie lui Rachel, dacă i-aș scrie. După o vreme, Frederick se întoarce și zice:

— Cred că aș încerca să fiu curajos. Să fiu eu însumi și să vorbesc despre lucrurile despre care oamenilor le e frică să vorbească. Moartea e ceva de care încercăm să fugim, mai puțin în literatură sau televiziune, când o privim drept în față.

În liniștea după-amiezii, îi scriu o scrisoare lui Rachel. Urmez sfatul lui Frederick și încerc să mă comport curajos și sincer, ceea ce sper că e normal pentru mine. Sau măcar seminormal. Nu încerc să o fac să râdă. Mi se pare o lipsă de respect. Îi spun că și pe mine mă întristează moartea lui Cal, ceea ce poate că nu e ce ar trebui să zic, dar e adevărat.

Când Rachel e alături, la Frank, merg în Biblioteca Scrisorilor. Intenționez să las scrisoarea în *Prufrock*, dar exemplarul ei din *Atlasul norilor* e lângă geantă, așa că las scrisoarea între paginile 6 și 7. Pun cartea pe scaun, ca să nu o rateze.

Merg la Frank să sărbătoresc cu un ștrudel și, când mă întorc, exemplarul ei din *Atlasul norilor* e pe raft, cu fața în sus. Aștept până ce pleacă și mă duc la carte, sperând să găsesc o scrisoare.

Atlasul norilor

de David Mitchell

Scrisori lăsate între pp. 6 și 7

22-29 ianuarie 2016

Dragă Rachel,

Sper că nu te superi că îți scriu scrisoarea asta. Știu că ai venit în oraș ca să uiți de Cal, dar văd că încă te mai gândești la el în fiecare secundă – cum ai putea să nu te gândești la el?

Probabil că o să sune stupid, dar îmi e greu să cred că a murit. Poate că aș reuși să cred dacă aș fi venit la înmormântare sau dacă i-aș fi văzut trupul. Dar în amintirile mele e viu, așa că nu îmi pot forța creierul să proceseze informația că nu o să îl mai văd niciodată.

Nu încerc să te consolez, Rachel. Sau bine, poate puțin, dar în mare parte doar îți spun ce observ. Pari tristă în cea mai mare parte a timpului. Dar uneori pari confuză. Ca și cum nici tu nu poți să procesezi informația. Urăsc gândul că ai putea să uiți și apoi să îți aduci aminte, să uiți și să îți aduci aminte. Cred că e epuizant.

Aș fi vrut să fi fost alături de tine la înmormântare, să fi

fost un prieten bun. Ai numărul meu de telefon, ori de câte ori ai nevoie să te car în spate pe timp de furtună.

Știu că ai spus că niciun cuvânt nu ar putea să-l aducă pe Cal înapoi și bineînțeles că e adevărat. Dar dacă vrei să scrii, poți să lași o scrisoare în Atlasul norilor (mai e un exemplar în Biblioteca Scrisorilor), între paginile 6 și 7. O să îți răspund mereu.

Henry

Dragă Henry,

Mulțumesc pentru scrisoare. Apreciez că mi-ai scris și că te-ai oferit să vorbim.

Dar, sincer, toată lumea îmi spune să vorbesc și nu mă ajută prea mult. Așa cum am zis – cuvintele nu îl aduc înapoi pe Cal.

Rachel

Dragă Rachel,

Înțeleg, chiar înțeleg. Știi unde să mă găsești dacă se schimbă ceva.

Henry

Dragă Rachel,

OK, am zis că înțeleg și chiar așa e, dar nu sunt de acord cu tine. Sunt în anticariat în noaptea asta. Toată lumea a plecat acasă și mă gândesc la rostul cuvintelor. De fapt, m-am tot gândit la rostul lor de când ai respins poezia în general, acum trei ani, și ai jignit toți poeții.

„Te iubesc, hai să ne sărutăm, hai să facem sex.” Mereu mi s-au părut foarte utile cuvintele astea de-a lungul ani-

lor. Bănuiesc că i-ai zis lui Joel că îl iubești și ți s-au părut utile. Știu că i-ai zis lui Cal că îl iubești. Cuvintele astea înseamnă ceva, Rachel.

Henry

Dragă Henry,

Da, i-am spus lui Joel că îl iubesc și mai ales lui Cal. Încă îi spun asta în fiecare zi. Dar am vrut să zic că nu au niciun rost când privești schema în ansamblu.

Rachel

Dragă Rachel,

Oare dragostea nu face parte din schemă? Nu e însăși schema?

Henry

Dragă Henry,

Știi ce vreau să zic. Vreau să zic că nu ne împiedică să murim. Nu ni-i aduc înapoi pe cei care au murit. Moartea e cel mai mare pion din schemă.

Rachel

Dragă Rachel,

Cred că schemele tale sunt puțin încurcate. Viața e marea schemă; moartea e doar cea mărunță, de la final.

Cred că ar trebui să mergem să dansăm în seara asta. E vineri. O să-i invit pe George și pe Martin.

Henry

Draga Henry,

Moartea nu e mărunță. Dacă asta crezi, înseamnă că nu ai întâlnit-o. Dar da. O să dansez cu tine. Haide să mergem undeva unde nu ne știe nimeni. Te-am văzut dansând. Iau cina cu Rose în seara asta. Hai să ne vedem la Laundry la nouă. Putem să stăm la concertul The Hollows și să mergem altundeva după.

Rachel

Henry

Mă întâlnesc cu Martin în față la Shanghai Dumplings în seara aia. Întrebă unde e George și trebuie să îi spun că nu vine.

— Se pare că suntem doar noi doi.

— Credeam că e o tradiție de familie.

— Și eu credeam la fel, îi spun și încerc să nu par prea nefericit.

Va trebui să ne mulțumim cu asta, dar e un înlocuitor jalnic al întregii familii.

În timp ce așteptăm ca Mai Li să ne ducă la locurile noastre, mă gândesc la conversația pe care am avut-o cu tata mai devreme.

— O să anulăm găluștele de vineri seara pentru o vreme, mi-a spus. Nici eu, nici mama ta nu mai avem dispoziția necesară. George s-a dus să mănânce la ea în seara asta, iar eu mănânc cu Frederick și cu Frieda.

A luat niște bani din casa de marcat, ca să pot să îi plătesc și lui Martin cina, și mi i-a dat împreună cu o carte pe care mi-o cumpărase în timpul săptămânii.

E ediția de la Penguin Classics a povestirilor lui Jorge Luis Borges. Pe copertă sunt niște fluturi cu aripi pătrătoase, care formează împreună un fel de hexagon. Unii fluturi zboară din formație.

— Citește *Memoria lui Shakespeare*, mi-a zis tata în seara asta și i-am promis că așa o să fac.

Tata mi-a făcut cunoștință cu povestirile lui Borges într-o seară din clasa a X-a, când căutam ceva interesant de citit. Mi-a pus un exemplar în mână și mi-a zis să citesc „Biblioteca Babel”. Am citit-o cu dicționarul lângă mine. Am înțeles-o doar în parte. E plină de referințe matematice și științifice pe care voiam să le discut cu Rachel, dar deja plecase atunci. Am decis că e vorba despre oameni care au nevoie de răspunsuri la întrebări despre viață, despre univers și care înnebunesc încercând să le găsească.

Mai Li ne întâmpină și îi explic că suntem doar noi doi, așa că ne așază la o masă mică de lângă toaletă. Oamenii îmi tot izbesc scaunul cu ușa. Nu am loc nici să îmi pun coatele pe masă. De-abia e loc de meniu, la care mă uit pentru prima dată în viață, pentru că acum trebuie să comand doar pentru mine.

Nu mi se pare potrivit să vorbesc despre cărți când nu e familia mea aici, dar nu pare potrivit nici să nu vorbesc, așa că îi spun lui Martin pe scurt despre cartea pe care mi-a dat-o tata în seara asta. I-o dau să se uite la ea. Încerc să îi explic „Biblioteca Babel”, dar nu reușesc să o redau prin cuvinte.

— Rachel ar fi putut să o explice mai bine.

— Îți place de Rachel, zice el.

Încep să mă gândesc la Rachel și la mine, la toți anii de când ne cunoaștem, la toate lucrurile pe care le știu și pe care vreau să le știu. Mă gândesc la scrisorile pe care ni le-am scris săptămâna asta și la cât de mult o aștept pe urînătoarea.

— E cea mai apropiată prietenă pe care o am.

Nu sunt sigur că termenul de „prietenă” e potrivit.

Iau înapoi cartea și îl întreb pe Martin cum merg lucrurile cu George. Mă mir când aud că mai bine. Nu par să meargă mai bine.

— Săptămâna trecută urla la tine să te duci naibii.

— Iar eu i-am zis, respectuos, că am decis să nu mă duc naibii.

— Și?

— Și ea mi-a zis, respectuos, că, dacă nu mă duc eu naibii, o s-o facă ea.

— Nu înțeleg cum merg lucrurile mai bine.

— Am fost drăguț cu ea toată săptămâna și în după-amiaza asta ceva s-a schimbat. Cred că putem să fim din nou prieteni.

Înainte să apuc să îl întreb în ce constă progresul, Martin schimbă subiectul.

— Cum merg lucrurile cu Amy?

Îmi dau seama că nu m-am mai gândit prea mult la ea de când am început să îi scriu lui Rachel săptămâna asta. M-am gândit doar la ea și la Cal. Îl știam de când o știu și pe Rachel. Când era mic, se ținea după mine și îmi puneă întrebări și, când a împlinit doisprezece ani, s-a transformat într-un geniu și dinamica s-a schimbat. Îmi e dor de el.

— Cunoști pe cineva care a murit? îl întreb pe Martin și îmi zice de bunica lui.

Facem o pauză cât comandăm, apoi mă aplec spre el și îl întreb ceva ce vreau să știu de când mi-a dat Rachel vestea.

— Unde se duc oamenii? Adică acum sunt aici și în secunda următoare nu mai sunt. Nu pot să pricep chestia asta.

— A murit cineva pe care îl știai? Întrebă Martin.

— Las-o baltă, hai să schimbăm subiectul, îi zic și el imediat schimbă subiectul și ne petrecem restul cinei vorbind despre cărți politiste și despre politică și despre textele pe care o să le aibă de citit în clasa a XII-a și dacă sunt sau nu mai buni calamarii prăjiți sau cei fierți.

Îmi e ușor să petrec timpul cu Martin, așa că atunci când ieșim afară și îmi arată un poster cu o reclamă pentru Pavement, un

club nu prea departe de aici, sunt de acord să merg cu el. Am ceva timp înainte să mă întâlnesc cu Rachel, iar Pavement nu e genul de loc în care un tip ca Martin să meargă singur.

E suficient de aproape de Shanghai Dumplings ca să mergem pe jos. Ne ia cam zece minute. Când ajungem acolo, e o coadă de oameni care par foarte supărați. Cred că am văzut clubul pe o listă cu „Cele mai violente locuri din Gracetown” din ziarul local.

Coadă înaintea. Plătim biletul de intrare și suntem ștampilați pe încheietură. Într-un fel, sper să îi ceară buletinul lui Martin și să nu ne lase să intrăm, dar nu se întâmplă asta. Ne trezim pur și simplu înăuntru. Mergem până în colțul cel mai îndepărtat. Pe scenă e o trupă care amenință să mănânce animale mici pe scenă și toată lumea aplaudă propunerea.

— Stai aproape de pereți, îi zic lui Martin, care privește în jur de parcă se așteaptă să vadă un prieten.

Se uită la doi tipi care trec pe lângă noi; unul dintre ei îl duce pe celălalt, legat de un lanț.

— Cred că e preferabil să nu te holbezi, Martin, îi zic.

După ceva vreme, se apleacă spre mine și îmi țipă în ureche:

— Când ajunge George aici?

— Ce? Țip și eu.

— George. Când ajunge George aici?

— George nu ar veni nici moartă într-un loc ca ăsta, îi zic și mă uit în jur. Chiar în clipa asta, George se întoarce probabil de la mama și joacă o partidă liniștită de Scrabble cu tata.

Martin dă din cap și zice „Siiiiiiigur”, de parcă tocmai și-a dat seama de ceva.

Și eu tocmai mi-am dat seama de ceva.

— George ți-a spus că o să fie aici. Asta s-a schimbat după-amiază?

— I-am cumpărat cafea la serviciu toată săptămâna și gogoșile care îi plac. E chiar așa de absurd să mă gândesc că, dacă o persoană primește cafeaua și gogoșile pe care i le oferi, ar putea să vrea să fiți prieteni?

— Nu e deloc absurd, îi zic.

— Deci după-amiază am întreat-o dacă nu vrea să ieșim undeva și a zis că poate o să fie la Pavement.

Una e ca George să fi zis că o să fie la Laundry și să nu apară. Dar să îi spună lui Martin să vină aici și să îl lase să aștepte e chiar de rahat. Oricât de mult mă doare să o zic, îi spun lui Martin că, poate, ar fi timpul să caute o altă fată.

— Vino la Laundry cu mine. O să îți iau o bere în timp ce o așteptăm pe Rachel.

— O să iau un taxi și o să merg acasă, îmi zice și îl văd că e din ce în ce mai posomorât.

Nu am de gând să îl las singur aici, așa că îl iau pe după umeri și îl conduc la ușă.

Plecăm din Pavement și ne îndreptăm spre Laundry.

— Cât timp o să mai trebuiască să plătesc? întrebă Martin. Cât de mult trebuie să se străduie cineva ca să fie prieten cu sora ta?

Încep să mă întreb și eu asta. Știu că George a avut niște probleme la școală și asta nu e vina ei. Dar aruncă pe fereastră șansa de a avea un prieten bun alături în ultimul an de liceu.

— Tot ce pot să îți spun e că sunt sigur că merită.

În timp ce zic asta, o văd pe Amy în față. Se sprijină de o clădire, nu departe de anticariat. Inimă mi-o ia razna când o văd. Tot ce trebuie să fac e să apară undeva și o luăm de la capăt.

— Îl aștept pe Greg, îmi zice.

Vreau să o întreb ce a vrut să zică prin acel „acum”, pentru că „acum” pare ceva plin de speranță. Înainte să apuc să rostesc un cuvânt, Greg oprește mașina și coboară.

— Nu te mai ține după Amy, îmi zice.

Îl ignor și continui să vorbesc cu Amy.

— Ce înseamnă „acuin”, mai exact?

— M-ai auzit? întrebă Greg, dar rămân cu spatele la el și vorbesc în continuare cu ea.

— Ești bine? întreb.

— Cred că ar trebui să pleci, îmi spune. Putem să vorbim mai încolo.

— Vorbim acum, îi zic.

— M-ai auzit? zice Greg din nou, de data asta mai tare, chiar în urechea mea.

— Nu, pentru că urechile mele nu percep frecvența idiotoilor, îi zic și mă întorc să văd patru tipi, toți de la școala noastră, toți niște idiști.

— Poate că urechile tale *ar trebui* să perceapă frecvența idiștilor, zice Greg, iar Amy râde, ceea ce îl face și mai nervos decât era acum o secundă.

Nu am foarte mult timp, suficient doar cât să mă reped la tipul care l-a prins pe Martin.

— Fugi, strig, dar Martin rămâne pe loc.

E o mișcare curajoasă. Sigur, stupidă. Dar curajoasă.

Îl duc pe el primul la mașină, îl aruncă pe bancheta din spate și trântesc ușa. După aceea mă iau pe mine. E nevoie de toți ca să mă ridice și să mă azvârle în portbagaj. Ultimul lucru pe care îl văd e imaginea lui Amy stând pe trotuar, uitându-se la mine.

Mașina pornește și simt drumul care se desfășoară sub roți. Nu aş exagera deloc dacă aş spune că seara asta nu decurge deloc așa cum mi-am imaginat. Simt vibrația cauciucurilor pe asfalt și aş vrea să fiu genul de tip care nu se panichează, dar nu sunt. Sunt genul care se panichează destul de tare. Nu o să ne omoare. Cu toate astea, o să ne facă ceva rău și în momentul ăsta cred că e preferabil să nu îmi imaginez ce.

În timp ce stau întins aici, mă gândesc cum poate Amy să fie cu tipul ăsta. Încerc să interpretez expresia de pe fața ei înainte să se închidă portbagajul. Furie față de Greg? Groază? Milă pentru mine? Frică?

Sigur nu are cum să fie nici măcar puțin îndrăgostită de Greg acum. Cum ar putea cineva să fie chiar și puțin îndrăgostit de el? O parte din mine se bucură că m-a aruncat în portbagaj și a văzut scena, pentru că așa sigur nu o să mai poată fi cu el, după seara asta. Dragostea e într-adevăr nebună. Dar nu e chiar *al naibii* de nebună.

Încerc să îmi dau seama încotro mergem după viteza mașinii. Mai întâi conduc mai încet, pentru că mereu e aglomerat pe High Street vinerea seara, iar apoi se pare că tot întorc pe străzi mai mici. O vreme merg mai repede și am senzația că ne îndreptăm spre cealaltă parte a orașului, spre port.

De-abia după vreo cincisprezece minute opresc. Unul dintre ei deschide portbagajul, dar Martin se zbate, așa că îl trânteste la loc, să îi ajute pe ceilalți. În ultimul moment reușesc să îl opresc, să nu se încuie. Sunt liber, dar nu pot să fug. Nu pot să îl las pe Martin aici și, oricum, nu am unde să fug.

Am avut dreptate. Suntem pe o bucată de șosea în partea cealaltă a orașului, aproape de docuri. Văd niște lăzi în spatele nostru și o autostradă cu două benzi în față. Sunt câteva depozite înșirate de-a lungul șoselei, dar cam atât. Nu o să ne găsească nimeni aici. Dacă ne leagă, putem să rămânem aici toată noaptea.

Am timp doar să îi trimit lui Rachel un mesaj cu locația și un singur cuvânt, „Ajutor!”, înainte să mă scoată din portbagaj. Martin e legat de un felinar. Au folosit bandă adezivă și nu s-au zgârcit deloc. E înfășurat bine. În plus, e și dezbrăcat. Bănuiesc că hainele lui sunt în mașină, împreună cu toate celelalte lucruri pe care le avea la el.

Fac la fel și cu mine. Mă pun să mă dezbrac, amenințând

că o să îl lovească pe Martin dacă nu sunt de acord și, deși îl aud în fundal zicând „Loviți-mă, nu-mi pasă”, cu o voce resemnată, îmi dau jos hainele.

În mai puțin de zece minute sunt dezbrăcat și legat de cealaltă parte a felinarului, iar ei au filmat totul. Sunt aproape sigur că Greg e genul de tip cu planuri mărețe pe internet, așa că, probabil, o să apărem online înainte să intre din nou pe șosea.

Odată ce Greg a terminat de filmat, spune că pot să găsesc clipul pe YouTube sub numele de „nenorocit” și îmi ia hainele, împreună cu portofelul, telefonul mobil și cheile de la anticariat. Când strig la el că tocmai a transformat o farsă într-un asalt violent și în furt, ne aruncă toate lucrurile pe jos, se suie în mașină și demarează, luând doar hainele.

— Chiar nu îmi place deloc de Greg Smith. Deloc deloc.

— Ei bine, cred că mici el nu te place pe tine.

— Ce fel de tip face asta altui tip? îl întreb pe Martin.

— Genul de tip care se răzbună pe alt tip că l-a stropit pe costumul cel nou?

— Chiar e același lucru? întreb și mă uit în jos. Asta pare mai rău.

— E, zice Martin. Tot ce vreau să zic e că de acum încolo ar fi bine să treci neobservat.

— I-am trimis lui Rachel un mesaj cu locul, îl anunț. Tot ce trebuie să facem e să așteptăm.

— Excelent, răspunde el.

— Pe o scară de la unu la zece, cât ești de supărat pe mine?

— Sunt gol și legat cu bandă adezivă de un stâlp. Cam atât. Asta e o descriere potrivită a sentimentelor mele. Nu e vina ta. Vreau doar să ne concentrăm și să găsim o soluție să ne eliberăm.

Mai multe mașini trec pe lângă noi și nu opresc. Nu aud claxoane, așa că nici nu cred că ne observă. Sau poate că mai

mulți oameni decât te-ai aștepta sunt legați goi de stâlpi de niște idiști.

— Măcar e cald, spun.

— Ești așa de optimist! răspunde Martin.

— Mi-am dat seama că ajută, luând în calcul că viața e de rahat în general.

— George de ce nu e optimistă? Tipul de care ți-am zis i-a scris prin intermediul Bibliotecii timp de trei ani și e aproape sigură că știe cine e și crede că îl place, și atunci de ce nu a făcut nimic în privința asta?

Trei ani de scrisori e o perioadă lungă. Țsta da angajament! Țsta da romantism! Mă gândesc la George, cum stă la geamul anticariatului și pare așa de cinică atunci când vine vorba de dragoste, dar, de fapt, se îndrăgostește de un admirator secret.

— Se poate să nu fie cine crede ea că e. Se poate să fie un psihopat, zice Martin.

— Toți psihopații sunt pe internet acum, îi spun.

— De ce? întrebă el.

— Mai multe potențiale victime, bănuiesc.

— Nu, de ce nu vrea George să se întâlnească cu el? Dacă e așa de sigură că știe cine e?

— Îi e frică, îi zic. E timidă.

— Nu pare timidă. Pare ostilă și agresivă.

— E doar o mască, îi zic și în același moment îmi dau seama de ceva în ceea ce o privește pe sora mea.

— E o mască foarte bună, zice Martin, dar cred că și el și-a dat seama, pentru că i-a dispărut toată supărarea din glas.

Mă uit în jur după Volvoul lui Rachel, întrebându-mă dacă a primit mesajul.

— Cu puțin noroc, poate că Amy a sunat la poliție, zice Martin.

O iubesc pe Amy, cu toate defectele ei, dar știu sigur, fără nicio urmă de îndoială, că nu o să sune la poliție. Știu că nu a sunat după ce m-au închis în portbagaj. Nu a notat numărul de înmatriculare, așa cum ar fi făcut Rachel. Nu s-a suit într-un taxi și nu i-a zis șoferului „Urmărește mașina aia”. Pe Rachel o așteptăm. Rachel e cea care vine să ne salveze.

Mândrie și prejudecată

de Jane Austen

Notițe scrise pe pagina de titlu

Unde e domnul Darcy al meu?

A trăit în secolul al XIX-lea, așadar e mort, nu?

E un personaj dintr-o carte, nu are cum să fie mort.

Dacă e un personaj dintr-o carte, e cam trist pentru tine că îți place de el.

Du-te naibii.

Nu poți să scrii „Du-te naibii” pe un exemplar din *Mândrie și prejudecată*. E un clasic.

Cine ești?

Cine ești tu? Dincolo de faptul că ești un disperat.

Tu scrii în carte. Tu îmi răspunzi. Cine e disperat?

Nu mă deranjează cartea. Mă deranjează doar când oamenii prezintă un personaj dintr-o carte ca fiind tipul perfect.

Nu am zis niciodată că e perfect. Are defecte.

Și tu cauți un tip cu defecte?

Poate. Cine ești?

Albert Finnegan. Potrivit fostelor mele prietene, sunt plin de defecte.

Eu sunt una dintre fostele tale tale prietene, Albert. Știu că ești plin de defecte.

Jennifer?

Chiar ea. Nu mi-ai zis niciodată că ai citit cartea asta.

Am citit multe cărți. Dacă m-ai lăsa să vorbesc, ai ști.

Marți, 7 august 2010. La cantină, la 2.

Ca să ce?

Ca să vorbim despre Mândrie și prejudecată.

Rachel

Catalogatul a încetat să mai fie așa de plictisitor îndată ce m-am apucat de *Prufrock*. Până și replicile scurte, care nu înseamnă nimic pentru mine, trebuie să fi însemnat ceva pentru cineva, așa că le înregistrez cu atenție. De fiecare dată când sunt tentată să sar peste câteva, mă gândesc la însemnările lui Cal din *Sea* și mă opresc.

Găsesc mulți oameni în Biblioteca Scrisorilor săptămâna asta. Chiar și în replicile fără nume citesc povești. Pablo Neruda e foarte sexi. O persoană a trecut prin tot textul cu un pix roz aprins și sunt sigură că a subliniat absolut toate referințele la sex. Simt cum roșesc după urechi în timp ce citesc.

La fel roșesc de fiecare dată când văd o scrisoare de la Henry în *Atlasul norilor*. Scrisorile nu sunt romantice. Sunt în general despre cuvinte și moarte, dar îmi place să le primesc. Îmi place la nebunie să le primesc. Fac pauze doar ca să mă întorc și să mai găsesc una. Dacă plec în pauză și nu găsesc o scrisoare când mă întorc, sunt dezamăgită.

Cu fiecare scrisoare, îmi doresc din ce în ce mai mult să vorbesc cu Henry. Nu știu dacă îmi place din nou de el sau dacă pur și simplu caut ceva care să îmi distragă atenția sau dacă scrisorile de dragoste pe care le găsesc în Bibliotecă sunt responsabile pentru toată nebunia asta.

Luni am început să citesc o serie de scrisori de la A pentru B scrise pe pagini din *Sub aceeași stea*. La început, cei care își

scriu nu-și spun A și B. La început, sunt doar niște rânduri pe o pagină, scrise în culori diferite. A scrie cu albastru. B scrie cu negru. Scriu unul sub celălalt. *Amuzant*, scrie A în dreptul unei propoziții anume. *Comic de-a dreptul*, notează B dedesubt. Până la pagina 50, deja își spun unul altuia citatele preferate. Pe la pagina 100, A spune că e băiat și B spune că și el tot băiat e. La pagina 150 e deja clar că se plac. Potrivit ultimei pagini din carte, s-au întâlnit în fața unui club numit Hush, pe 2 ianuarie 2015.

În fiecare seară din săptămâna asta m-am dus acasă gândindu-mă la A și la B, gânduri care apoi au zburat spre Henry, gânduri care, trebuie să recunosc, mă țin trează noaptea. Singurul mod prin care am reușit să dorm a fost să îmi distrag atenția cu *Atlasul norilor*. De fiecare dată când m-am gândit cum ar fi să îl sărut pe Henry, am mai citit o pagină. Are 544 de pagini. Aproape am terminat cartea.

Nu mai are ce să îmi distrage atenția acum, așa că azi, când Henry m-a invitat la dans, am cedat. Am zis că vreau să merg.

Îl duc pe Martin acasă și nu îi mai interzic să vorbească în mașină, pentru că îmi place de Martin, dar și pentru că el și Henry vorbesc, așa că mă gândesc dacă nu cumva sunt și eu unul dintre subiecte. Nu pot să îl întreb direct, dar sper să îi scape ceva din greșeală.

Mai întâi vorbim despre catalogarea cărților. Și Martin găsește chestii în cărți, dar nu ca mine. El găsește lucruri pe care oamenii le-au lăsat acolo din greșeală, istoriile accidentale ale oamenilor.

Cel mai mult vorbim despre George tot drumul spre casă. Îmi spune ce s-a întâmplat după petrecere.

— Mi-a scris o scrisoare în care își cerea iertare, așa că ne-am împăcat, dar după aia am stricat totul când i-am spus

că are o problemă. Apoi însă i-am luat cafea și dulciuri, așa că ne-am împăcat din nou.

Zâmbește și își agită pumnul strâns, gest de învingător care îmi aduce aminte de Cal.

— Așa că am întrebat-o dacă vrea să ne întâlnim în seara asta și a zis că da. Ne întâlnim mai târziu, după ce merg la găluște cu Henry. Ca prieteni, bineînțeles.

— Bineînțeles, zic și eu.

Pare așa de entuziasmat, încât simt că ar trebui să îi spun ceva. Dacă ar fi Cal lângă mine și mi-ar spune că iese cu fata pe care o place, dar *ca prieteni*, i-aș zice să aibă grijă. Dar nu îi spun asta lui Martin. Că doar nici eu nu am grijă cu sentimentele mele pentru Henry.

Zâmbesc când intru în restaurant, un local italianesc aflat destul de aproape de depozit. Mă gândesc la Henry și la A și B și la *Sub aceeași stea* și la paste, apoi o văd pe mama stând lângă Rose.

— Surpriză, zice mama pe un ton care pare plat. Mi-a fost așa de dor de tine, încât mi-am luat o zi liberă de la școală.

O sărut pe obraz și îmi zice că miros frumos.

— Rose mi-a împrumutat parfumul ei.

— Pari fericită, zice mama și, poate că doar îmi imaginez, dar îmi sună ca o acuzație, chit că una blândă.

— De fapt sunt moartă de foame, îi zic, întinzându-mă să iau o bucată de pâine.

— Mă bucur, îmi spune și văd că e sinceră, dar nu pe deplin.

Le întind și lor pâinea și Rose rupe tăcerea spunând că a auzit numai lucruri bune despre restaurant.

— Scuzați-mă, zice mama și iese afară să fumeze o țigară.

— E supărată pe mine, spun și Rose pare sincer surprinsă.

— De ce ar fi supărată pe tine? Numai despre tine a vorbit

de când a ajuns. Dar a făcut greșeala să vină să mă ia de la Urgențe.

Mă uit prin fereastră la mama și mă întreb dacă vom face vreodată un progres.

— Te deranjează? Nu te gândești toată ziua la Cal, cu toate aparatele care fac zgomot și toți oamenii care mor?

— Nu, acolo nu mă gândesc la Cal.

— Așa că te obișnuiești? o întreb eu. Te obișnuiești cu moartea?

— Nu, îmi zice, în timp ce își toarnă un pahar de vin și se gândește puțin. Cred că moartea nu e miciodată la fel. Ar fi groaznic dacă ar fi așa.

Rose schimbă subiectul și începe să mă întrebe despre anticariat. Mă concentrez pe întrebările ei ca să nu o fixez pe mama cu privirea când se întoarce la masă. Le spun despre Biblioteca Scrisorilor și că Michael vrea să o cataloghez înainte să vândă.

— Cred că e prea devreme pentru vreo ofertă.

— O să se vândă repede, zice mama și Rose e de acord că imobilul e fantastic.

— Nu o să păstreze clădirea, zice mama, scuturând din cap. O să o dărâme și o să construiască apartamente. Numai apartamente se construiesc în zonă. Mai e un bloc și în spatele depozitului tău.

Nu e vina mamei că planul e să demoleze clădirea, dar mă enervează că spune asta. Mama pe care o știam înainte să moară Cal era mereu optimistă, vedea mereu partea bună, înota.

— Le-ai zis prietenilor tăi despre Cal? mă întreabă mama.

— I-am spus lui Henry. Nu am de gând să mai zic și altcuiva, să știi, în caz că te întâlnești cu Sophia.

Mă aștept ca Rose să obiecteze, dar spune că nici ea nu poate să vorbească despre asta.

— Știu că pare ridicol, dar i-am spus numai șefului meu de la spitalul Sf. Albert. Nu vreau să mă gândesc la asta la serviciu.

Mâncarea sosește și mama spune că bunica vrea să știe dacă m-am uitat prin cutia cu lucrurile lui Cal pe care mi-a dat-o înainte să plec.

— E încă în mașină, îi zic. Dar o să mă uit prin ele.

Mă gândesc la familia din sala de așteptare. I-i descriu lui Rose și dă din cap – își aduce aminte de ei.

— Era tatăl fetei, îmi zice. Fusese implicat într-un accident de mașină.

— Și?

— Și e bine, îmi zice, iar mama respiră ușurată.

Mă face să mă simt mai bine faptul că îi pasă de o familie necunoscută. Cumva asta înseamnă că, deși moartea lui Cal ne-a schimbat pe amândouă, nu ne-a schimbat în esență. Și eu, și mama am fost acolo când a murit Cal și, câteodată, mi-e teamă că faptul că am văzut asta a schimbat ceva fundamental înăuntrul nostru. Câteodată mi-e teamă că ne-am pierdut o parte din umamitate în ziua aia și că nu o să o mai recăpătăm niciodată. Nu putem să negăm că suntem mai dure fără el, mă gândesc, în timp ce mama iese să mai fumeze o țigară.

Spre finalul cinei, primesc un mesaj de la Henry:

„Ajutor!”

Și localizarea lui pe hartă.

În timp ce îl citesc, mama și Rose se gândesc să organizăm o seară de film, cu popcorn, ciocolată și perne pe jos.

— Trebuie să plec, le zic și râsuflu ușurată că așa nu trebuie să îi spun mamei că nu pot să stau cu ea pentru că mă duc să dansez; nu e vorba de distracție. Henry are nevoie de mine.

O sun pe Lola pentru că nu vreau să mă duc în port singură. Nici nu apuc bine să o salut, că se repede să îmi spună că am avut dreptate.

— Ideea ta a fost perfectă. Ne-am pus laolaltă banii și ne-a ajutat și bunica și ne întâlnim la studioul unui prieten, care ni-l închiriază la un *super*-preț, și o să înregistrăm toate cântecetele, de la primul până la ultimul, fiecare cântec pe care l-am scris vreodată, ca să le putem vinde la ultimul concert și poate și după.

Trage repede aer în piept, dar nu apuc să zic ceva, că începe din nou:

— Îl cauți pe Henry? L-am văzut mai devreme cu Amy și cu Martin, lângă anticariat.

Remarca despre Amy mă ustură și mă gândesc o secundă dacă nu cumva ar trebui să ignor strigătul de ajutor al lui Henry și să mă duc acasă, dar nu e chiar surprinzător că încă mai vorbește cu Amy. Și niciodată nu a spus că nu o mai iubește. Orice se întâmplă între noi e doar în imaginația mea.

Îi zic repede Lolei ce s-a întâmplat și vocea ei devine brusc îngrijorată.

— Spune-i că o să reprogramăm înregistrarea, o aud pe Hiroko pe fundal.

Îmi dau seama că Lola nu e încântată de idee.

— Roag-o pe George să vină cu tine, îmi zice ea. Și dacă nu poate, dă-mi un mesaj și venim noi.

Conduc până la anticariat, parchez în față și îi dau un mesaj lui George din mașină, spunându-i că am nevoie să mă ajute cu Henry. Nu e prea târziu, dar e deja în pijama - una albastră cu norișori - și nu se obosește să se schimbe.

— Unde mergem? mă întrebă și îi spun să se uite la telefonul meu.

Îmi spune pe unde s-o iau și conducem spre ieșirea din oraș. După vreo cinci minute, spune brusc:

— Martin m-a invitat să ieșim împreună. I-am spus că e posibil să fiu la Pavement.

— Pavement a rămas la fel ca acum trei ani?

— Și mai rău, zice și începe să se scuze. Mi-a spus că am o problemă. M-a enervat groaznic de tare.

Cât pe ce să îi amintesc că i-a adus cafea și dulciuri, dar mă opresc. Eu i-am purtat pică lui Henry timp de trei ani, așa că nu am dreptul să o judec. Dar la Pavement?

— Mi-am dat seama că e groaznic de cum am zis-o, dar nu am reușit să mă hotărâsc să îi spun adevărul.

Se concentrează asupra telefonului de îndată ce ieșim din oraș și ne îndreptăm înspre port.

— Încetinește, îmi zice. Henry e undeva pe aici.

Ajungem la o stradă îngustă și slab luminată, cu câteva felinare din loc în loc. Nu e nimeni, doar niște lăzi și niște depozite.

— Ce-o căuta aici? mă întreabă George.

Și eu nă întreb același lucru. Încep să mă îngrijorez când ajungem în dreptul punctului albastru de pe hartă și văd că nu e aici.

Trag pe dreapta și George se uită atentă la telefon. I-l iau din mână.

E o autostradă cu două sensuri. Henry e pe cealaltă parte.

Întorc mașina și îl văd înaintea ei. Sclipește în întuneric, cu brațele legate la spate, ca un Caravaggio suburban. Încercă să îmi facă cu mâna, dar brațele îi sunt legate cu bandă adezivă.

— La dracu, zice George, observându-l pe Martin.

Opresc lângă ei. Henry Jones dezbrăcat chiar e o priveliște frumoasă. Încerc să nu las să se vadă că îmi place.

— Bună, zice după ce ne dăm jos din mașină.

— Bună, îi răspund. Se pare că ați intrat în oarecare probleme.

— Ești dezbrăcat, zice George.

— Serios? Întreabă Henry. Nu observasem.

— De ce sunteți dezbrăcați? întreabă George.

— Tu de ce ești în pijama? o întreabă Martin pe George când ajunge în dreptul lui.

— A trebuit să ies în grabă, să vă salvez.

— Poate nu aș avea nevoie să fiu salvat dacă *cineva* nu mi-ar fi zis că va fi la Pavement în seara asta.

— Cineva ți-a spus că *s-ar putea* să fie acolo, răspunde George.

Decid că cel mai bine pentru toată lumea e să îi eliberăm pe Martin și pe Henry cât mai repede. Nu e nimic pe bancheta din spate, așa că deschid portbagajul și, lângă cutia cu lucrurile lui Cal, văd o foarfecă și, din cine știe ce motiv, un cuțit de friptură. Le iau și, înainte să închid portbagajul, mă uit câteva secunde la capacul prins cu scotch al cutiei lui Cal și mai să o deschid. Dar George vine spre mine, așa că închid portbagajul.

— Tu îl eliberezi pe Martin cu foarfeca, eu pe Henry cu cuțitul.

Îl aud pe Henry cum comentează că e ciudat că am un cuțit de friptură, dar, așa cum spune și Martin, toată noaptea asta e ciudată. Cuțitul de friptură pare cel mai normal lucru.

— Îți tremură mâna? întreabă Henry.

— Puțin, îi zic. O să fiu atentă în zonele mai sensibile.

— Toate zonele sunt sensibile, dacă e să fiu sincer.

— Nu arăți deloc rău dezbrăcat, îi zic, ca să mai destind atmosfera.

— Asta înseamnă că arăt chiar bine.

— Închide ochii, îl aud pe Martin spunându-i lui George. *Nu te mai uita la mine.*

— Relaxează-te, zice George.

— *Să mă relaxez?* întrebă el. Dacă nu voiai să fim prieteni, puteai să-mi spui. Chiar trebuie să mă rog de tine în fiecare zi? Nici măcar nu te-ai obosit să îți ceri scuze.

Țipă ultima replică și George nu zice nimic multă vreme. În cele din urmă, îi spune foarte încet:

— Îmi pare rău.

— Ce? întrebă Martin. Va trebui să vorbești mai tare.

— Îmi pare rău, zice George mai tare.

— Îți accept scuzele, spune Martin.

— Ai grijă la penisul meu, zice Henry și, brusc, totul mi se pare cât se poate de amuzant.

Nu mi s-a mai părut nimic amuzant de zece luni. De obicei, doar mă prefac că râd. Zic ceva amuzant. Încerc să fac glume. Dar serios, de când a murit Cal, nimic nu a mai fost cu adevărat amuzant. În afară de seara asta: să îl văd pe Henry Jones dezbrăcat în fața mea e de-a dreptul comic.

— Nu mai râde în timp ce tai, îmi zice și până și asta mi se pare amuzant.

— Tremuri, zice și încep și George, iar Martin să râdă, iar Henry continuă. Mă bucur că ouțele mele dezbrăcate vă amuză așa de tare pe toți, dar și el râde și e fericit că toată lumea e fericită, pentru că Henry e genul ăsta de băiat.

Ne înghesuim cu toții în mașină, iar Henry și George îl conving pe Martin să rămână la anticariat în noaptea asta, ca să nu trebuiască să conduc până pe partea cealaltă a râului.

— Poți să dormi în patul meu, îi zice Henry. Eu o să dorm jos, în anticariat, cu Rachel.

După ce Henry și Martin se îmbracă, ne adunăm toți după teighea și ne uităm la clipul de pe YouTube.

— Nu se vede mare lucru, zice Martin.

— Din tine, poate, observă Henry. Pe mine m-au luat în prim-plan.

Lasă telefonul din mână și se hotărăște că nu îi pasă.

— Așa, deci oamenii o să ne vadă dezbrăcați. Și?

— Și o să mă întorc la școală într-o furtună de șicane, zice Martin.

— O să fiu eu alături de tine, se oferă George, iar el îi aruncă o privire care sugerează că e un premiu de consolare foarte bun.

Amândoi se duc sus. Eu și Henry ne întindem pe jos în fața Bibliotecii Scrisorilor. Stinge lumina, așa că ni se aud doar vocile în întuneric.

— Câteodată îmi fac griji că Greg Smith sărută mai bine decât mine și de-asta l-a ales Amy.

— Venind de la o fată care te-a mai sărutat înainte, pot să îți spun sincer că nu ai de ce să îți faci griji în privința asta.

— Îmi pare rău că nu îmi aduc aminte sărutul nostru, zice. Mă pricep mai bine decât Joel?

— A fost diferit, îi spun.

— Ai făcut sex cu el?

— Asta e o întrebare personală.

— Suntem cei mai buni prieteni. Cei mai buni prieteni pot să pună întrebări personale.

— Tu și Amy ați făcut sex?

— Ai dreptate. E o întrebare personală.

— Încă o mai iubești?

— Tu îl mai iubești pe Joel?

— Poate ar trebui să vorbim despre altceva.

— Lucrurile s-au schimbat între noi, zice el, dar nu spune în ce fel, așa că nu îmi dau seama dacă vrea să spună că lucrurile s-au schimbat între el și Amy sau între noi doi. Ce s-a mai întâmplat bun în ultimii trei ani? mă întrebă. Mi-ai povestit doar lucrurile rele.

Nu m-am mai gândit la lucrurile bune de ceva vreme, dar au fost multe înainte să moară Cal.

— Am câștigat premiul la științe, înainte de clasa a XII-a. Și premiul la matematică. Am înotat cinci kilometri în fiecare zi cu mama. Tata a venit pe la noi și ne-a dus pe mine și pe Cal să facem windsurf. Am fost căpitanul echipei de sport în clasa a XI-a. La tine?

— Am câștigat premiul la engleză. M-am descurcat bine în clasa a XII-a. Am fost la bal cu Amy. Lola și Hiroko au scris un cântec despre mine. Am câștigat un concurs de nuvele.

— E o listă bună, îi zic.

— Putem să mai încercăm să mergem la dans? mă întreabă Henry.

— Da, îi zic pentru a doua oară.

— Îmi place să stau aici, cu tine, sub cărți, îmi zice.

Și apoi adormim.

The Broken Shore

de Peter Temple

Scrisori lăsate între pp. 8 și 9

1-5 februarie 2016

Dragă George,

Apreciez că îți ceri scuze mereu, dar, serios, poți să încetezi. Ce contează că toată lumea din clasă m-a văzut dezbrăcat? Majoritatea cadrelor erau cu Henry.

Dacă vrei cu adevărat să te revanșezi, ai putea să îmi spui despre tipul cu scrisorile. Cine crezi că e?

Martin

Martin,

Știu că mi-ai spus să încetez, dar trebuie să o mai spun ultima oară – îmi pare rău. Ca să mă revanșez, bine, o să îți spun despre el – cred că e Cal Sweetie.

Nu sunt 100% sigură că e el, dar, înainte să primesc prima scrisoare, petrecea mult timp în anticariat și nu venea aici doar ca să vorbească cu Rachel. Își petrecea mult timp în Biblioteca Scrisorilor.

Încercase să vorbească cu mine la școală, dar nu i-am

prea răspuns. Bine, ai dreptate, poate sunt puțin defensivă, dar eu sunt fata care citește cărți la mâna a doua în timp ce toată lumea are cel mai nou smartphone. Și hainele mele tot la mâna a doua sunt. Tata vine la ședințele cu părinții și declară în gura mare că nu își poate permite să mă trimită în tabără.

Să fim bine înțeleși: nu-mi pasă că uneori nu avem bani. Anticariatul e mai important. Dar nici nu mă ajută când vine vorba de popularitate. E mai ușor să îi ignor pe cei din jur, decât să îi aud cum mă fac ciudată.

Dar Cal nu e așa și mi-am ratat șansa de a vorbi cu el la școală, apoi a plecat în Sea Ridge cu Rachel. Tot primeam scrisori, dar îl vedeam pe Tim Hooper, prietenul cel mai bun al lui Cal, în Biblioteca Scrisorilor, iar asta m-a convins și mai mult că era Cal.

Aș fi putut să îi spun mai demult că știu că el e, dar nu mi-am dat seama că îmi place de el în felul ală decât atunci când nu mi-a mai scris. Mi se părea cam tocilar și puțin ciudat la început, dar, după ce scrisorile s-au oprit, a început să mi se pară drăguț. E dulce. Și bun. Și vreau să îl întâlnesc față în față, să vorbim.

George

Dragă George,

Îl știu puțin pe Cal și e chiar așa cum ai scris că e. Sper să te întâlnești cu el și totul să meargă bine.

Poate ai impresia că e nevoie să fii oamenii la distanță – dar, dacă nu ai fi așa de retrasă la școală, cred că ai avea mulți prieteni. Ești interesantă și amuzantă. Și îmi plac mult hainele tale. Îmi place mult tot ce ține de tine, George.

Martin

Atlasul norilor

de David Mitchell

Scrisori lăsate între pp. 6 și 7

30 ianuarie 2016

Dragă Rachel,

Mulțumesc că m-ai salvat aseară. Apropo, sforăi. Dar nu e un zgomot deranjant. E ca un șuierat ușor. Când mergem să dansăm?

Henry

Dragă Henry,

Sunt bucuroasă să te salvez oricând ai nevoie. Apropo, îți curge salivă din gură. Dar e o salivă simpatică. Când vrei să mergem să dansăm?

Rachel

Dragă Rachel,

Furi pătura – dar nu mă deranjează. George și Martin pare că s-au înțeles chiar bine azi. Mă gândesc că, dacă

*mai așteptăm o săptămână, o să se înțeleagă și mai bine
și o să vrea să vină cu noi. Mergem sâmbăta viitoare?*

Henry

Dragă Henry,

Da.

Rachel

Henry

Hotărâm să mergem să dansăm sâmbătă la Bliss, un loc cu un DJ care, după părerea Lolei, pune un mix relativ decent. Încercuiesc ziua de sâmbătă, 6 februarie, în calendarul din anticariat, pentru că sunt foarte entuziasmat.

În club pot să intre și minori. Dacă le arăți buletinul, îți dau o brățară galbenă. Dacă nu ai brățară, nu îți dau alcool. Asta înseamnă că pot să vină și George, și Martin. Nu a trebuit să o conving pe Rachel. Pur și simplu am întreat-o și a acceptat.

Eu și Rachel ne-am scris scrisori toată săptămâna, pe care le-am lăsat în *Atlasul norilor*. Câteodată nici nu ne obosim să așteptăm să plece celălalt din Biblioteca Scrisorilor. Mă uit la Rachel, ea se uită la mine și pun biletul între paginile cărții.

— Mi se pare sexi, îi șoptesc Lolei în tren în seara asta.

Bliss e în partea de nord a orașului, lângă stația Parlamentului, așa că am lăsat nișinile acasă. Trenul e aglomerat. Rachel și George stau împreună. Martin stă cu un loc mai în spate. Eu și Lola stăm în mijlocul vagonului.

— De-aia arăți așa de bine în seara asta? mă întreabă Lola, atingându-mi tivul cămășii.

Sincer, nu sunt sigur pentru care fată fac un efort. S-ar putea ca Amy să fie acolo. Rachel e aici.

— Să nu-ți bați joc de Rachel, zice Lola.

— Ce-ți veni?

— Ți-ai bătut joc de ea o dată și atunci ne-a părăsit pe amândoi, așa că îți zic să nu-ți mai bați joc de ea din nou.

— Te întreb din nou, ce-ți veni?

— A venit pe la mine mai devreme. Am tuns-o. Am epilat-o pe picioare. I-am împrumutat niște haine.

— Arată superb.

A mai arătat superb și cu alte ocazii.

— Cred că a vrut să arate bine pentru tine. Dar dacă tu te duci peste mări și țări cu Amy, ceea ce o să faci dacă te roagă, cum rămâne cu Rachel?

— A spus ea că vrea să arate bine pentru mine?

Lola îmi dă ușor o palmă peste obraz și înțeleg mesajul.

O vreme nu zicem niciunul nimic, dar în cele din urmă ea adaugă:

— Mă gândesc să o rog pe Hiroko să rămână.

Până și eu, care nu mă pricep deloc la prietenii, știu că asta e o idee teribil de proastă. Îi ascult toate motivele - cu cât înregistrează mai mult, cu atât Lola își dă seama că The Hollows chiar are potențial.

— Nu are nevoie să facă studii muzicale.

— Vrea să facă asta. Nu poți să îi ceri să nu plece.

— Aș putea pur și simplu să menționez în treacăt, zice, iar trenul se oprește, ușile se deschid și ea se grăbește să iasă și, bănuiesc, să o găsească pe Hiroko.

Dansăm toată noaptea, nimeni nu bea, așa că nu avem nevoie de brățară galbenă. Muzica e dată tare. Nu se pune problema de vorbit. Ne îndreptăm spre ringul de dans și începem să ne mișcăm. Îmi place la nebunie să dansez. Adevărat, nu mă pricep deloc, dar nici nu-mi pasă. Eu și Rachel gravităm unul spre celălalt când începe „Sister Midnight”, a lui Iggy Pop. DJ-ul pune exact melodiile preferate ale Lolei - toate cântecele pe care am dansat la ea în dormitor sau în garaj.

Martin și George s-au așezat la o masă, așa că am rămas doar eu cu Rachel. Țip ca să îi spun de planul Lolei să o roage pe Hiroko să rămână și, deși nu aud răspunsul foarte bine, expresia lui Rachel îmi arată că e de acord cu mine – e o idee proastă. E o idee foarte proastă.

Începe un cântec lent de la Radiohead și, după ce eu și Rachel ne uităm stânjeniți unul la celălalt o secundă, mă gândesc: la naiba! Suntem prieteni. Pot să dansez cu ea dacă vreau.

Așa e mai ușor să vorbim, pentru că gura mea e aproape de urechea ei. Îi zic că mi-a fost dor de ea și mă întrebă de ce anume mi-a fost dor, mai exact.

— În primul rând, tot ce știu despre știință știu de la tine. Sunt așa de deștept doar pentru că tu mi-ai dat informația. Întrebă-mă ceva. O să îți dovedesc.

— Numește cele nouă planete, zice.

Se uită la mine în timp ce mă gândesc.

— Arăți de parcă te-ar durea.

— Așa arată un geniu absolut. Tu nu faci niciodată fața asta?

— Sper că nu.

— Ei bine, asta înseamnă, probabil, că nu ești un geniu absolut. OK. Nouă planete: Mercur, Venus, Pământ, Marte, Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun.

— Sunt opt.

— Datorită informației pe care mi-ai dat-o în clasa a VII-a, știu că a fost o întrebare capcană. Sunt doar opt planete. Pluto e o planetă pitică.

— Impresionant, zice. Ar trebui să mă săruți.

— Ar trebui să enumăr cele opt planete mai des. Am auzit bine?

Mă dau puțin în spate să mă uit la ea, la gura ei, la urechile ei, la pistrui și la gât.

— Vrei să te sărut?

Arată ceva peste umărul meu, îi urmăresc degetul cu privirea și o văd pe Amy.

— Chiar o vrei înapoi? mă întreabă Rachel, dar nu așteaptă să îi răspund. În schimb, își aruncă brațele în jurul gâtului meu. Relaxează-te, doar o facem geloasă, îmi zice.

Apoi se apleacă spre mine și mă sărută. Îndelung.

Rachel

Nu am de gând să îl sărut pe Henry.

Când îl trag mai aproape de mine, e din frustrare. Eu am văzut-o pe Amy înaintea lui. Poartă o rochie criminală – părul îi stă perfect. Greg nu e nicăieri. Bănuiesc că e aici doar ca să se asigure că Henry nu pleacă nicăieri.

— Chiar o vrei înapoi? îl întreb pe Henry, dar răspunsul i se citește în gesturi.

În secunda în care o vede, se întoarce spre ea. Eu mă apropiu, iar el pare surprins și îngrijorat, așa că îi spun să se relaxeze.

— Doar o facem geloasă.

E un sărut plăcut. Primul sărut pe care l-am simțit, de multă vreme. Aș minți dacă aș spune că nu l-am simțit în tot felul de locuri. Îmi țin ochii închiși, dar luminile mi-au pătruns cumva pe sub pleoape și se dă un spectacol strălucitor în întuneric. Gândurile mi se transformă într-un caleidoscop, într-o ordine aleatoare – de ce tot părăsește Amy pe cineva care sărută așa? Cal ar fi trebuit să trăiască, să poată săruta și el o fată. La ce se gândește Henry? Când ar trebui să ne oprim?

Eu mă retrag prima. Încerc să citesc expresia lui Henry – confuz, îngrijorat, încântat, poate toate trei.

— Încă se mai uită? îl întreb.

— Da, zice el, și încă îi simt respirația când îmi răspunde.

— În cel mult o lună se întoarce la tine, îi spun și încerc să nu par foarte nefericită.

Nu mai stăm mult. Îi spun lui Henry că cel mai bine ar fi, dacă vrem ca planul să meargă, să plecăm acum, împreună. Nu o văd pe Lola nicăieri, nici pe George și pe Martin, așa că le dau un mesaj și le zic că plecăm.

Henry propune să mergem pe jos până acasă. Facem mai puțin de-o oră și, dacă obosim, putem să luăm un taxi. E o noapte călduroasă. Sunt mulți oameni pe stradă. Țsta e momentul în care ador orașul. Îl urăsc ziua, când aerul e gri și cimentul emană căldură.

Mergem pe străzi fără să vorbim, atmosfera fiind oarecum ciudată în urma sărutului. Decid să îi curm suferința.

— Nu a însemnat nimic, Henry. Doar te ajutam. Nu are rost să te simți stânjenit pentru lucrurile mărunte.

Încerc să îi explic cum e să îți vezi fratele pe plajă, arătând așa, arătând *pustiit*.

— Nimic nu mai pare important după asta. Sau, mă rog, lucrurile mărunte nu mai par importante.

— Nu sunt de acord cu tine, spune.

— Dar tu nu știi ce știu eu.

— Nu sunt de acord că dragostea și sexul sunt lucruri mărunte; nu e nevoie să fi văzut un cadavru ca să știu că am dreptate aici.

O luăm pe o scurtătură, prin parc. Stropitoarele sunt pornite, așa că ne așezăm lângă una și ne ținem picioarele deasupra stropilor de apă.

Arată spre felinarul din parc și spre moliile care zboară în jurul luminii.

— De ce fac asta?

Mă uit la molii, o furtună galbenă în jurul felinarului, și îi spun că sunt fototactice. Fototaxia presupune că te miști automat spre sau dinspre lumină. Moliile sunt fototactice pozitiv – sunt atrase de lumină.

Mă uit la el în timp ce el se uită în sus. Are câțiva pistrii, dar doar pe partea stângă, care i se prelungesc pe gât, dispărând sub guler.

— Nimeni nu știe sigur, îi zic. Dar oamenii cred că inoliile migratoare folosesc cerul pe timp de noapte ca să se orienteze. Urmăresc luminile de pe cer.

— Dar zboară în jurul unui felinar, spune.

— Au folosit luna drept ghid, au zburat spre ea, dar nu s-au așteptat să ajungă niciodată acolo, așa că acum au ajuns la o sursă de lumină și se gândesc că, poate, asta e.

— Sunt destul de departe de lună.

— Da. Dar ele nu știu asta.

Stăm aici multă vreme. Henry își scoate pantofi și șosetele ca să simtă apa pe picioare. Ne uităm la inolii. Henry observă cun se reflectă apa pe iarbă, cum cântă mierlele în noapte, cum cade umbra clădirilor. Parcă ar lua bucăți din lume și ni le-ar arăta, zicând: „Vezi? E minunat”.

Ajunge în înapoi la anticariat pe la 2 dimineța. George și Martin și Lola au luat un taxi, așa că au ajuns acasă înaintea noastră. George și Martin stau de vorbă în grădina pentru citit. Lola e leșinată pe canapeaua de la ficțiune. Potrivit spuselor lui George, Hiroko nu a reacționat prea bine când Lola i-a ordonat să rămână în țară.

— Lola a băut mult vin foarte repede, spune Martin.

Pun un pahar cu apă lângă ea și o las să doarmă.

Henry aranjează din nou patul din pături. Planul meu era să mă duc acasă pentru că azi, la club, am văzut viitorul. Amy o să se întoarcă la Henry, iar el o să se întoarcă la ea, pentru că nu se poate abține. Îi dau un mesaj lui Rose să îi zic că rămân aici peste noapte. Îmi răspunde cu o fețișoară care face cu ochiul. O să fie dezamăgită când Henry și Amy se vor împăca.

Și eu o să fiu, dar deja s-a întins pe patul nostru de pe po-
dea și gândul de a vorbi cu el toată noaptea mă atrage. Mă
atrage anticariatul, însă are o dată-limită sau o să aibă, odată
ce găsesc un cumpărător, așa că decid să profit cât pot de mult
de timpul petrecut cu Henry și în anticariat, cât încă mai sunt
aici.

Ascultăm sunetele străzii și ale anticariatului.

— Îți aduci aminte cum ne spunea tatăl tău că locul ăsta e
bântuit? îl întreb pe Henry.

— Anticariatele sunt bântuite, așa crede el. Sunt fantome
printre pagini.

— Crezi în ele, îi zic.

— Nu cred că nu există. „Horatio, în cer și pe pământ sunt
mii și mii de lucruri, nevisate de-a ta filosofie”.*

— *Hamlet*? Întreb.

— Foarte bine, zice.

— E subliniat în Bibliotecă.

— Atunci poate ceva adevăr tot există.

— Îl văd pe Cal, îi spun. E o halucinație, dar pare să fie real.
Chiar simt mirosul de gumă.

— Se poate? mă întreabă și îi zic că da.

— Poți să ai halucinații cu mirosuri și cu sunete.

— Și ești sigură că nu e o fantomă? Nu te-ai gândit nicio-
dată că ar putea fi?

— Știu că nu e, dar nu pot să nu sper că ar putea fi. Câte-
odată dau peste ceva la televizor, un serial care îi plăcea lui,
și mă întristez, pentru că el nu o să știe nicidecum se va
termina. Și mă gândesc că, dacă e fantomă, măcar se poate
uita la *Urzeala tronurilor*.

— Poate că *Urzeala tronurilor* se difuzează fără oprire acolo
unde e el.

* Hamlet, William Shakespeare, Editura Panora M, 2016, (n.t.).

— Așa gândim noi, pentru că nu ne putem imagina cum e să nu existe deloc.

Mă dau mai aproape de el, pentru că gândul ăsta mă face să vreau să mă apropiu. Își întinde brațul cât să mă așez pe el și asta face suportabil gândul că am putea să nu existăm deloc.

— Ești caldă, zice.

— E o noapte caldă.

— Cal credea în ele, zice, și se pare că vorbim tot despre fantome.

— Cal credea în tot felul de lucruri, îi zic, și râde de parcă și-ar aduce aminte cinele de la noi de acasă, duminica.

— Îi plăcea să îmi umple capul cu teoriile lui despre timp, zice. Ca de exemplu teoria universului bloc. Tot nu o înțeleg.

— Teoria universului bloc spune că trecutul, prezentul și viitorul se întâmplă simultan, îi zic, gândindu-mă la noaptea în care Cal ne-o explica nouă.

Tocmai citise o carte despre asta – *Objective Becoming*, de Bradford Skow-, care îi spunea cititorului să își imagineze timpul ca pe o altă dimensiune, o dimensiune ca spațiul, și apoi să își imagineze că poate vedea universul de sus, să pășească în afara universului și să se uite în jos. Dacă poate face asta, atunci ar putea să vadă toate evenimentele vieții lui întinzându-se așa cum se întind lucrurile în spațiu.

— Crezi că e adevărat? mă întreabă Henry.

— Nu am fost niciodată în afara universului; nu am de unde să știu.

Cal credea că e adevărat. Sau cel puțin îi plăcea ideea.

— Gândiți-vă așa, ne-a zis Cal. Casa în care suntem nu încetează să existe doar pentru că noi plecăm; la fel și trecutul.

— E un gând frumos, i-am spus.

Nu zicem nimic o vreme, iar apoi Henry spune:

— Asta ar însemna că, dacă am putea să ajungem suficient de sus, în afara universului, am vedea ce ne așteaptă?

Îi spun că aş putea să mă uit în carte să aflu, dar clatină din cap și cască.

— Dacă viitorul meu există deja pe undeva, nu vreau să știu. Vreau să trăiesc cu iluzia că dețin controlul absolut asupra propriei mele vieți.

Și eu vreau asta. Vreau să ating cicatricea pe care tocmai am observat-o pe bărbia lui Henry. Vreau să îl sărut din nou, de data asta pe bune. Cred că am știut de când m-am întors în oraș că o să vină acest moment. Acest moment când nu mă mai simt copleșită de tristețe, când mă simt copleșită de Henry.

— Dacă viețile noastre sunt deja trasate undeva, zice Henry, atunci cine le scrie? Dacă viitorul e deja stabilit, înseamnă că cineva îl pune la cale și, cum există șapte miliarde de oameni în lume, e imposibil. Logistic nu se poate.

— Atunci crezi că totul e întâmplător.

— Sunt convins de asta.

— Vreau să cred asta. Pentru că, dacă nu ar fi întâmplător, atunci lui Cal i-a fost sortit mereu să moară în ziua aia și s-a născut cu un viitor groaznic.

Henry mă strânge mai tare și îmi spune că oamenii ar putea să o ia razna căutând răspunsuri. A citit o poveste, scrisă de Borges, numită „Biblioteca Babel”. Era despre oameni care căutau răspunsuri, care căutau o carte în care se găsesc toate răspunsurile.

— Și? întreb. Le-au găsit?

— Răspunsurile nu există. Știi asta.

Îi povestesc lui Henry despre ultimele zile ale lui Cal, despre motivele pentru care mă simt așa de înșelată. Uitându-mă înapoi, ultimele zile de dinaintea morții lui au fost minunate și pline de semnificație. Lumina era diferită, de un auriu lăptos. Am petrecut mai mult timp vorbind despre viitor decât oricând altcândva.

Îmi aduc aminte cum, într-o seară, a intrat la mine în cameră. Mi-a spus „Șșșș” și mi-a făcut semn să-l urmez. Am mers pe plajă și ne-am plimbat pe marginea apei și am văzut un pește argintiu, prea mare pentru dunele de nisip. L-am împins înapoi în ocean. Albastrul de mătase și argintiul îmi par ireale acum, dar au existat. Nu am făcut legătura înainte, dar peștele din vis trebuie să vină din amintirea aia, înotând prin adâncuri, până la suprafață.

Cal mi-a spus în ziua aia că, de ceva vreme, nu mai putea să doarmă, gândindu-se la toate lucrurile pe care voia să le vadă - soarele de la miezul nopții și, opusul lui, noaptea polară, să vadă cum soarele rămâne sub linia orizontului. La 1 sau la 2 după-amiaza, să vadă lumina reflectându-se din mare și din zăpadă, să vadă totul înveșmântat în albastru.

Îi spun lui Henry cum am vorbit despre întreaga lume, despre toate locurile în care voiam să facem scufundări - Alaska, Golful Mexicului, Malaezia, Japonia, Antarctica.

— După, la înmormântare, m-am gândit că era nedrept că, fix în luna de dinainte să moară, s-a gândit așa de mult la viața pe care voia să o aibă.

— Nu știu cum să vorbesc cu tine despre asta, îmi zice Henry, pentru că nu am fost niciodată în locul tău. Dar o să fiu în locul tău, la un moment dat în viitor, pentru că e imposibil să nu fiu. Și mi se pare că privești lucrurile puțin pe dos.

Îmi spune că, poate, Cal a avut noroc. Acele ultime zile par așa de frumoase, inundate de lumină aurie.

— Poate universul nu și-a bătut joc de el. Poate că încerca să îndese toate lucrurile frumoase în acele câteva zile.

— Nu e un punct de vedere foarte științific, îi spun.

— Câteodată știința nu e de ajuns. Câteodată ai nevoie de poezi, îmi zice, și în momentul ăsta, exact în secunda asta, mă îndrăgostesc din nou de el.

Mândrie și prejudecată și zombi

de Jane Austen și Seth Grahame-Smith

Scrisori lăsate între pp. 44 și 45

2 ianuarie 2015

Dragă George,

La mulți ani! Ai făcut ceva interesant? Eu mi-am petrecut noaptea pe plajă, cu sora mea, uitându-ne la artiști. Ne-am făcut lista cu dorințe pentru Anul Nou (dorința mea secretă a fost ca anul ăsta să îți spun cine sunt). I-am spus surorii mele că mi-ar plăcea să am o prietenă, ceea ce e adevărat. Mi-ar plăcea să am o prietenă, dar doar dacă acea prietenă ești tu. Știu că nu poți să fi de acord fără să știi cine sunt – încerc să îmi adun curajul.

Cea mai mare temere a mea e că o să îți spun și o să fii atât de dezamăgită, încât nu o să îmi mai scrii niciodată. A doua temere a mea e că o să râzi.

Trebuie să îți spun în curând, pentru că prietenul meu se mută din oraș și el a fost cel care a lăsat scrisorile mele și le-a luat pe ale tale. Eu m-am mutat acum ceva vreme, dar nu ți-am spus niciodată pentru că m-am gândit că o să ghicești cine sunt.

În fine, sora mea nu trebuie să își dorească un prieten, pentru că are deja unul. Dorința ei e să își ia certificatul de scafandru. Și eu vreau asta. Am văzut o poză cu canioanele submarine din California. Sunt tot felul de creaturi strălucitoare acolo. La o asemenea adâncime sub apă, creaturile trebuie să-și creeze propria lumină, pentru că nu e nimic, nici măcar o geană de lumină de la soare. Exploratorul William Beebe a descris adâncurile ca spațiul cosmos și poate că tocmai de-aia vreau atât de mult să merg. Arăta așa de frumos – tot întunericul ăla, toată lumina plutitoare.

Pytheas (al cărui nume adevărat va fi dezvăluit curând)

Dragă Pytheas,

Mi-ar plăcea să știu cine ești – nu cred că o să fiu dezamăgită. Îmi place la nebunie să primesc scrisorile astea. Le aștept.

Mi-ar plăcea să fiu prietena ta. Teama mea e că, atunci când o să mă cunoști în realitate, nu o să îți mai placă de mine.

George

Dragă George,

Să nu-mi mai placă de tine? Asta-nu-o-să-se-întâmple-niciodată.

Pytheas

Henry

Săptămâna asta e marcată de confuzie și fac tot posibilul să-mi abat gândurile. Mă tot gândesc la Rachel și aștept ca Amy să se întoarcă. Rachel mă asigură în fiecare zi că e doar o chestiune de timp.

— Sărutul o să funcționeze, Henry. Ai încredere în mine.

Știu că sărutul a funcționat. A funcționat cu mine.

Îmi distrag atenția săcâindu-l pe Martin să îmi dea mai multe informații despre el și George.

— Nu se întâmplă nimic, îmi tot spune, dar nu e adevărat.

Flirtează destul de mult. Își scriu și multe scrisori.

— Tot îi place de celălalt tip, zice în timp ce se ghemuiește în fața raftului de non-ficțiune. Vorbim aproape tot timpul numai despre el.

— Asta e cam de rahat, îi zic.

— Da, Henry, e cam de rahat, îmi spune.

Am tot căutat în Biblioteca Scrisorilor indicii cu privire la acest tip misterios, dar deocamdată nu am găsit nimic. Catalogarea merge chiar bine. Marți îmi abat gândurile uitându-mă prin baza de date a lui Rachel. Sunt atât de mulți oameni în Bibliotecă, atât de mulți oameni care au lăsat o parte din ei înșiși pe pagini de-a lungul anilor. Mă așez lângă Rachel și citim împreună citate care îmi plac și care au fost subliniate de străini.

„Te-am descoperit în fiecare priveliște pe care am văzut-o de atunci – în fluviu, în pânzele corăbiilor, în mlaștini, în nori.” Citesc din discursul lui Pip către Estella, iar Rachel îmi spune că tatăl meu a subliniat asta și i-a dedicat cartea mamei mele. Dau la prima pagină și îi recunosc scrisul.

— Totul e despre Pip, nu? Întreabă Rachel. În discurs. Ea e parte din el. Nu zice nimic despre cine e ea cu adevărat.

— Dar dragostea tatei pentru mama nu e doar despre el, îi zic, iar Rachel îmi spune că nu asta a vrut să zică.

— E doar ceva ce mi-a trecut prin minte.

— Dar dragostea oamenilor e mereu doar despre ei, nu? Întreb. Adică, în general?

— Poate. Dar ar fi frumos dacă nu ar fi așa.

— Dragostea lui Amy e doar despre ea, dar nu mă deranjează așa de tare.

— Poate că ar trebui să te deranjeze, spune Rachel și continuă să catalogheze.

Încercând să mi-o scot pe Amy din minte, gândul îmi zboară la alte lucruri – la Rachel, de exemplu. I-am tot scris ca să nu mă mai gândesc la Amy, dar e ciudat că gândurile mele se întorc întruna la sărut. Se întorc în feluri care mă neliniștesc.

Miercuri, încercând să-mi iau gândul de la Amy și Rachel și Martin și George și Marile speranțe neîmplinite ale tatei, joc o partidă de Scrabble cu Frederick și cu Frieda. Sunt ei doi împotriva mea și jucăm la tejghea, în caz că intră vreun client.

— Câteodată săruturile sunt doar plăcute, zice Frieda, și nu înseamnă nimic.

Frederick studiază piesele.

— Da, dar în cazul ăsta, Henry o știe pe Rachel de mult.

Pornesc o discuție în șoaptă înainte să pună pe planșă cu-vântul *cont*.

— Dar îmi place de Amy, îi zic.

— Mie nu îmi place de Amy, zice Frieda.

Frederick rămâne imparțial.

Mă uit înspre Rachel. Dacă nu m-ar fi sărutat, totul ar fi fost la fel. Trebuie doar să uit că m-a sărutat.

Ca să-mi abat gândul de la discuția despre sărut, îl întreb pe Frederick dacă tata i-a spus ceva despre vânzare. Ei sunt prieteni buni. Sunt șanse mari ca tata să îi spună ceva lui Frederick înainte să ne zică nouă.

— Sunt niște persoane interesate. Dar nu cred că părinții tăi reușesc să se pună de acord.

— Pentru că prețul nu e suficient de mare? întreb, aranjând următorul cuvânt.

— Nu sunt foarte sigur, răspunde el. Cred că mai degrabă tatăl tău nu vrea să vândă la dezvoltatori.

— Mama nu ar vinde la dezvoltatori, îi zic și chiar atunci intră niște clienți.

Fac o pauză de la Scrabble ca să îi servesc, dar Frederick și Frieda continuă să joace, unul împotriva celuilalt, de data asta. Până să termin eu cu clienții, s-au mutat deja în grădina pentru citit și Lola le-a luat locul la tejea.

E prima dată când o văd de când am dus-o acasă duminică dimineată. Atunci nu a spus multe despre ce s-a întâmplat, pentru că era mahmură, dar mi-a lăsat de înțeles că lui Hiroko i s-a părut că e extrem de egoistă atunci când i-a cerut să rămână. Dat fiind că discursul Lolei a fost ceva de genul „Îmi distrugi viața și o să fi un nimeni fără mine”, pot să înțeleg de ce Hiroko a reacționat așa.

— Ai vorbit cu ea? întreb, și Lola clatină din cap.

— Știu că ești de partea ei, îmi zice. Dacă nu aș fi implicată direct în problemă, și eu aș fi de partea ei. Zice că mă gândesc doar la muzică. Zice că nu m-am gândit nici înăcar o secundă la ea în toată povestea asta. Dar din clasa a IX-a numai la The Hollows mă gândesc. Nu am dat la facultate și poate că, dacă

mi-ar fi spus că are de gând să meargă la facultate, aș fi făcut și eu la fel.

— Nu ai vrut niciodată să studiezi muzică la facultate, îi amintesc.

Toată viața ei, Lola a avut un singur vis: să își cânte propriile melodii pe scenă.

— Mai ți-neți ultimul concert pe 14 februarie? o întreb.

— Nu știu dacă Hiroko mai vrea să cânte ultima dată cu mine.

Fac un efort să îi abat Lolei gândul de la Hiroko. Îi spun de la ce încerc și eu să îmi iau gândul.

— Știi că Rachel m-a sărutat?

Întrebarea o șochează atât de tare, încât, pe moment, uită de propria-i nefericire.

— Nu știam asta.

— Nu ai văzut sâmbăta trecută?

— Nu îmi aduc aminte foarte multe din sâmbăta trecută, zice. Dar de ce nu mi-a zis nimic de atunci?

E o întrebare interesantă, iar răspunsul cred că e acela că Rachel chiar nu simte nimic pentru mine și nu a avut sens să îi zică Lolei. Mă uit la triunghiul de piele care se vede când Rachel se întinde după o carte. Mi-ar plăcea să sărut acel triunghi de piele.

— Mi-a zis că a fost doar ca să o facă pe Amy geloasă și să mă ajute.

— Cum să nu. Și porcii pot să zboare, Henry. Te place.

Atlasul norilor

de David Mitchell

Scrisori lăsate între pp. 6 și 7

10 februarie 2016

Dragă Rachel,

Nu cred că ți-am mulțumit suficient pentru sărut. E, de fapt, cel mai drăguț lucru e care l-a făcut vreo fată pentru mine.

Am mai căutat cartea lui Derek Walcott online săptămâna asta, pentru Frederick. Am comandat câteva exemplare, dar am senzația că nu sunt ce vrem, așa că mai caut. Am citit piesele lui Tennessee Williams. Am terminat Un tramvai numit dorință aseară. Foarte sexi. Foarte tristă. M-a făcut să simt că dragostea e ceva ce ar putea să se sfârșească în mâinile mele. Dorința, pe de altă parte, e vie și nevătămată. Dar știu că nu te interesează niciunul din lucrurile astea, dacă tot ești moartă pe dinăuntru, așa cum spui.

Eu cred că ești exact opusul. Cred că încerci să fii moartă, ca să nu te mai gândești la Cal. De-aia nu ai mai spus nimănui în afară de mine?

Henry

Dragă Henry,

Nu cred că m-am exprimat bine – nu sunt complet moartă pe dinăuntru.

Nu știu de ce nu am mai spus nimănui în afară de tine despre Cal. În niciun caz ca să nu mă mai gândesc la el, pentru că asta fac oricum tot timpul.

În momentul de față, tot rememorez săptămâna de dinaintea morții lui. O pasăre uriașă a venit în oraș. Eu și Cal stăteam pe plajă. Terminaserăm de mâncat pește și cartofi și ne lingeam sarea de pe degete, când a aterizat în fața lui.

I-a întins ultimul cartof, dar nu a vrut să-l ia. Pasărea l-a fixat cu privirea, cu ochii diferiți de cei ai oricărei alte păsări pe care o mai văzusem până atunci.

Nu mi-a plăcut cum s-a uitat la el și nici cum s-a ținut după noi până acasă, ca o geană gri pe cer. Nu mi-a plăcut ca era acolo când am ajuns noi.

Mama e înnebunită după păsări, așa că era afară cu toate cărțile ei, încercând să își dea seama ce specie e. I-a studiat aripile și ciocul și ghearele, dar nu am putut să ne dăm seama. Aripile îi străluceau în întuneric, ca o perlă care emană raze albastre și verzi într-o anumită lumină.

În noaptea de dinaintea morții lui Cal, l-am văzut stând afară cu pasărea. O mângâia pe piept, iar ea nu se clintea din loc.

S-a îndreptat spre plajă și era ceva ciudat la felul în care umbra lui cădea pe peluză; la felul în care pasărea zbura deasupra lui, ca o lună aviară. Nuanțele de albastru și de mov ale nopții păreau să îl înfășoare și, când mă gândesc la noaptea aia, îmi dau seama că până și lumina îmi spunea ce urma să se întâmple. Cred că era un semn.*

* Luna aviară (avian moon în engleză) este un simbol din jocul video Starbound (n.t.).

Cred că am primit atât de multe semne și le-am ignorat pentru că atunci nu credeam în ele.

Mă întreb dacă nu cumva viitorul ne trimite semne ca să ne pregătească, pentru ca durerea să nu ne ucidă atunci când se abate asupra noastră.

Rachel

Dragă Rachel,

Cred în multe lucruri în care tu nu crezi – știi doar că sunt superstițios.

Dar nu cred că viitorul ne trimite semne. Cred că ne uităm înapoi și citim trecutul cu prezentul în minte. Cred că asta facem. Poate că trebuie să te uiți înainte și să începi să citești viitorul.

Henry

Îi dau un mesaj lui Rachel după cină, să mă asigur că e OK. Scrisorile pe care ni le-am lăsat în după-masa asta par să fi fost importante. Aș suna-o, așa cum făceam pe vremuri, dar mi-a explicat că depozitul nu are pereți și, cum Rose lucrează mult, atunci când e acasă trebuie să se odihnească.

Eu: Ce faci?

Rachel: Termin *Atlasul norilor*. Mi-a plăcut. Nu cred că am înțeles-o pe deplin.

Eu: Nu cred că ești singura.

Rachel: Cred că a fost un roman totuși. Cred că poveștile sunt legate între ele. Personajele aveau toate același semn din naștere, sub formă de cometă. Cineva a scris în exemplarul meu ceva despre transmigrația sufletului – crezi în asta?

Eu: Ce e transmigrația, mai exact?

Rachel: Trecerea sufletului, după moarte, într-un alt trup.

Eu: Nu știi dacă să cred în asta. Tu?

Rachel: Nu, dar e o idee frumoasă.

Eu: Ești mereu extrem de sigură când vine vorba de unele lucruri. Mă întreb cum ar fi să fiu și eu așa de sigur.

Rachel: Ești sigur în ceea ce o privește pe Amy. Ești sigur că să vindeți e decizia corectă.

Eu: Sunt sigur că e cea mai profitabilă decizie.

În loc să îmi răspundă tot printr-un mesaj, Rachel mă sună. Începe să zică ce vrea să zică, fără să mă salute mai întâi.

— Asta e important, Henry. Vreau să-ți imaginezi, cu lux de amănunte, că nu mai există Cărțile Urlătoare. Vreau să îți imaginezi cum te duci la lucru, în fiecare dimineață, la o slujbă normală, de la 9 la 5. Imaginează-ți că Frederick și Frieda nu sunt acolo. Nici George, nici Martin, nici eu, nici Michael, nici cărțile.

— OK.

— Ce îți imaginezi? mă întreabă.

— Stau la birou, scriu.

— Ce scrii?

— O scrisoare pentru tine.

— La slujba asta nu poți să îmi scrii mie. Nu ai timp să scrii. Acum imaginează-ți că ai un salariu decent. Amy te așteaptă acasă. Trăiți într-un apartament. Dormiți într-un pat normal.

Nu îmi mai imaginez.

— Știu toate astea, Rachel. Știu că viața nu va fi la fel de frumoasă fără anticariat. Dar mai știu și că anticariatul nu o să fie aici mereu. Nu ne putem împotrivi viitorului.

— Viitorul nu este încă aici, îmi zice, făcând referire la ultima mea scrisoare.

Rachel

A fost o săptămână ciudată. Visele mele despre Cal au fost înlocuite cu vise despre Henry. Mă simt de parcă m-aș fi întors în timp, în clasa a IX-a, când gândurile despre el nu îmi dădeau pace.

Henry își abate gândul de la Amy vorbind cu mine. Am decis că nu e o idee rea, așa că marți m-am trezit dându-i un mesaj lui Joel în care îl întrebam ce mai face, doar ca să îmi abat gândul de la Henry.

Sunt bine, mi-a zis. Și mai bine acum, că ai dat un semn.

M-am simțit prost să mă folosesc de el așa, deși nu sunt pe deplin sigură că asta am făcut. Chiar îmi e dor de el. A început să mi se facă dor de el săptămâna asta, după sărutul cu Henry.

Nu are sens, dar, când citesc mesajele de la Joel, aproape pot să simt oceanul în ele. Era pe plajă, privea în larg și, pentru prima dată de când am venit în oraș, am vrut să îi aud ritmul.

Am sunat-o pe mama după ce i-am dat mesaj lui Joel să îi spun că uitasem sunetul oceanului. A ținut telefonul departe de ureche și am știut că era pe plajă. Am stat în depozit, cu telefonul la ureche, de parcă ar fi fost o scoică.

— Ești bine? m-a întrebat după o vreme.

— Da și nu, i-am zis. Tu?

— Da și nu, a răspuns.

— Când o să fie da? am întrebat-o, dar la asta nu a mai avut răspuns, așa că a îndepărtat din nou telefonul de ureche și am ascultat valurile împreună.

Când Henry îmi trimite un mesaj în noaptea asta, aproape că nu răspund. E periculos să vorbesc cu el, pentru că mă face să vreau să vorbesc cu el din ce în ce mai mult. Închid telefonul și apoi îl deschid iar. Mă uit la mesaj o vreme și, în cele din urmă, decid că e nepolitic să nu îi răspund.

Îi zic că am terminat *Atlasul norilor*. Îi spun că am impresia că poveștile sunt legate între ele, dar că nu sunt sută la sută sigură. Mă tot uit la copertă, la paginile care se înalță spre cer, și mă gândesc la transmigrația sufletului. Nu vreau să mă gândesc singură.

Nu îi mai dau mesaje, ci îl sun atunci când pare nesigur cu privire la anticariat, pentru că știu că o să regrete dacă o să vândă. Tot ce fac e să îl enervez. Nu poate schimba viitorul, îmi spune, și mă gândesc la el și la Amy și la cât de mult îl vreau.

— Viitorul nu e stabilit, îi zic și sper să reușesc să-l fac să creadă asta.

— Henry, îi zic înainte să închidă, vreau să mai încercăm o dată.

— Ce să încercăm?

— Să mai încercăm o dată. Pe 14 februarie, duminică noapte. Vreau să îmi mai petrec o ultimă noapte a lumii cu tine. Vreau să îmi promiți că, orice s-ar întâmpla cu Amy, nu o să mă lași baltă pentru ea. Sfârșitul lumii o să fie la 6 dimineața, pe 15 februarie. Înainte de asta vreau să mergem să le vedem pe Lola și pe Hiroko cântând pentru ultima dată. Vreau să privesc răsăritul.

— De acord, spune. Iar eu vreau să te duc la vânatoare de cărți.

— De acord, îi spun.

— Pot să te mai rog ceva?

— Depinde ce.

— Mâine seară e singura vineri în care nu mergem la găluște, pentru că avem clubul de carte. Vreau să fii aici, cu mine. S-ar putea să fie ultimul.

— De acord, zic din nou și închid.

Marile speranțe

de Charles Dickens

Scrisori lăsate între pp. 508 și 509

11 februarie 2016

Michael,

Știu cât ești de supărat că pierdem anticariatul. Și eu sunt. Dar dacă ignori vânzarea, asta tot nu o să schimbe lucrurile cu nimic. Oricât de mult ne-am dori amândoi ca lucrurile să meargă mai bine, nu o să fie așa. Putem să vorbim, te rog?

Sunt niște dezvoltatori care fac oferte foarte generoase (vezi actele pe care ți le-am lăsat pe birou). Am putea să facem și o licitație. Dacă nu vrei să vorbești cu mine, măcar îmi dai permisiunea să iau eu toate deciziile?

Sophia

Sophia,

Am vorbit cu Frederick despre vânzare. Ai vrea să ne dai mai mult timp să cumpărăm noi partea ta?

Michael

Dragă Michael,

Aș vrea să pot zice da. Știu că te-ar face foarte fericit. Dar ai văzut cât valorează clădirea? Vezi actele pe care ți le-am lăsat pe birou. De unde ai putea tu să faci rost de atâția bani? Nu vreau să te văd în datorii, iar genul ăsta de datorie i-ar afecta pe copii. Și pe mine mă doare, dar, te rog, acceptă realitatea, de dragul lui George și al lui Henry.

Sophia

Rachel

Clubul de carte pe care îl găzduim, în sensul în care doar punem la dispoziție cărțile, vinul și brânzeturile, începe la 7 în a doua vineri din fiecare lună. Înainte ca mama și tata să înceteze să mai vină la cina de vineri, era singura vineri când nu mâncam la Shanghai Dumplings.

Tata s-a scuzat că nu va veni la clubul de carte din seara asta. Ne ajută să aranjăm mâncarea și băutura, apoi se urcă în mașină și pleacă.

— Unde e tata? întrebă George când coboară.

— N-am idee, îi zic.

Rachel nu a ajuns încă; a plecat să îl ducă acasă pe Martin și să se schimbe, așa că eu și George terminăm de turnat vinul în pahare.

— Am nevoie de sfatul tău, zice după ce terminăm.

O urmez în grădina pentru citit. Ne așezăm și intră direct în problemă.

— Știu că ești de părere că ar trebui să ies cu Martin. Știu că îți place de el.

— Cred că și ție îți place de el, îi zic. Și știu că și lui îi place de tine.

— Da, vorbim mult. Am fost la el acasă aseară și le-am cunoscut pe mamele lui, pe sora lui mai mică și pe câinele lor.

Mai vorbește puțin despre el și despre lucrurile pe care le-au făcut împreună. Au fost să vadă cel mai recent film al

lui Tarantino. Au fost să vadă *Aliens* la cinematograful de pe Meko Street, unde rulează filme vechi.

— Dar mai e un băiat. Ne scriem și ne lăsăm mesaje în Biblioteca Scrisorilor – sau cel puțin asta făceam. Și știu că o să zici că el nu e aici, iar Martin e, dar îmi place de mult de el.

Face o pauză scurtă.

— E Cal.

— Cal?

— Cal Sweetie. Fratele lui Rachel.

Adaugă partea despre Rachel pentru că eu nu zic nimic și, probabil, crede că nu fac legătura. Dar am făcut legătura din secunda în care i-a pronunțat numele; doar încerc să mai trag de timp.

— E plecat de trei ani, îi zic. Cum ar fi putut să lase scrisorile în carte?

— Tim Hooper, zice ea. El a adus scrisorile lui Cal și le-a luat pe ale mele.

— Și nu crezi că ar putea fi Tim?

— E Cal, zice ea apăsât. El e. E în Franța cu tatăl lui. Vreau să-i ceri lui Rachel adresa lui, ca să pot să îi scriu acolo. Vreau să îi trimit scrisoarea asta, zice și scoate un plic sigilat. Dacă, din cine știe ce motiv, nu vrea să îmi dea adresa, poate să i-o trimită chiar ea.

Iau plicul și îl pun în buzunar.

— Pot să întreb ce scrie?

— Scrie că îl iubesc.

E colosal, mai ales venind din partea lui George. Nu glumește și zice că suntem de rahat când vine vorba de dragoste. Își asumă primul mare risc din viața ei, iar partea groaznică e că ea și Cal ar fi fost perfecți unul pentru celălalt. Țin scrisoarea. Încerc să nu plâng.

Ar fi cinstit să spun că mă simt puțin descumpănit când plec din grădina pentru citit și intru în anticariat. Tata a ple-

cat. Pe mama nu am mai văzut-o de o săptămână. George e îndrăgostit de o persoană moartă, iar eu nu mă pot abține să nu mă gândesc la sărutul cu cea mai bună prietenă a mea. În plus, se apropie și sfârșitul lumii. Sunt tentat să mai beau niște vin, dar știu cum s-ar termina asta.

Rachel intră pe ușă și vine lângă mine, la masa cu vin și brânzeturi.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Totul e perfect. De fapt, cred că o să o sun pe mama să vorbim despre vânzare.

— Nu ar trebui să vindeți magazinul, îmi zice.

— Mereu i-ai zis magazin, de când eram copii. E un anticariat. Nu e ca un magazin oarecare. Poate că e asemănător din multe puncte de vedere, dar anticariatul ăsta e special. Cărțile sunt speciale, Rachel. Cărțile sunt importante. Cuvintele sunt importante, îi zic. De fapt, cuvintele contează. Nu sunt fără rost, așa cum ai sugerat. Dacă ar fi fără rost, nu ar putea să dea naștere la revoluții și nu ar schimba istoria. Dacă ar fi niște simple cuvinte, nu am mai scrie cântece și nu le-am mai asculta. Nu am mai implora să ni se citească atunci când suntem mici. Dacă ar fi niște simple cuvinte, nu am mai fi fost înconjurați de povești de dinainte să începem să scriem. Nu am fi învățat să scriem. Dacă ar fi niște simple cuvinte, oamenii nu s-ar mai îndrăgosti datorită lor, nu s-ar mai simți prost din cauza lor, nu ar mai suferi din cauza lor și nu s-ar mai vindeca datorită lor. Dacă ar fi niște simple cuvinte, atunci Frederick nu ar mai căuta disperat cartea lui Derek Walcott.

Mă opresc și respir adânc, iar Rachel îmi întinde un pahar cu apă.

— De acord, zice în timp ce eu beau. Dacă asta simți cu adevărat, ar trebui să o suni pe mama ta și să oprești vânzarea.

Ies pe ușa din față și acum mă simt complet descumpănit. Cuvintele chiar contează și chiar dau naștere la revoluții, dar

nu poți să mănânci o revoluție. Nu poți să plătești chiria cu o revoluție. Mă plimb pe stradă și mă gândesc la asta, când o văd pe Amy în dreptul meu, de parcă s-ar fi materializat acolo.

Se uită la mine o vreme, eu mă uit la ea și în cele din urmă îmi spune:

— Îmi pare rău pentru Greg și pentru clipul de pe YouTube.

— Ți-a luat ceva să îți ceri iertare.

— Am vrut să vin mai devreme, dar tocmai m-am despărțit de Greg.

În secunda în care zice asta, uit de ce eram afară. Privește prin vitrina anticariatului, apoi iar la mine. Îmi face semn să merg cu ea mai încolo. Timp de vreo cinci secunde nu mă urnesc, apoi merg după ea, de parcă aș fi vrăjit.

— Nu mai pot să fac asta, Amy. Nu mai pot să te tot văd cum pleci și te întorci, pleci și te întorci.

— Nu o să mai plec, zice. De data asta sunt sigură.

Încep să sosească participanții la clubul de carte. Când trec pe lângă mine mă salută, iar eu le răspund, încercând să par normal, deși numai normal nu mă simt. După ce a intrat un grup de oameni, eu și Amy suntem iar singuri pe stradă. Clubul de carte a început și ar trebui să mă întorc înăuntru, dar nu vreau să plec.

Amy se apropie de mine.

— Mai ai încă biletul? mă întreabă și mă și văd cu ea în avion.

Mă văd cu ea în New York, în galerii de artă și în librării. Nu ezit. O sărut cu încrederea pe care mi-a dat-o Rachel, adunându-mi aminte de cuvintele ei. Sărut foarte bine. Sărut mai bine decât Greg Idiotul Smith.

Sărutul durează ceva vreme. Apoi râdem și vorbim și ne sărutăm din nou și mai vorbim puțin. Timpul trece și eu nici nu îmi dau seama. Amy s-a întors. E a mea din nou.

Intru în anticariat, puțin amețit. Rachel e prea concentrată la clubul de carte ca să mă întrebe dacă am vorbit cu mama, ceea ce e bine. Nu pot să îi spun că nu am sunat-o pentru că atunci ar trebui să îi spun și de ce. Nu vreau să recunosc că, în mai puțin de o oră, Amy m-a făcut să mă răzgândesc cu privire la vânzare. O să am timp să îi spun lui Rachel, dar nu e momentul acum.

Mă forțez să mă concentrez la clubul de carte. Josie, care vine aici de aproape opt ani, ține în mână un exemplar din *Where things come back** și îmi dau seama că e pe cale să vorbească despre cum a murit fiul ei. Dau să o previn pe Rachel, dar își pune degetul la gură și îmi face semn să tac. Când vreau să continui, îmi acoperă gura cu mâna. Eu îi acopăr urechile, fără să mă gândesc.

— Ce faci? îmi șoptește.

— E despre moarte, îi răspund eu, tot în șoptă.

— E OK, Henry, zice și îmi dă mâinile la o parte.

Eu le dau pe ale ei la o parte. Stăm aproape, ochi în ochi, nas în nas, ne ținem de mână.

— Vreau să aud, îmi zice și se întoarce, fără să îmi dea drumul.

Josie e prima dintr-un șir de oameni care vorbesc despre viețile lor, care au uneori legătură cu cartea pe care au adus-o cu ei, dar nu mereu. Fiecare vorbește despre moarte.

— Sunt OK, zice Rachel pentru că o fixează cu privirea, așteptând un semn care să îmi arate că nu e.

Când mă uit în spate, Frederick stă drept, așa cum face mereu.

— Soția mea, Elena, a murit acum douăzeci de ani, zice, și în încăperea se lasă liniștea.

* Carte semnată de autorul John Corey Whaley (n.t.).

Povestește grupului despre noaptea în care a murit, când a stat alături de ea și i-a citit din cartea preferată.

Rachel și cu mine zicem în același timp:

— Walcott!

Rachel

Trec prin tot felul de stări ciudate în seara asta. Pe de o parte, sunt electrizată când Henry mă ține de mână și îmi aduc aminte sărutul lui. Sunt bucuroasă și roșesc când se uită la mine, sunt calmă, pentru că sunt aproape sigură că eu sunt a lui și el e al meu. A intrat, m-a luat de mână și felul în care m-a ținut strâns mi-a arătat asta. Pare imposibil, dar, în același timp, pare genul de lucru care am știut întotdeauna că avea să se întâmple.

Trec prin toate stările astea frumoase, dar, în același timp, sunt tristă, mă doare, pentru că Josie vorbește despre fiul ei.

— Avea șapte ani, spune. Mergea pe bicicletă. Eu îl aplaudam. Apoi o mașină a venit de după colț și s-a urcat pe trotuar. Pur și simplu l-a luat pe capotă, zice și pare să se blocheze, de parcă toți anii care au trecut nu au atenuat deloc momentul.

Se uită la un punct de aer din fața ei și știu că în acel punct de aer e băiatul ei. În momentul ăsta, ar putea să zacă pe trotuar, așa cum l-a văzut în ziua aia. Dar sunt sigură că, în alte clipe, e în acel punct, zâmbindu-i.

Plâng. Îmi dau seama de asta, dar nu îmi pasă.

Frieda vorbește despre fratele ei, care a murit într-un accident de avion. O altă femeie pe nume Marwa vorbește despre verișoara ei, care a avut cancer. Aproape toată lumea din grup a pierdut pe cineva.

Frederick e ultimul care ia cuvântul. Chiar înainte să se încheie clubul, zice:

— Soția mea, Elena, a murit exact acum douăzeci de ani. Încă îmi e dor de ea.

Povestește grupului despre o carte din care Elena i-a citit în noaptea nunții și cum el i-a citit ei din aceeași carte, în spital, în noaptea în care ea a murit.

— Walcott, spunem eu și Henry în același timp.

Clubul de carte se încheie la scurtă vreme după ce a vorbit Frederick, dar toată lumea mai rămâne puțin în anticariat, să stea de vorbă și să mănânce brânză. Îmi place atmosfera de la clubul de carte. A fost mai mult decât o simplă conversație despre cărți. A fost o conversație despre oameni. Mi-ar fi plăcut ca mama să fi fost aici, să asculte.

Îl ajut pe Henry să strângă și aranjez scaunele, când îl văd pe Frederick stând singur. Cum am ocazia, merg la el și îi spun că fratele meu, Cal, a murit. Am vrut să vorbesc despre asta întregului grup, dar ceva m-a reținut. De fapt, lui Frederick vreau să-i spun, pentru că pe el îl știu de mult.

— Îmi pare tare rău, zice.

— Nu mai pot să înot. Nu mai pot să intru în ocean.

În timp ce zic asta, mă întreb dacă e adevărat. Mă întreb dacă vorbesc la prezent, când de fapt ar trebui să vorbesc la trecut. Mă întreb ce aș simți acum, dacă aș fi acolo, privind oceanul. Mi se pare că atât trecutul, cât și prezentul sunt adevărate. Iubesc și urăsc oceanul totodată. Vreau să fiu aproape de el, dar vreau și să stau departe.

Nu mă pot abține să nu mă gândesc la cartea lui Walcott și la Frederick și la toți ceilalți oameni de la clubul de carte. Mă simt surprinzător de calmă și de puternică datorită lacrimi-

lor lor. Henry e mai hotărât ca niciodată să găsească volumul, după ce a auzit motivele pentru care Frederick îl vrea. Și eu sunt hotărâtă.

— Am putea să căutăm, îi zic. Când mergem la vânatoare, pe 14.

— Nu o s-o găsim din întâmplare, zice Henry și ne așezăm împreună la laptop, căutând un vânzător.

E un singur exemplar, în afară de o ediție scumpă, despre care știm sigur că nu e ce căutăm. Noi vrem un exemplar banal, care numai banal nu e.

Henry îi trimite vânzătorului informațiile noastre pe e-mail și, în timp ce așteptăm răspunsul lui, stăm unul lângă altul pe patul de pături.

— Oare de ce a dat Frederick cartea? întreabă Henry.

— Unele lucruri se pierd, îi zic. Sau poate atunci nu mai suporta să se uite la ea.

Stăm în tăcere o vreme, apoi auzim sunetul de notificare de la e-mail. Henry verifică și e vânzătorul, care ne spune că putem să îi facem o vizită pe 14, după-amiază.

— E pe coastă, zice Henry după ce caută adresa.

Se uită îngrijorat la mine.

— E OK, îi zic și cred că așa și e. Cândva tot trebuie să mai văd oceanul.

Măcar nu o să fiu singură.

Henry dă din cap și îmi spune că e o povestire pe care tatăl lui vrea ca el să o citească și mă întreabă dacă nu vreau să o citească cu voce tare.

Scoate cartea din rucsac, se întoarce și se așază înapoi lângă mine. O ține deasupra capetelor noastre în timp ce citește. Cuvintele ar putea să se reverse asupra noastră ca niște picături de ploaie, cred. Am imaginea asta ciudată cu noi sorbindu-le. Henry m-a schimbat. A schimbat modul în care plâng după Cal. Modul în care văd lumea.

Povestirea se numește „Memoria lui Shakespeare” și e despre un academician german, specializat în Shakespeare, căruia i-a fost oferită memoria bardului, din copilărie până în 1616. „E ca și cum mi-ar fi fost dăruit oceanul”, spune natorul.

Dar nu înțelege că memoria e abstractă și haotică. Memoria nu e ceva liniar. Abundă în sunete și imagini și sentimente. Nu își dă seama că, având parte de memoria altcuiva, va pierde o parte din el însuși.

După ce termină de citit, Henry închide cartea și nu mai zice nimic.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, zice el și, pentru că îl cunosc, știu că s-a întâmplat ceva, dar nu insist.

Spune că are nevoie să doarmă, dar îl văd cum se uită fix în tavan. Din când în când își întoarce privirea și se uită prin anticariat.

Când Henry adoarme în cele din urmă, plec din anticariat. Iau cutia din portbagaj înainte să pornesc. O pun pe scaunul de lângă mine. Dacă eu sunt memoria mea, atunci și Cal e a lui însuși și nu pot să arunc cutia. Nu pot să mă uit la ea în noaptea asta, dar îmi place sentimentul pe care îl am știind-o aproape de mine.

Țin privirea îndreptată înainte, dar am sentimentul ciudat că, dacă m-aș uita în dreapta mea, Cal ar fi acolo. Îi spun că a avut dreptate și că l-am iertat pe Henry. Îi spun despre mama și despre cum moartea lui ne-a schimbat pentru totdeauna. Așa și trebuie să fie, cred. Moartea cuiva drag ar trebui să ne schimbe pentru totdeauna. Două morți nu ar trebui să fie niciodată la fel.

* Povestire semnată de scriitorul sud-american Jorge Louis Borges (n.t.).

Mă trezesc în fața casei Lolei. Îi dau un mesaj pentru că e foarte târziu și îmi răspunde că e în garaj. Merg încet prin grădină până ajung la ușă. O găsesc pe canapea, cu picioarele sub fund.

— Ați terminat de înregistrat ultimul cântec? o întreb.

— Planul era să înregistrăm ultimul cântec la ultimul concert, de Ziua Îndrăgostiților.

— Logic.

— Numai că Hiroko nu m-a iertat. În apărarea ei, nici eu nu mi-am cerut iertare, zice și zâmbește trist. De fiecare dată când încep să îi scriu un mesaj, cred că, poate, se gândește să rămână. Cred că, dacă nu zic nimic, poate o să obțin ce vreau.

Se joacă cu telefonul.

— Știi că nu poate să rămână.

Îmi sprijin capul de umărul ei.

— Nu te știi așa de bine ca Henry, îmi zice. Dar știi că ceva e în neregulă. Nu-mi spui nimic despre ce s-a întâmplat cu Joel. Nu ai fost la piscină nici măcar o dată de când ai ajuns. Nu sunt proastă. Am observat. Aștept.

Mă uit la posterele Lolei cu toate formațiile care îi plac – Waifs, Warpaint, Karen O, Magic Dirt. Îmi aduc aminte cum stăteam eu și Henry pe canapeaua asta după-amiaza, în timp ce Lola ne cânta.

Lola mă atinge cu degetul de la picior, îmi atrage delicat atenția că e încă aici. Îi spun despre Cal. Cuvintele încă mă dor, dar dor mai puțin decât atunci când i-am spus lui Henry și poate că atunci când o să îi spun următoarei persoane, o să doară și mai puțin.

— Încercam să îmi imaginez cel mai negru scenariu, zice Lola. Care e cel mai rău lucru care ar fi putut să ți se întâmple? Eu și Hiroko am tot încercat să ghicim, ca să te putem ajuta. Nu am crezut că poate fi vorba de asta, zice și se trage mai aproape de mine, mă îmbrățișează și adormim așa.

The Broken Shore

Scrisori lăsate între pp. 8 și 9

14 februarie 2016

Dragă George,

Vorbeam mai devreme cu Henry și mi-a spus că urmează sfârșitul lumii. Ai auzit? Știu cât de mult îți place Ray Bradbury, așa că mă întrebam dacă vrei să îți petreci ultima noapte alături de mine. Am putea să ignorăm faptul că e Ziua Îndrăgostiților. Am fi pur și simplu niște prieteni care își țin de urât în timp ce așteaptă să vină sfârșitul. Ce zici?

Martin

Dragă Martin,

Mi-ar plăcea mult.

George

Henry

În ultima zi a lumii, soarele răsare strălucitor, dar am un presentiment atunci când intru la duș, pe care nu pot să-l spăl, oricât de mult săpun aș folosi. Nici aburii nu-l alungă. Ieri am tot așteptat ca Amy să intre în anticariat și am răsuflat ușurat atunci când mi-a dat un mesaj pe la prânz ca să îmi spună că ne vedem de-abia de Ziua Îndrăgostiților, când speră să ne întâlnim la Laundry. I-am răspuns că, de fapt, i-am promis lui Rachel că mai încercăm o dată. Mai petrecem o ultimă noapte a lumii, așa că ne vedem pe 15.

I-ai spus? îmi scrie Amy.

Despre?

Despre noi!

N-am apucat încă, am fost prea ocupat. Dar o să-i spun.

M-am uitat la Rachel, care lucra în Biblioteca Scrisorilor. M-am gândit la George și la cum Cal și-a ratat șansa. M-am gândit la cât de mult vrea Rachel să petrecem o ultimă noapte și am decis că o să-i spun despre Amy imediat după sfârșitul lumii.

Ies din duș, mă șterg și mă îmbrac.

George bate la ușă și intră fix când eu termin.

— La mulți ani de Ziua Îndrăgostiților, zice și se apleacă după periuța ei de dinți.

— Ce s-a întâmplat cu pesimismul pe care puteam conta mereu?

— Pentru prima dată în șase ani, am un prieten cu care să stau la școală, zice ea. Nu îmi mai pasă de părerea lui Stacy. Am pe cineva cu care să îmi petrec ultima noapte a lumii. Aproape că am un iubit. I-ai dat scrisoarea mea lui Rachel?

— Da.

Nu.

— La naiba!

— La naiba?

— Nu voiam să spun asta cu voce tare. Totul o să fie bine.

— Henry, chiar o să fie bine. I-ai spus mamei să nu vândă, zice și mă sărută, lăsându-mi urme de mentă pe obraz. Mi-a spus Frieda. Rachel i-a spus aseară. A spus că ai ieșit în timpul clubului de carte și ai sunat-o pe mama, i-ai spus să nu vândă.

Înainte să apuc să îi spun cum au stat lucrurile de fapt, mai bate cineva la ușă; e Martin.

— Scuze. Tatăl vostru m-a trimis s-o aduc pe George. Trebuie să plece și are nevoie să îi iei locul la teighea.

— Vin într-un minut, zice George și se întoarce spre mine. Ce s-a întâmplat, Hen?

Nu mi-a mai zis Hen de când eram copii.

— Chiar nu vrei să vindem anticariatul? Nu-ți pasă de bani?

— Nu-mi pasă de bani absolut deloc, zice.

Pot să îmi schimb votul și să repar lucrurile, dar nu am cum să o salvez de durerea care va veni când va afla de Cal. Vreau să-i spun acum, ca să o mai scutesc de suferință, dar știu că trebuie să afle de la Rachel.

— Nimic, îi zic. Mă bucur că ești fericită.

Pleacă din baie și, rămas singur, mă așez pe marginea căzii și o sun pe mama. Îmi intră căsuța vocală, așa că las un mesaj cât se poate de hotărât: „Nu vinde! Repet: nu vinde!”.

Rachel stă la ușă când parchez dubița în fața depozitului.

Poartă o rochie și mă întreb dacă nu cumva are un costum de baie pe dedesubt. Dă dovadă de mult curaj să vină cu mine pe plajă și ar da dovadă de și mai mult dacă ar înota. Dar Rachel e curajoasă. Te rog să nu dispari, mă gândesc când deschide portiera și urcă.

La radio se dă un cântec al celor de la The Lucksmiths. Trebuie să îi spun lui Rachel că băiatul misterios de care tot vorbește George e Cal, dar decid să mai amân puțin. Decid să ne bucurăm amândoi de ziua asta. Rachel pare fericită. Eu sunt fericit împreună cu ea.

— E în regulă că mergem acolo?

— Nu te mai îngrijora, Henry. O să fie bine. Sau nu, dar eu tot o să fiu bine.

Îi arunc o privire scurtă. E un hibrid acum. Vechea Rachel și noua Rachel și probabil alte variante ale ei din viitor, toate sub aceeași piele.

Deschide geamul și ziua ne inundă - soare și praf. Dau muzica mai tare, ca să răsună în mașină.

— Mulțumesc, îmi zice. Nu mă simt nefericită.

— Mă bucur că am putut să isc astfel de emoții.

Ajungem la marginea orașului. Betonul este înlocuit de copaci, cerul devine mai mare, întinzându-se deasupra noastră în nuanțe de bleu. Drumul vibrează încet prin fereastră și o adoarme pe Rachel.

Când se trezește, suntem într-un orășel. Se uită în jur și zâmbește, inspirând aerul albastru, rarefiat al oceanului. Își strânge brațele în jurul corpului și mă urmează într-un magazin second hand.

Tot peretele din spate e ticsit de cărți. Mă îndrept înspre ele și încep să caut. Acum, că suntem aici, nu pot să nu mă gândesc că e posibil să o fi adus la lucrul pe care îl urăște acum cel mai tare și i-am arătat un morman de cărți, pe care oricum le vede în fiecare zi la muncă.

Dar când mă uit la ea, o văd stând în genunchi, căutând prin secțiunea de non-ficțiune. Scoate fiecare carte și citește titlul. După o vreme se ridică și vine la secțiunea de ficțiune, unde sunt și eu. Scot cărțile, îi arăt titlurile care îmi plac și ea le ia și citește descrierile de pe spate, pentru fiecare în parte. Le răsfoiește, căutând notițe pe margini.

— Te-am convertit la Biblioteca Scrisorilor, îi zic.

— Cred că da, răspunde. Îmi place la nebunie. Mă bucur că ai decis să nu vindeți. Magazinul ăla te reprezintă pe de-a-n-tregul, Henry.

Rostește *te* într-un fel în care Amy nu a făcut-o niciodată. Îmi spune numele într-un fel în care Amy nu o face niciodată. Îmi dau seama că îl spune în același fel în care pronunță cuvântul *iubire*. Observ o bretea albastră de costum de baie lângă decolteu și o ating fără să mă gândesc.

— Poate, zice. La urma urmei, e sfârșitul lumii. Ai vrea să înoți cu mine?

— Nu sunt pregătit, îi zic.

— Te-am mai văzut în chiloți.

— M-ai văzut și dezbrăcat, îi zic.

Mă privește drept în ochi și mă simt de parcă aș putea oricând să mă împiedic și să cad.

— Ai niște ochi foarte mari, îi spun.

— Numai buni să mă holbez la tine, răspunde.

Stăm foarte aproape unul de celălalt și conversația pare foarte sexi. Îmi doresc să nu o fi sărutat pe Amy pentru că, dacă nu aș fi făcut asta, cred că aș fi întrebat-o pe Rachel dacă nu vrea să mă sărute din nou, chiar acum. Știu că mi-a zis că celălalt sărut al nostru a fost doar ca să o facem geloasă pe Amy, dar nu mai cred asta. Nu știu de ce am crezut-o atunci. Pentru că o cunosc pe Rachel. Oricât de mult s-ar fi schimbat, tot o cunosc. Dacă nu ar fi vrut să mă sărute, nu m-ar fi sărutat niciodată.

— Ce? mă întreabă.

— Ce ce?

— Zâmbești.

— Tocmai mi-am dat seama de ceva.

— Despre? mă întreabă și, înainte să îi spun de tine sau de noi sau de mine, face semn spre cartea din mâna mea.

— E un Walcott, zice.

Nici nu realizasem că țin o carte în mână.

Nu există deloc însemnări, nu e nicio dedicație. Dar am senzația că asta e. La fel simte și Rachel. Ne hotărâm să riscăm și, în loc să ne ducem la vânzătorul cu care vorbiserăm, mergem să luăm prânzul.

Comandăm și ne uităm la cartea pe care am pus-o în mijlocul mesei.

— Simt că e un semn, îi zic.

— La fel și eu, zice Rachel, dar niciunul dintre noi nu spune ce fel de semn.

Continuăm să ne zâmbim unul altuia și să zâmbim înspre carte și eu mă tot gândesc că vreau cu adevărat să o sărut pe Rachel și de data asta să fie pe bune.

— Cred că ar trebui să ne punem unul altuia niște întrebări pe care am vrut mereu să le punem, îi zic în timp ce mâncăm.

— Despre?

— Despre noi.

— Știu totul despre tine, îmi zice.

-- Imposibil. Mereu mai sunt lucruri de aflat. O să îți dovedesc. O să te întreb ceva legat de mine, tu o să răspunzi și o să vedem dacă nimerești.

-- Și jocul se cheamă Narcisism?

O să numim jocul Henry. Întrebarea numărul unu: pe cine am sărutat prima dată?

— Pe Amy, zice.

- Greșit.
- Pe cine?
- Pe tine. Te-am sărutat pe gură în clasa a IV-a.
- Serios?
- Da, ne jucam leapșa pe pupici. Nu mai ții minte?
- Nu-mi aduc aminte absolut deloc, zice. Dar uneori creierul decide să ascundă evenimentele traumatizante.
- A doua întrebare: care e culoarea mea preferată?
- Roșu. Culoarea părului lui Amy.
- Greșit. Era roșu, acum e albastru, îi zic și mă uit în ochii ei.

Tot aștept un semn că între noi e ceva mai mult decât o simplă prietenie și mă gândesc că poate o să îi citesc asta pe chip.

- Deci, zice. Mai întreabă-mă ceva.
- Nu, îi zic. Acum e rândul jocului Rachel.

Se uită pe fereastră, în direcția oceanului, și zice că Rachel e un joc care trebuie jucat pe plajă.

Rachel

Îmi tot spun că jocul pe care Henry îl joacă cu mine poate fi interpretat și altfel, că felul în care s-a uitat la mine în librărie, înainte de prânz, poate fi interpretat și altfel. Îmi tot spun că a sărutat-o pe Amy și că ea e cea pe care o iubește. Dar ochii mei sunt albaștri. A spus că pe mine m-a sărutat prima dată. E aici, flirtează cu mine în ultima noapte a lumii. Amy e la kilometri distanță.

— Acum o să jucăm jocul Rachel, îmi zice Henry și, înainte să apuc să mă gândesc prea mult la asta, îmi spun că jocul Rachel trebuie jucat pe plajă.

Suntem pe peninsulă, la mai puțin de două ore depărtare de oraș, în direcția opusă față de Sea Ridge. Oceanul o să arate diferit și o să miroasă diferit. O să aibă alt nume. Dar o să fie același lucru impredictibil.

— Ești sigură că vrei să mergi? mă întreabă Henry, iar eu sunt și nu prea sigură.

M-am tot gândit la asta de când am primit e-mailul de la vânzător și știam că urma să mergem la plajă. Am împrumutat costumul de baie al lui Rose de dimineață. Nu îmi vine chiar perfect, dar, când m-am uitat în oglindă, am simțit că trebuie să fac asta. M-am simțit și speriată, și entuziasmată. Mi-am pus rochia peste și mi-am spus că nu trebuie să înot dacă nu vreau. Dar măcar o să fiu pregătită.

Am stat departe de ocean prea mult, mă gândesc în timp ce ne îndreptăm înspre apă. M-am gândit la asta în librărie, în timp ce îl priveam pe Henry trecând cu degetul peste coțoarele cărților, mângâindu-le pe cele care i-au plăcut în mod special. M-am gândit la cum ar fi pentru el să trăiască fără anticariat și, în același timp, m-am gândit cum ar fi pentru mine să trăiesc fără ocean. Un loc uscat, fără cărți. E un scenariu atât de sumbru, încât nici nu vreau să îmi imaginez.

Pot să aud valurile pe măsură ce ne apropiem, vuietul lor înăbușit, cum se rostogolesc și apoi se sparg. Când apare în fața mea, sunt pregătită. Oceanul e întins și dureros de plat. Nu sunt valurile înalte de acasă, care se îngrămădesc unul după altul, fără încetare.

Henry și cu mine ne așezăm pe plajă și privim îndelung apa. E apa care apare în visele și în coșmarurile mele. Câteodată e lucrul care mi l-a luat pe Cal, trăgându-l în larg, câteodată e cel care îl aduce înapoi, alb ca balena cu cioc și, câteodată, dacă am noroc, e viu și îl aruncă râzând pe nisip.

Îi vorbesc lui Henry despre cele trei straturi ale oceanului: stratul luminii soarelui, zona crepusculară și zona miezului de noapte, numite așa după cantitatea de lumină. În zona miezului de noapte, creaturile trebuie să-și producă propria lumină. Înainte să moară Cal, zona miezului de noapte era preferata mea. Ideea că e un loc în care nu există lumină deloc mă fascina.

— Îmi doream să mă scufund acolo, îți aduci aminte? îl întreb și îmi zice că nu poate să creadă că eram atât de curajoasă.

Dar nu era vorba de curaj. Nici nu îmi închipuisem că ar putea să se întâmple ceva îngrozitor. Nici mie, nici oamenilor pe care îi iubeam. Presupuneam că oamenii pe care îi iubeam vor fi întotdeauna în siguranță. Oceanul îmi va aminti mereu că nu e așa.

Mă gândesc la lucrurile pe care voiam să le văd – balene ucigașe și pești topor și calamari vampir. Eram absorbită de cărțile despre creaturile marine: dragonii de mare, un vârtej de franjuri și metal, ochi mari și dinți ascuțiți; îmi plăceau și creaturile frumoase, în culori pe care nu le văzusem nicio dată la suprafață, atât electrice, cât și pastelate, creaturi care străluceau ca zăpada proaspătă în întuneric. Voiam să le văd cu ochii mei.

— Mă sperie, dar vreau asta din nou, îi zic lui Henry.

— Nu ar trebui să te simți vinovată, îmi spune și mă întreb dacă nu cumva exact asta voiam să aud – că am voie să iubesc oceanul din nou.

— Vrei să înotăm? mă întreabă.

Dar nu sunt pregătită încă.

Mai stăm vreo oră. Privesc oceanul, îl privesc pe Henry. Face un castel de nisip pe care îl înconjoară cu scoici. Înainte să plecăm, merge pe mal să se spele pe mâini. Cred că o face intenționat, ca să se poată întoarce și să mă stropească, și parcă simt picăturile de apă pe piele.

Când Henry parchează în fața casei lui Rose, ca să am timp să mă pregătesc, cerul e de un roz strălucitor. Îmi aduc aminte de ceva ce mi-a spus Gus, după una dintre întâlnirile noastre.

— O să vină. Sentimentul că ești în regulă. Dacă faci tot ce ți-am zis, o să vină.

Vorbea de parcă era ceva fizic, ceva ca un pachet care urma să vină prin poștă.

— Rachel... îmi zice Henry.

Fața lui și jocul pe care l-am jucat mai devreme mi-au dat speranță.

— E... adică...

Se oprește. Vreau să continue, dar nu o face.

— Nimic. Ne vedem la anticariat la 7.

Când mă dau jos din dubiță, îmi surprind reflexia în geam. Nu mai sunt la fel de îmbătrânită ca în ultimele zece luni. E altă versiune a mea. Tot nu o recunosc. Arată, dacă ar trebui să o descriu, de parcă așteaptă ceva.

Când ajung la anticariat, cerul s-a acoperit de nori.

— Până diseară o să plouă, îi spun lui Henry când intru.

— Să sperăm că nu, îmi zice și zâmbește emoționat.

Și eu zâmbesc emoționată.

Mergem la Shanghai Dumplings, unde ne întâlnim cu părinții lui și cu Lola. George și Martin merg în fața noastră și, de fiecare dată când se depărtează suficient de mult cât să nu ne poată auzi, Henry începe să zică ceva, dar apoi se răzgândește. Știu că o să plece într-o călătorie cu Amy. Știu asta. Dar o parte din mine vrea cu disperare să creadă că s-a răzgândit și că pe mine mă vrea și nu reușesc să înăbuș speranța asta.

Mai Li ne dă niște meniuri după ce intrăm în restaurant și îi spune lui Henry că părinții lui se ceartă din nou.

— Nu știu de ce, dar pare să fie serios. Mama ta plânge.

Urcăm scările și vedem că Mai Li are dreptate. Sophia are ochii roșii și rimelul i s-a întins puțin sub ochiul drept. Îl iau pe Henry de mână pentru că știu cum e să îți vezi mama așa.

Ne așezăm și Lola ajunge la scurt timp și apoi se lasă o tăcere stânjenitoare pentru că, evident, am apărut cu toții și le-am întrerupt cearta, dar Michael și Sophia încearcă să se poarte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ce se petrece? întreabă Henry.

— Nimic, zice Sophia. Putem să vorbim despre asta mai târziu.

— Mama ta a vândut afacerea, zice Michael.

— Cu toții am decis să vindem afacerea, spune Sophia. Am stat aici și am votat. Și după m-ai sunat și mi-ai spus să încep să caut cumpărători.

— Pentru *afacere*, zice Michael și îmi dau seama, din felul în care accentuează ultimul cuvânt, că mama are dreptate, o să demoleze locul și o să construiască apartamente.

Michael confirmă.

— Dezvoltatorii cumpără clădirea ca să o demoleze, dar, stați liniștiți, ne-au dat o avere. Suntem bogați, zice, și apoi pare rușinat de tonul sarcastic. Îmi pare rău, zice și se uită la mine, la Lola și la Martin. Suntem nepoliticoși. Ar trebui să vorbim despre asta mai târziu.

— Anulează contractul, îi zice George Sophiei. Spune-le că înțelegerea pică.

— Nu poate, spune Michael încet, recăpătându-și controlul asupra propriei voci. Gata. S-a terminat.

— Nu se poate să se fi terminat. E casa noastră, zice George.

— Ar fi trebuit să zici ceva înainte, îi spune Sophia cu blândețe.

— Vă zic acum, răspunde George. Și poate că aș fi zis ceva și înainte dacă nu m-ați fi făcut să simt că am picat la mijloc. Henry și-a retras votul.

— Henry și-a retras votul în dimineața asta, când era deja prea târziu, zice ea.

Henry nu spune nimic. Pare șocat și rușinat. Îl iau iar de mână și îl strâng tare.

— Ce mai citește toată lumea? întrebă Sophia, dar nimeni nu răspunde.

— Eu citesc *Atlasul norilor*, zic în cele din urmă. Și Henry a citit-o.

— Și eu, zice George cu jumătate de gură. E o carte al naibii de bună.

— Sunt de acord cu George, spune Sophia. Fără înjurături, bineînțeles, dar, da, e o carte bună. Toate personajele au același semn din naștere, nu? Sunt oare aceeași persoană?

— Nu aceeași persoană, spune Henry, fără să-și ridice privirea din farfurie. Au același suflet.

— E vorba despre transmigrația sufletului, zic. Cel puțin asta cred. Despre posibilitatea ca un suflet să se mute în alt corp după moarte.

— Crede cineva în asta? întrebă Martin. Că sufletele pot transmigra?

— Eu cred, zice George.

— Eu nu, răspund. Și nu cred nici în reîncarnare.

— În ce crezi? mă întrebă Sophia.

Deși m-am gândit mult la asta, tot nu mi-am schimbat părerea. Dar am schimbat modul în care *vreau* să fie părerea mea. Îmi place la nebunia ideea că sufletul lui Cal ar putea să găsească o soluție să transmigreze. Momentul de pe plajă în care am realizat că a murit ar fi fost mult mai simplu dacă aș fi știut că esența lui Cal, acel lucru care îl făcea să fie Cal, a călătorit în altă parte, că a dispărut, dar nu s-a pierdut, ci s-a transformat în altceva – poate chiar în nori, tot ar fi fost mai bine decât în cenușă.

— Cuvântul transmigrație vine din latinescul *transmigra-re*, zice Michael în cele din urmă. Înseamnă „mutat dintr-un loc în altul”. Deci nu înseamnă neapărat mutarea sufletului. *Trans* înseamnă „peste” sau „dincolo”.

— Sau „prin”, zice Henry. Sau „de partea cealaltă”.

Toată lumea continuă să vorbească despre cărți, un subiect sigur. Lola spune că a citit *Cincizeci de umbre ale lui Grey* și Henry își astupă urechile. George spune că vrea și ea să o citească și tatăl ei își astupă urechile. Martin spune că a citit o carte de Peter Temple la recomandarea lui George și discuția se mută pe literatura polițistă. Pare să se fi încheiat un mic armistițiu tăcut, dar mintea mea e în altă parte.

Mă gândesc la transmigrația memoriei. Nu la transmigrația care s-a petrecut în povestea lui Borges, ci la transmigra-

ția memoriei care se întâmplă mereu – felul nostru de a salva oamenii –, la faptul că nu renunțăm la cei plecați de pe lumea asta, ci îi ținem alături de noi, prin poveștile lor, prin însemnările de pe pagini, prin istoriile vieții lor. E o idee foarte frumoasă și, decid, perfect plauzibilă.

Henry

Nu pot să cred că am dat anticariatul pentru că m-am gândit că ar trebui să fiu ca Greg Smith. Îmi scrutez viitorul în seara asta, îmi imaginez cum o să fie și mă văd trecând pe lângă un bloc înalt și urât de apartamente, spunându-le copiilor mei că, exact în locul ăsta, era cândva cea mai frumoasă clădire, clădirea în care am crescut.

— Unde e acum? o să mă întrebe, iar eu o să le spun că am vândut-o pentru o fată care nu mă iubea, ca să concurez cu un tip despre care am știut mereu că e un idiot. Pe scurt, copii, tatăl vostru a făcut-o de oaie grav de tot.

Nu mă pot uita la tata în seara asta. Mi-e prea rușine. Sunt prea trist. Studiez atent fața de masă, fiecare centimetru de model. Mă concentrez pe cercuri. Le urmăresc conturul, găsind sfârșitul unuia și urmându-l până dau de începutul altuia. E aceeași față de masă ca întotdeauna. E una pe fiecare masă. Niciodată nu am mai remarcat cercurile astea micițe.

Rachel mă ține de mână, singurul lucru bun din seara asta. Aș putea să trec prin multe în viață dacă ea m-ar ține de mână. E prietena mea cea mai bună, chit că sunt falit sau nu. M-a târât din toaleta fetelor; vrea să își petreacă ultima noapte a lumii cu mine.

Privesc imaginea de ansamblu. Vreau să fiu cu Rachel, dar nici măcar nu se pune problema să aleg între ea și Amy. În primul rând, nici nu sunt sigur că poate fi a mea. În plus, în-

trebarea e cu cel fel de persoană vreau să fiu. Aleg să fiu cu o persoană care se comportă precum cea mai bună prietenă a mea. Poate că nu voi fi suficient de norocos ca acea persoană să fie Rachel, dar cu siguranță nu e Amy, fata care tot vine și pleacă. Fata care, dacă e să fiu sincer, mereu a fost puțin îndrăgostită de altcineva în timp ce era cu mine.

Conversația se mută de la transmigrație la *Cincizeci de umbre ale lui Grey*. Merg la toaletă ca să îmi dau seama ce urmează să zic, să îmi găsesc cuvintele pe care vreau să le spun familiei mele, ca să rămânem împreună, deși vom pierde anticariatul. Când mă întorc, gata să-mi susțin discursul, toată lumea e în picioare, pregătită să plece.

— Eu mă duc acasă, îi zice George mamei și pleacă cu Martin.

Tata pleacă în direcția opusă. Nu sunt sigur unde se duce, nici el nu pare sigur. Mama se oferă să ne ducă pe mine, pe Rachel și pe Lola la ultimul concert al Lolei, dar o refuz. O sărut pe obraz și îi spun că o să o sun mai târziu.

Rachel și Lola mă țin amândouă de mână pe drum spre Laundry. Nimic din ce am putea zice nu ar putea îmbunătăți lucrurile.

— Cum e posibil să nu fi știut cât de oribil o să mă simt dacă pierdem anticariatul? Am o imaginație foarte bogată.

În fața clubului e aglomerație. Colegii de la școală stau la rând ca să vadă ultimul concert Hollows.

— O să fie dezamăgiți, zice Lola. Sunt doar eu.

— Tot nu ți-ai cerut iertare? Întreb, nevenindu-mi să cred.

— Nu direct, răspunde.

Mă uit la Rachel și ea se uită la mine și știu că eu sunt persoana delegată să zică ceva.

— OK, Lola, poate a venit momentul să auzi adevărul. Tu și Hiroko sunteți cele mai bune prietene.

— Mai mult decât atât – compuneți împreună, zice Rachel.

— Și câteodată pui muzica mai presus de orice, îi zic.

— Ești obsedată de Hollows, zice Rachel.

— Și Hiroko e mult mai importantă decât faima ta, continuî.

— Uau, spune Lola. Țasta da sfat, mai ales din partea unor oameni care și-au distrus prietenia de mai multe ori.

Își scoate telefonul și se oprește o secundă înainte să sune.

— H? zice Lola și ne spune că i-a intrat căsuța. Am nevoie să vii în seara asta. Nu pentru înregistrare. Nu îmi pasă de înregistrare. Vreau să mai cântăm un ultim cântec împreună. Nici nu trebuie să cântăm tot concertul – doar o ultimă melodie.

Face o pauză, apoi adaugă:

— Și nu cred că ai fi un nimeni fără mine. Ba din contră. Am nevoie de tine, H.

Închide și răsuflă ușurată.

— Să sperăm că o să își verifice mesajele.

Cum pleacă Lola, încep să mă gândesc din nou la anticariat.

— O să fie bine, îmi tot repetă Rachel.

— Cum? Cum o să fie bine? E sfârșitul lumii. Chiar e sfârșitul lumii.

— Ba nu.

— Ai dreptate. Sfârșitul lumii ar fi mai bun.

— *Henry*, îmi zice deodată. Te iubesc.

Și e o rază de lumină în întuneric. E strălucitoare, incredibil de strălucitoare. Viața e de rahat, dar e minunată în același imp.

Sinceritatea și curajul sunt contagioase, așa că o iau pe Rachel de mâini. Tremur puțin, ceea ce e de așteptat, dat fiind că urmează să îi spun că și eu o iubesc.

— Rachel, îi zic.

— Da, *Henry*, spune ea.

Apoi Amy apare între noi, îmi ia mâinile dintr-ale lui Rachel și zice:

— Mersi că i-ai ținut de cald. Ne-am împăcat vinerea trecută. Nu știi?

Zâmbește, îmi întoarce fața către ea și mă sărută.

Știi sigur că, atunci când o să fiu bătrân și o să îmi pierd memoria, tot o să mai țin minte căldura mâinii lui Rachel dând drunzul mâinii mele.

Clipesc și expresia de pe fața lui Rachel se schimbă. Zâmbește forțat. E un zâmbet fals, dar doar eu știu asta.

— Ce bine, îi zice lui Amy. Chiar mă bucur.

Face semn către coada care avansează.

— Ar trebui să intrați, să o vedeți pe Lola.

— Nu vreau să merg. Ți-am promis o apocalipsă și fix asta o să îți ofer.

— Sunt OK, zice. Am petrecut o zi minunată împreună și acum ar trebui să fii cu Amy, mai ales după ce ai pierdut anticariatul.

Nu vreau să fiu cu Amy.

— Stai, te rog, îi zic lui Rachel și mă întorc să o rog pe Amy să mă lase un moment singur cu Rachel.

Apoi îi zic încet:

— Mă iubești?

Se uită la mine cu o privire serioasă.

— Vei fi mereu prietenul meu cel mai bun. Iubesc tot ce ține de tine. Nu aș vrea să trăiesc fără tine. Dar nu te iubesc în felul în care mă întrebi dacă te iubesc. Voiam să zic că te iubesc ca pe un prieten.

— Nu te cred, îi zic.

— *Crede-mă*, zice. Sunt bine.

— Și sărutul?

— Nu a însemnat nimic. Serios. Nu trebuie să îți faci griji pentru mine. Du-te. Fii cu Amy. Eu și așa probabil că o să mă împac cu Joel.

Nu cred că nu mă iubește, dar cred că am pierdut-o. Are aceeași expresie pe care o avea când s-a întors în oraș. Cea a unui străin. Simt efectiv cum se cascadează o prăpastie în sufletul meu.

— Ne vedem înăuntru, zice și se duce în față, în club.

Stau afară, pentru că am nevoie de aer. Mă duc să vorbesc cu Amy. Dacă aș zice că asta se transformă într-o seară de tot rahatul, nu aș exagera deloc.

— Henry, ce s-a întâmplat? mă întreabă Amy.

— Vindem anticariatul, îi zic.

— Știu, spune și zâmbește. O să faceți avere. Niciodată nu mi-am dat seama de ce nu ați vândut mai repede.

Pentru că îl iubesc. Pentru că iubesc cărțile într-un fel care sfidează logica și rațiunea. Așa stau lucrurile, pur și simplu. Le iubesc în același fel în care oamenii din Biblioteca Scrișorilor le iubesc. Nu e suficient să citesc - vreau să vorbesc prin pagini, să trec de partea cealaltă, să ajung la oamenii care le-au citit înaintea mea. Vreau să îmi petrec viața vânzându-le, citindu-le, vânzându-le. Vreau să servesc clienții și să le pun în mână cărțile potrivite. Vreau să vorbesc cu Frederick și cu Frieda. Vreau să ascult ce se vorbește la clubul de carte. Vreau tot. Și vreau să continue pentru totdeauna. Dacă nu, atunci vreau să fiu aici până în ultima secundă. Și vreau o fată care să mă vrea pe mine la fel. Până mă transform în pulbere.

— De ce te-ai întors la mine, Amy? Pentru că m-a sărutat Rachel?

— Nu.

— Mie așa mi se pare. Și mi se pare că mereu sunt planul tău de rezervă.

Poate că familia mea chiar e de rahat când vine vorba de dragoste, dar știu ce *nu* e dragostea atunci când o văd. Sau cel puțin acum știu. Mă simt ca un idiot când mă gândesc la toate ocaziile când m-am aruncat la picioarele lui Amy în toți anii

ăștia. Totuși, nu sunt prea dur cu mine însumi, pentru că mă gândesc că mai sunt mulți oameni pe lumea asta care se simt ca niște idioți pentru că s-au aruncat la picioarele unor persoane care nu îi iubeau. Așadar, statistic vorbind, sunt mediocru și asta e ceva cu care pot să trăiesc.

— Am făcut o groază de chestii ca să îți arăt că te iubesc, zice Amy.

Tot povestește despre banii pe care mi i-a împrumutat pentru călătorie, despre data aia când a fost la bal cu mine, despre momentul în care mi-a împrumutat mașina ei.

— Dacă ai impresia că ai vreo șansă cu Rachel, să știi că nu e așa. Nu te iubește pe tine, pur și simplu mă urăște pe mine.

— Rachel nu e așa.

— Ba da. Am citit scrisoarea care dovedește asta.

— Ce? întreb și acum îmi aduc aminte de ceva ce a zis Rachel în noaptea în care m-a salvat din toaletă. Ce scrisoare?

Nu răspunde.

— Amy, dacă ai ținut vreodată la mine, te rog, răspunde-mi.

— Eram în clasa a IX-a, în ultima noapte a lumii. Ne întorseserăm la tine acasă și m-ai dus sus să-mi arăți camera ta și, cât erai la baie, am răsfoit una dintre cărțile de pe pat. Îți lăsa-se un bilet în care îți zicea să te uiți într-o carte din Biblioteca Scrisorilor. Nu-mi mai aduc aminte titlul.

— Era *Prufrock* cumva?

— Parcă. Când ne-am dus jos, am luat scrisoarea. Voiam să ne petrecem ultima noapte împreună și m-am gândit că, dacă ai fi citit-o, ai fi ales-o pe ea și m-ai fi părăsit pe mine.

— Și ce spunea în scrisoare? întreb, deși știu foarte bine ce spunea – „te iubesc”. O mai ai? întreb și îmi spune că a pus-o în altă carte, una în care nu credea că o să mă uit.

— În care?

— O carte cu copertă galbenă, zice și închid ochii de frustrare. Cu un nume de japonez care începe cu K.

— Kazuo Ishiguro?

— Poate.

— *Să nu mă părăsești?* întreb.

— Probabil, zice. Ești supărat?

Mă uit la fata pe care am iubit-o timp de patru ani și îi spun că nu sunt supărat. Sunt puțin, dar a făcut-o ca să fie cu mine. Și îmi dau seama în seara asta cât de mult urăște Amy să fie singură. Pentru ea, tortura înseamnă o vacanță în altă țară, fără vreun prieten care să-i țină de urât. Dar prietenul ăla nu pot fi eu.

O las în urmă și intru. Trebuie să găsesc o fată. Trebuie să-mi iau la revedere de la un anticariat.

Plătesc biletul și îmi fac loc prin mulțime, căutând-o pe Rachel. O strig pe deasupra capetelor oamenilor, fără să îmi pese cum arăt sau cum par.

— Rachel! strig pe măsură ce mă apropii de scenă. O vezi? strig la Lola.

Lola se uită prin mulțime și clatină din cap.

O strig, dar nu răspunde. Îi las un mesaj în care îi zic că vin la depozit. Sunt pe cale să plec, când mă uit la Lola. E singură la microfon, o așteaptă pe Hiroko, care s-ar putea să nu vină, și pur și simplu nu pot să o las singură.

Nu o mai așteaptă pe Hiroko și începe să cânte. În timp ce face asta, se uită la mine și eu la ea. The Hollows ar fi putut să cânte ultimul lor cântec, dar eu sunt aici și sunt prietenul ei. Nu pot să cânt, dar, la naiba, urc pe scenă oricum.

Renunță la melodia pe care o cânta și începe un cântec de la Art of Fighting pe care îl știu, și ea știe că-l știu, și cânt împreună cu ea. Îl terminăm și începem niște melodii de-ale lui Ben Folds, pentru că îi știu și lui albumul. Suntem deja la al patrulea cântec, când aud un clinchet de trianțlu. Mă uit în spate și o văd pe Hiroko.

— Nu am avut timp să-mi aduc glockenspielul*, zice.

Dau să cobor de pe scenă, dar Hiroko îmi dă trianglul și ia microfonul.

— Slavă cerului, urlă cineva din mulțime.

— Taci, zice Lola la microfon și acel cineva, oricine o fi fost, tace. Tăceți cu toții, continuă Lola. Am ceva de zis. Fata asta e cel mai bun compozitor pe care îl știu. E cel mai bun percuționist. Și o să îmi fie dor de ea.

Hiroko zâmbește larg și bate ritmul ca să înceapă următoarea melodie.

Le las pe ele două pe scenă. Cobor și îmi fac loc prin mulțime. Poate că nu e sfârșitul lumii, dar mi se pare că eu și Rachel nu mai avem timp de pierdut.

* Instrument de percuție, asemănător unui xilofon (n.t.).

Rachel

Îl las pe Henry cu Amy. Sunt bine. Plâng, dar sunt bine. Deci Henry s-a întors la Amy? Henry întotdeauna avea să se întoarcă la Amy. Știam asta. Doar m-am păcălit singură. Sigur, acum sunt îndrăgostită de el, dar în viitor, dacă o să reușesc să ajung acolo, cu totul altcineva mă așteaptă.

Găsesc un loc în Laundry, în spate, unde Henry nu o să mă vadă. Privesc cu respirația tăiată cum Lola cântă singură. Apoi îl văd pe Henry cum se suie pe scenă să cânte cu ea. Are multe talente, dar la cântat nu se pricepe deloc. Dar e extraordinar. Sper că Amy o să se poarte frumos cu el de data asta.

Îi privesc până ce Hiroko urcă pe scena și Lola anunță că o să îi fie dor de ea și încep ultimul cântec. E primul pe care ea și Hiroko l-au scris vreodată. Ni l-au cântat mie și lui Henry într-o zi, în garaj. Am nevoie ca muzica să fie mai tare, ca să nu mă mai aud spunându-i că-l iubesc, pe Amy mulțumindu-mi că i-am ținut de cald.

Merg la baie să mă spăl pe față. Katia e acolo.

— S-a rezolvat cu Shakespeare? mă întreabă și îi spun că se duce în călătorie cu Amy.

— Ce păcat. A dat cu piciorul unui lucru frumos renunțând la tine.

Ies din club, traversez și mă îndrept spre anticariat. Aș putea să merg acasă, la depozit, dar vreau să fiu printre cărți. Vreau să continui să cataloghez Biblioteca Scrisorilor. Acum

e mai important ca niciodată să înregistrez notițele de pe pagini. Nu pentru că se vor pierde. Au fost scrise, așadar o să existe mereu. Dar se vor pierde pentru Michael și urăsc gândul ăsta.

Planul meu e să continuu să cataloghez toată noaptea, ca să îmi mut gândul de la Henry și de la Amy, care probabil se sărută acum în bar. Deschid calculatorul și iau un teanc de cărți. Încep să răsfoiesc paginile uneia, dar sunt prea neliniștită în seara asta.

Iau *Sea* și mă uit prin ea, căutând din nou vreun cuvânt de la Cal pe care l-am ratat. Pe pagina cu meduzele e un mic însemn, dar nu e scrisul lui. Îl știu pe al lui la fel de bine cum îl știu pe al meu. Mereu scria câte ceva. În ultima zi, cu un minut înainte să intre în apă, să înoate pentru ultima dată, scria. Stătea întins, sprijinit într-un braț, cu pălăria mamei pe cap și cu ochelarii ei de soare în stilul lui Audrey Hepburn. Scria într-unul dintre caietele pe care le folosea mereu, cel spiralat, ca să poată rupe paginile frumos.

Simt că cineva stă în spatele meu și o văd pe George. Se uită fix la *Sea* și îi spun că mă întreb dacă nu cumva Cal a lăsat vreodată o scrisoare în Bibliotecă.

— Nu e important, îi zic, dar e clar că mint.

— A lăsat, zice și întinde exemplarul din *Mândrie și prejudicată și zombi*.

O văd pe Elizabeth pe copertă, cu fața pe jumătate mâncată, astfel încât i se văd dinții și corzile vocale.

George îmi întinde o scrisoare. E scrisă pe același tip de hârtie pe care o folosea Cal, cea pe care o folosea în ziua aia. E moale și fragilă, dar poate că doar mi se pare sau poate că e așa pentru că George a citit-o de atâtea ori. O să o cataloghez mai târziu, știu asta. O să o cataloghez cu mai multă atenție decât am catalogat orice altă scrisoare din Biblioteca Scrisorilor. Michael avea dreptate – e o bibliotecă a oamenilor.

Mândrie și prejudecată și zombi

de Jane Austen și ... U-Graib ... Similii

Scrisoare lăsată între pp. 44 și 45

25 noiembrie 2013

Dragă George,

Îți înțeleg îngrijorarea că aș putea fi un psihopat. Nu sunt, dar mai înțeleg și că, probabil, toți psihopații zic asta. Uite ce zice sora mea, ca să îți dovedesc:

Fratele meu nu e, în general, un psihopat.

Nu știe de ce scrie asta. Se uită la un documentar. Și-ar semna și sentința la moarte dacă i-ai cere-o în timp ce se uită la Brian Cox.*

Sper să îmi scrii în continuare,

Pytheas

Are sens, privind în urmă – punga de maimuțe de mare, notița mică lăsată în *Sea* care îmi închipui că era Cal arătându-i lui George lucrurile care îi plac.

* Fizician britanic, cunoscut pentru o serie de documentare pentru popularizarea științei (n.t.).

— Pytheas a fost primul explorator care a făcut legătura dintre lună și maree, îi zic.

— Știu, spune George. E Cal, nu?

Aprob din cap.

— Îl iubesc, îmi zice.

Mă face amețitor de fericită. Îmi frânge inima.

— Crezi că el mă iubește pe mine? mă întreabă George și dau aprobator din cap.

Zâmbește. E un zâmbet atât de strălucitor, de plin de speranță, încât nu mă pot uita la el.

— I-am dat lui Henry o scrisoare de la mine către Cal, să ți-o dea ție. Am nevoie să i-o trimiți.

Îi spun că mă întorc imediat și merg la toaletă. E cineva înăuntru. Stau afară și aștept, gândindu-mă la cât de nedreaptă e viața – Cal ar fi putut fi cu George. Îl iubea și el o iubea pe ea și dacă nu s-ar fi dus să înoate în ziua aia, atunci ar fi fost împreună acum.

Frederick e la toaletă. Iese și observă că sunt supărată.

— Poate că nu e treaba mea, zice în stilul lui politicos și protocolar, dar ești bine?

— Nu sunt bine, îi zic.

Și, stând acolo în fața toaletei, îi spun ce s-a întâmplat adineauri. Îi spun tot – că am mințit-o pe George și acum trebuie să îi frâng inima și să îi spun că a murit Cal.

Nu mă aștept ca Frederick să înțeleagă cu adevărat. Cuvintele mele sunt un amalgam și plâng în timp ce vorbesc. Dar dă din cap și ascultă, apoi îmi mai spune ceva despre soția lui, Elena.

— Aveam un magazin, chiar magazinul ăsta de fapt, pe vremea când era florărie.

Cu tot ce s-a întâmplat în seara asta, mi-e greu să procesez informația.

— Tu și ea ați locuit și ați lucrat aici?

Confirmă printr-o mișcare din cap și mă gândesc cum a venit în fiecare zi aici.

— Nu puteam să mai rămân aici fără ea. Totul îmi amintea de ea. Era de nesuportat. Nu am spus nimănui despre ea. Îi mințeam pe cei care îmi puneau întrebări. Am vândut locul ăsta pe nimic. Nu îmi mai păsa. Voiam să-l ard din temelii. Am și încercat într-o noapte, dar Elena m-a oprit.

— Ai văzut-o? îl întreb. I-ai văzut fantoma?

Dă din cap și se uită la mine, cu privirea perfect serioasă.

— Sunt sigur că ea era cea care tot stingea chibritul.

Sunt epuizată de la atâta plâns și trebuie să mă întorc la George în curând. Dar rămân aici, cu Frederick. Pentru că e pe cale să piardă florăria pentru a doua oară și îmi imaginez cum trebuie să se simtă.

— Nu știu ce să îi spun, îi zic încet.

— Ai putea să începi prin a-i spune că a fost iubită.

De acolo încep. Stăm în fața anticariatului, ca să avem puțină intimitate.

— E Cal, îi spun din nou. Era el.

Cât pot de blând, îi spun că a murit.

Se uită la cer, care pare chiar lipsit de stele în noaptea asta. Nu e. Cerul nu poate fi lipsit de stele. Dar luminile din oraș fac tot posibilul să le înece.

— A murit acum aproape un an.

Mă aștept să fie furioasă, dar e complet nemișcată, în afară de faptul că mă strânge tare de mână.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă și încep la întâmplare.

Nici nu știu care e începutul, sincer.

Îi spun că stătea pe plajă, cu pălăria mamei și ochelarii mari și scria o scrisoare.

— Eu vorbeam cu mama despre viitor. Despre viitorul meu. Ne gândeam la ce facultate să mă duc, vorbeam despre

care sunt cele mai bune pe biologie marină. A lăsat pixul jos, și-a scos ochelarii și pălăria și a fugit spre apă, strigându-mi să-l urmez, dar am rămas pe plajă, vorbind cu mama.

Parcă îl văd pe Cal alergând în apă, în lumina asta caldă și palidă, în timp ce eu și mama stăteam pe plajă și vorbeam despre ziua de mâine.

Cei mai mulți oameni nu realizează că totul se petrece în liniște atunci când te îneci. Cal era un înotător așa de bun, încât nici nu ne-a trecut prin minte că ar putea să moară așa. Noi doi ajunseserăm în alte dăți mult mai în larg. Înotam noaptea, în locuri periculoase și nu am pățit nimic. E lipsit de sens faptul că a murit în ziua aia, în momentul ăla, când apa părea așa de liniștită.

S-a înecat în timp ce eu o rugam pe mama să mă lase să-mi pun un cerceș în buric și ea a zis da și m-a întrebat cum se procedează. S-a înecat în timp ce eu alungam o muscă cu mâna. În timp ce mă uitam la copacii încovoiați, în timp ce îmi imaginam că fac sex cu Joel, în timp ce săpam cu degetele în nisip.

— Am încercat să îl salvăm, zic. L-am adus pe plajă.

Nu îi spun că mama s-a ridicat brusc și s-a uitat spre apă. Cum am început să râd și am întrebat-o „Ce-i?”, pentru că mă gândeam că fratele meu doar încerca să facă o glumă.

„Nu îl văd”, a zis ea și și-a scos rochia înainte să înceapă să alerge. Tocmai secundele astea pierdute o bântuie pe mama.

„De ce naiba am stat să-mi scot nenorocita aia de rochie?” am auzit-o spunându-i bunicii. „De ce?”

„Pentru că așa s-a întâmplat”, a zis bunica. Și nu ar fi contat oricum. Deja murise.

În schimb, îi spun lui George că a murit în locul pe care îl iubea cel mai mult. Îi spun că totul s-a petrecut rapid, ceea ce știu că s-a întâmplat, în ciuda a ceea ce văd eu în coșmaruri. Îi spun că am impresia, deși nu pot fi sigură, că ultimul lucru

pe care l-a făcut a fost să îi scrie ei o scrisoare. Scria ceva și sper că era pentru ea.

Îi spun cât de mult se gândise la viitor, la momentele în care avea să facă scufundări în Golful Mexic și în Canionul Verde. Îi vorbesc despre canionul ăla - despre animalele pe care își imagina că avea să le vadă, la mare adâncime, unde lumina soarelui nu ajunge. Îi spun despre lumina de acolo, lumina venită de la milioane de microorganisme care strălucesc în întuneric. Fărâme de lumină - ca fulgii de zăpadă.

Mergem amândouă spre mașina mea. Iau cutia din portbagaj și ne așezăm pe asfalt să ne uităm prin ea. E plină de jurnale și de benzi desenate și de un glob pământesc mic, pe care i-l făcusem cadou lui Cal într-un an, de Crăciun. Mai sunt și cheile de la lacătul de la bicicletă, niște monede, ochelarii lui de scafandru și un briceag. Permisul de bibliotecă, un CD. Poate că lui George i se pare ciudat că asta e cutia cu lucruri pe care mi-a dat-o bunica. Dar tot ce se află aici e important pentru mine. E viața lui. Știu că și peste mulți ani o să mai am lucrurile astea. Nu o să existe niciun moment în care să renunț la ele, la bucățelele astea mici care au format cândva o viață.

Exact așa cum mă așteptam, într-unul dintre jurnale e o scrisoare pentru George. I-o dau fără să mă uit la ea și mi-o citește cu voce tare. Cal o iubea pe George și ea îl iubea pe el și asta nu e puțin lucru. Mă uit la cerul inundat de lumină. Găsesc o stea.

Scrisoarea e frumoasă și curajoasă și, când aud cuvintele lui Cal, îmi dau seama că Henry avea dreptate. Concepțiile mele despre lume erau complet greșite. Viața contează. Cal știa asta. A trăit-o până în ultima secundă, lăsând biletul ăsta pentru George. Trebuie să îi spun lui Henry că am mințit. Chiar îl iubesc.

Înainte să plec, o întreb pe George dacă o să fie bine.

— Merg să îl chem pe Martin?

— Da, ar fi bine. E în grădina pentru citit.

Merg înăuntru și îl conduc la ea.

Nu îi spune multe, doar că a murit Cal. Plânge în timp ce rostește cuvintele.

— E de rahat, zice ea în timp ce își șterge lacrimile cu mâneca. Chiar e de rahat. Am nevoie de un prieten.

Martin se așază pe bordură și o ia în brațe.

Scrisoare nedată

Dragă George,

E început de martie, sfârșitul verii, dar încă mai e cald afară. Nu mai avem mult timp de înotat.

Stau pe plajă cu mama și cu sora mea. Sora mea e Rachel Sweetie. Eu sunt Cal Sweetie. Dap. Tipul înalt, slăbănog și bleg pe care îl știi de-o viață. Ești dezamăgită? Înțeleg dacă ești dezamăgită. Sper din suflet să nu fi dezamăgită.

Cred că ar trebui să ieșim la o întâlnire. Măcar la o întâlnire. În felul ăsta, poți să vezi dacă îți place de mine în carne și oase.

Mă pregătesc să mă duc să înot. Apoi o să trimit scrisoarea asta la Cărțile Urlătoare. Prietenul meu Tim pune scrisorile în cărți pentru mine, dar acum s-a mutat.

Așa că, dacă vrei să îmi scrii, trimite scrisoarea pe adresa Marine Parade, nr. 11, Sea Ridge 9873.

Cu drag,

Cal

Henry

Mă gândesc să mă duc la anticariat și să iau scrisoarea, dar decid că nu mai pot aștepta atât, așa că iau un taxi și mă duc la depozit. O tot sun pe Rachel de pe drum, dar îmi intră mereu căsuța. O sun iar și iar, dar nu răspunde. Las mesaj după mesaj. „Am făcut-o de oaie. Pur și simplu nu știam ce știu acum. Tu și anticariatul sunteți lucrurile pe care le vreau. Nu am nevoie de un munte de bani. Pot să trăiesc și fără un viitor sigur, atâta vreme cât ești alături de mine în acel viitor nedefinit.”

Sufăr de ceea ce aş putea numi o febră a dragostei. Îl întreb pe șofer dacă nu poate să meargă mai repede. Îmi arată că nu mergem deloc, dat fiind că suntem blocați în trafic.

— Cineva a făcut un accident mai în față, îmi zice.

— Bineînțeles, spun și îmi scot capul pe geam, să văd ce se întâmplă.

Văd ceva ce pare a fi un ambuteiaj cu vreo patru mașini, așa că nu o să ne mișcăm prea repede. Plătesc cursa și încep să alerg. Începe ploaia pe care o prevestise Rachel mai devreme.

Nu începe pur și simplu. E una dintre furtunile alea de vară care zguduie pământul și pe oricine care le iese în cale. Tunetele se întetesc, dar continui să alerg, împrășcând cu apă în jurul meu.

Când ajung la Rachel, sunt ud leorcă. Bat la ușă și îi strig numele. Mătușa ei deschide ușa și se încruntă.

— Știu că am făcut-o de oaie, îi zic încercând să respir, dar pot să repar totul dacă vorbesc cu ea.

— Nu e aici, zice. Cum ai făcut-o de oaie?

— Nu ți-a spus?

— Nu am văzut-o.

— La naiba, zic și mă uit la ploaie și îmi dau seama că mi-am dat ultimii bani de taxi degeaba. La naiba! Nu mai am niciun ban.

— Stai așa, zice. Te duc eu.

Cum parchează Rose, mă și dau jos din mașină și alerg în anticariat, lăsând numai dăre de apă în urma mea. Mă uit prin Biblioteca Scrisorilor, caut *Să nu mă părăsești*. Nimic nu dispare din Bibliotecă, așa că, dacă Amy a pus scrisoarea în carte acum trei ani, tot aici ar trebui să fie.

Țin cartea un minut sau două și sper. Apoi o răsfoiesc și găsesc o foaie subțire de hârtie cu scrisul lui Rachel.

12 decembrie 2012

Dragă Henry,

Îți las scrisoarea asta la pagina cu „Cântecul de dragoste al lui J. Alfred Prufrock” pentru că știu că iubești poezia asta, iar eu te iubesc pe tine. Știu că ești cu Amy, dar naiba s-o ia – ea nu te iubește, Henry. Se iubește doar pe ea, un pic cam mult chiar. Iar eu te iubesc. Iubesc faptul că citești. Iubesc că tu iubești cărțile la mâna a doua. Iubesc aproape tot ce are legătură cu tine și te știu de zece ani, așa că asta sigur spune ceva. Măine plec. Sună-mă când primești asta, te rog, oricât ar fi de târziu.

Rachel

În timp ce țin scrisoarea, am sentimentul că, deși anticariatul a fost vândut, nu e chiar totul pierdut. Pierdem lucruri, dar uneori se întorc. Viața nu decurge mereu în ordinea în care vrei.

Tata intră prin grădina pentru citit. Văd prin fereastra din spate că e o mică petrecere acolo. Frederick, Frieda și Frank beau bere.

— E cumva poarta deschisă între noi și cofetărie? întreb.

— Frank a deschis-o cu o rangă când a auzit că am vândut.

— Prea târziu, îi zic.

— Mai bine mai târziu decât niciodată.

— Îmi pare rău, îi zic. Nu mi-am dat seama că voiau să o dărâme.

— Nu era ăsta visul tău, Henry. Nu e vina ta.

— Ba era visul meu, îi răspund.

Se gândește puțin și în cele din urmă zice:

— Ei bine, e o lecție grea atunci. Dar nu o să mai renunți la el data viitoare.

Tata îmi spune că Rachel e prin preajmă; vorbea cu George despre Cal mai devreme.

— E foarte trist, zice, așa că știi că George a aflat.

— Scria în Biblioteca asta, zice tata. O să fie groaznic să o pierdem. Nu putem să ținem toate cărțile și tocmai de-aia am vrut să le catalogheze Rachel. E de-abia la jumătate. Nu o să mai fie suficient timp să termine.

— Dar de ce nu poți să o păstrezi? Pe toată? întreb.

— Îmi face un semn spre rafturi.

— E imensă, Henry, și deja am un exemplar din fiecare volum.

— Am putea să le depozităm undeva. În magazie.

— În care magazie?

— În magazia casei în care o să ne mutăm împreună.

Îmi zâmbește și așteaptă să mă prind.

— Nu ne mutăm împreună?

— Mă gândeam să călătoresc o vreme. Să văd țara lui Shakespeare și câteva piese de pe West End. De acolo să plec spre Argentina. Poate să învăț spaniolă și să apuc să îl citesc pe Borges fără un traducător înainte să mor.

— Nu o să mori.

— Nu chiar acum, Henry.

— Și cu mine și cu George cum rămâne?

— Ei bine, cred că George o să se ducă să locuiască cu mama voastră. Cât despre tine, Henry, tu ai un bilet pentru o călătorie în jurul lumii.

Tata se ridică și îmi pune o mână pe umăr.

— Cred că mama ta are dreptate, Henry. Facem foarte puțini bani și niciunul dintre noi nu își permite să trăiască doar cu visuri.

— Ai nevoie de niște visuri, îi zic.

— De niște visuri și de ceva bani, îmi spune și se duce în grădină, unde ceilalți deapănă amintiri și sărbătoresc sfârșitul.

Când mă întorc, o văd pe Rachel lângă mine.

— Eram în față. Ai alergat pe lângă mine.

— Nu te-am văzut.

— Evident, zice.

Sunt fermecat de ea. Încerc să nu se vadă că mă gândesc la ce se află sub hainele ei, dar la asta mă gândesc și mă gândesc dacă o să fiu vreodată suficient de norocos să văd cu ochii mei.

Concentrează-te, Henry.

— Cred că mă iubești. Am dovada, spun și ridic scrisoarea. Are semnătura ta pe ea. Unii ar putea-o numi contract.

— E și o dată pe scrisoare. Nu cred că poți să zici că un contract de dragoste mai e valabil la trei ani după ce l-am semnat, orbită oricum de dulcegării.

— Nu cred că poți data o scrisoare ca asta. O scrisoare de dragoste, prin definiție, ar trebui să fie atemporală. Altfel, ce rost mai are? Te iubesc, dar doar în 2012 și apoi dragostea mea expiră? Care e problema universului cu *pentru totdeauna*. Gâștele de ce au dreptul?

— Gâștele?

— Gâștele se împerechează pe viață.

— Asta nu e cu totul adevărat, îmi zice și apoi se întrerupe, mă apucă de tricou, fără să țină seama că e ud leaorcă, și mă trage spre ea. Frumos discurs, dar ai vorbit numai despre faptul că eu te iubesc pe tine, Henry.

— Serios? Voiam să zic de fapt un pic invers. Țăsta voiam să fie primul lucru pe care să îl spun.

— L-ai omis.

— Ești prietena mea cea mai bună. Ești cea mai bună persoană pe care o cunosc. Ești spectaculoasă, Rachel Sweetie. Te iubesc.

Și apoi o sărut.

Târziu, mult mai târziu, la o dată care mi-e străină acum, îi voi descheia bluza lui Rachel. Îi voi săruta clavicula și mă voi gândi la pepene pe timp de vară, explorat până la coajă. O să sper și o să îmi imaginez că pot să ne văd viețile din afara universului, o să sper că vom fi împreună pentru tot restul vieții.

Dar, în momentul ăsta, e un sărut. Un sărut care continuă în timp ce pun scrisoarea din *Prufrock* înapoi în carte și înapoi în Bibliotecă. E un sărut care continuă în timp ce o conduc pe scări, ca să avem puțină intimitate. Un sărut care continuă ani de zile.

Dar, în momentul ăsta, e doar începutul.

După ce am stat în pat o vreme, Rachel se apleacă și își verifică telefonul.

— Ți-am lăsat câteva mesaje.

— Așa se pare.

— Simțeam că e important să înțelegi situația.

— Adică?

— Că țin foarte mult la tine.

Mă întrebă dacă i-am dat lui Frederick exemplarul din Walcott pe care l-am găsit azi. Nu i l-am dat încă, așa că mergem în grădina pentru citit. E foarte târziu, dar toată lumea e încă trează. A venit și mama și stă cu tata. Frank, Frieda și Frederick sunt și ei acolo. Eu și Rachel ne așezăm la locurile noastre și îi dăm cartea lui Frederick.

Din felul în care o ține, sunt aproape sigur că nu e exemplarul Elenei.

— Cu sau fără anticariat, o să continui să caut, îi zic.

— Mulțumesc, Henry, îmi zice și, când încearcă să ne dea banii, eu și Rachel insistăm că e din partea casei.

Tuturor ne e dor de anticariat, chiar înainte să îl pierdem, și încercăm să ne dăm seama ce o să facem cu stocul. Mama plânge la fel de tare ca toți ceilalți și știu că îi e la fel de greu.

O surprind uitându-se la mine.

— Ai crescut, îmi zice când o întreb la ce se gândește. Nu observasem.

Rachel

Henry e în mijlocul unui discurs haotic când îl trag spre mine și îl sărut. Îmi tot flutura scrisoarea în față și dezbătea validitatea unei scrisori de dragoste datate. Și eu aveam un întreg discurs plănuț. Voiam să-l pun să-mi explice, punct cu punct, de ce mă iubește pe mine și nu pe Amy, înainte să recunosc că și eu îl iubesc. Voiam să cer o dovadă.

Dar apoi am decis că dovezile sunt supraestimate și poate că nici măcar posibile și că ar fi foarte probabil să stric momentul – un moment pe care îl așteptam de foarte, foarte mult timp.

Așa că am decis să preiau controlul asupra situației și să îl sărut. M-am simțit de parcă eram prinși în miere. Și că tot ce mai făceam sau felul în care o făceam și cuvintele pe care le-am spus, toate erau secrete.

În timp ce stăteam în patul lui Henry mai târziu, viața părea diferită. Mai sunt și alte lucruri în afară de moarte, știu asta acum. Eu și Henry tot ațipim, vorbim și apoi stăm în liniște. Fereastra e deschisă și noaptea caldă își face loc înăuntru. Îmi pun picioarele pe pervaz ca să o simt mai bine. Între noi circulă gânduri. Suntem cărțile pe care le citim și lucrurile pe care le iubim. Cal e oceanul și scrisorile pe care le-a lăsat. Fantomele noastre se ascund în lucrurile pe care le lăsăm în urmă.

După o vreme, eu și Henry coborâm, să îi dăm lui Frederick exemplarul din Walcott. Nu e cel pe care îl caută. Trebuie să fie pe undeva, îi zice Henry și îi promite că o să îl caute în continuare.

Frederick pleacă înaintea noastră și, când ne întoarcem înăuntru, văd că a pus cartea în Biblioteca Scrisorilor, cu coperta în sus. Înăuntru e o scrisoare și e pentru mine. Știu asta înainte să deschid cartea.

Dragă Rachel,

Sper că nu te superi că îți scriu. Dar m-am gândit la conversațiile noastre și la marea tristețe care te apasă.

Mi-am pierdut soția acum douăzeci de ani și uneori mi se pare că am trăit fără ea un deceniu, alteori simt că am pierdut-o acum un minut.

Spun „pierdut”, dar am ajuns să urăsc expresia asta. Nu era un set de chei sau o pălărie. E ca și cum aș spune că mi-am rătăcit plămâni.

Știu că înțelegeți ce vreau să zic. Ți se citește pe față. Vine o vreme când cei care nu plâng se întorc la viața lor, chiar și o parte dintre cei care plâng, iar tu continui să încerci să înțelegeți ce e de neînțeles.

Ce rost are să mai trăim după momentul în care cei pe care-i iubeam ne-au părăsit? Și cum vom putea vreodată să ne iertăm că i-am lăsat să plece? M-am gândit mult la lucrurile astea după ce soția mea a murit. Am cunoscut-o la douăzeci și unu de ani. Era cea mai bună prietenă a mea. Nu puteam să îmi imaginez viața fără ea. Fără ea pe lume, timpul nici nu exista. O lume fără timp e un lucru îngrozitor. Nu există nicio certitudine. Zilele ar putea să se miște mai repede sau mai încet sau chiar deloc. Legile universului s-au schimbat, iar tu pedalezi în gol. Nu ai de ce să te agăți într-o lume ca asta. Și te cuprinde un soi de nebunie.

Dar deja știi asta, Rachel.

Știi că trebuie să te agăți de orice legi pe care le găsești.

Îmi iubesc fiul și el e legea care nu poate fi modificată. Dragostea pentru lucrurile care te fac fericită aduce și ea stabilitate – cărți, cuvinte, muzică, artă –, astea sunt luminile care reapar într-un univers frânt.

Oare au oamenii vreun cuvânt de spus când vine vorba de direcția în care vor merge viețile lor? Nu putem să alegem unde și când ne naștem, de cine sau cum suntem iubiți întâia oară sau de cine o să ne îndrăgostim – cel puțin eu nu cred asta. Și nici nu putem alege cine ni se ia sau felul în care ne sunt luate persoanele dragi.

Am încercat să îmi salvez soția. Am încercat să o resuscitez în timp ce așteptam ambulanța. Mă gândesc adesea la ultimul nostru sărut – tot cu răsuflarea tăiată, dar atât de diferit față de primul. Și mă consolez cu gândul că am încercat. Și că nu a stat în puterea mea.

Dar cred că avem de ales – cum iubim și cât de mult, ce citim, unde călătorim. Cum trăim după ce persoana pe care o iubim a murit sau ne-a părăsit. Dacă decidem sau nu să riscăm și să trăim din nou.

Dar ce rost are? Mă gândesc că asta o să te întrebi. Pentru mine asta e rostul. Într-o noapte în care puteam să aud oceanul pe fereastra camerei mele, o femeie cu care aveam să mă căsătoresc și cu care aveam să am un copil mi-a pus că mă iubește. Fiul nostru era doar un indiciu pe pielea noastră. Stelele erau lapte în întuneric. Nu mă gândeam că aş putea să o pierd. Mă gândeam doar că mă iubește și că suntem fericiți.

Spui că oceanul e cel mai frumos lucru pe care l-ai văzut vreodată și lucrul care te sperie cel mai mult. Asta descrie ce a însemnat pentru mine să mă îndrăgostesc de Elena. Poate toate lucrurile care merită sunt terifiante?

Am vândut florăria imediat după ce a murit, dar nu am putut să stau departe de ea. Du-te înapoi la ocean, Rachel. E parte din tine, la fel cum e și Cal.

Frederick

Dimineața, în timp ce Henry încă doarme, mă duc jos și mă așez în grădină. Sunt deja câțiva oameni care stau aici, deși anticariatul nu e deschis. Au intrat prin cofetăria lui Frank, cu croasante și cafea. Mă întrebă la cât se deschide anticariatul și le zic programul – de la 10 până la.... Depinde.

Încerc să nu mă gândesc la momentul în care grădina pentru citit va dispărea. Încerc să văd partea practică. Oamenii au nevoie de locuințe. Însă nu reușesc să mă conving că e bine că o să locuiască tocmai aici.

Frank îmi dă cafeaua.

— E din partea casei. E zi de doliu național.

Aud pe cineva tușind încet, mă întorc și îl văd pe Frederick.

— Mulțumesc pentru scrisoare, îi zic și luăm micul dejun împreună.

Mă gândesc cum venea Frederick aici pe vremea când era florărie. Mă gândesc la *Atlasul norilor* și cum, în roman, la final, toate poveștile separate se transformă într-una singură.

Îi spun lui Frederick că, da, o să repet clasa a XII-a în cele din urmă, dar că mai întâi o să o rog pe Rose să îmi finanțeze o călătorie în jurul lumii— un împrumut, nu un cadou –, ca să pot merge cu Henry. Înainte de orice, mă voi duce înapoi acasă, în Sea Ridge.

O să îi arăt mamei catalogul pentru Biblioteca Scrisorilor și o să îi povestesc despre oamenii care au iubit și care au pierdut pe cineva și care au lăsat în urmă dovada sentimentelor lor. O să îi spun toate astea ca să îi arăt că nu suntem singure, că toate poveștile diferite se transformă într-una singură. O

să îi povestesc despre Cal și George. O să îi povestesc despre
ideea că memoria poate să transmigreze, de la cei morți la cei
vii. O să îi povestesc despre gândul minunat și imposibil că,
poate, în momentul în care a murit, Cal a transmigrat. O să îi
spun că am impresia că toată viața lui a transmigrat: a lăsat
părți din el în lucrurile pe care le iubea, în oamenii pe care îi
iubea. A depășit marginile propriei lui vieți și a evadat.

După ce Frederick pleacă, observ că și Michael stă în grădină.
Mă duc la el și îmi dau seama de ce e așa de tăcut. A plâns. Nu
a vrut să vedem asta.

Îl salut, dar apoi intru ca să îi ofer puțină intimitate. Mă
uit îndelung la Biblioteca Scrisorilor, mă gândesc la catalog
și la faptul că nu pare suficient. Pentru că un registru pe un
calculator nu arată felul în care au subliniat oamemii. Dintr-o
bază de date nu poți să îți dai seama ce dungă adâncă a tra-
sat Michael sub cuvintele lui Pip, în care îi spunea Estellei că
e parte din existența lui. „Te-am găsit în fiecare rând pe care
l-am citit.”

Întreg discursul e subliniat, iar notițele de pe margini sunt
mâzgălite frenetic. Nu ai cum să înregistrezi motivele pentru
care oamenii au subliniat sau cum s-au simțit când au văzut
că și altcineva a îndrăgit același pasaj înaintea lor.

Nu pot să înregistrez lucrurile pe care le-am simțit când
am ținut cartea în mână. Nu pot să înregistrez paginile uzate
sau inelele lăsate de cămile de cafea sau paginile îndoite care
marcau poeziile lui Auden. Michael vrea să păstreze senti-
mentele din cărți, iar un catalog nu poate să facă asta.

Mă duc sus, la Henry.

— Trezește-te.

Îi șoptesc Ia ureche și buzele mele îi sărută pielea.

— Trezește-te. Știu ce avem de făcut.

Henry

Mă trezesc și lumea nu s-a sfârșit și Rachel îmi șoptește cuvântul *transmigrație* în ureche. Cel puțin asta cred că îmi șoptește. Sunt distras de gura ei și de amintirea a ce s-a întâmplat aseară și de speranța că se va întâmpla din nou, foarte curând.

Mă ridic și rostește iar cuvântul.

— Să transmigreze. Biblioteca Scrisorilor trebuie să transmigreze. Trebuie să o descompunem și să o lăsăm în alte anticariate.

— E o idee frumoasă, îi zic, dar alte anticariate nu ar primi cărțile. E ceva specific Cărților Urlătoare. Cărțile sunt foarte mângălite, deci nu pot să le vândă. Și dacă le-ar ține, doar ar ocupa loc pe rafturi, în locul unor exemplare pe care chiar le pot vinde.

— Așa că nu o să spunem nimănui, zice Rachel și ascult în timp ce descrie operațiunea.

O să împrăștiem Biblioteca Scrisorilor în secret, în toate anticariatele din oraș și chiar mai departe.

Mândrie și prejudecată și zombi

de Jane Austen și Seth Grahame-Smith

Scrisoare lăsată între pp. 44 și 45

14 februarie 2016

Dragă Cal,

Asta nu e o scrisoare de rămas-bun; să fie clar. O să îți mai scriu de-a lungul anilor. Ai devenit persoana căreia îi spun totul și asta nu o să se schimbe.

Am primit ultima ta scrisoare – și răspunsul e da. Da, hai să ne întâlnim. Hai să începem la cafeneaua lui Frank, să luăm micul dejun acolo, apoi putem să mergem la Palace, unde am înțeles că rulează un maraton Doctor Who. Apoi cred că putem să o luăm prin oraș, spre muzeu.

Nu sunt dezamăgită. Mă gândeam că tu ești – cel puțin, eram destul de sigură, dar apoi scrisorile au continuat să sosească și după ce te-ai mutat, așa că o vreme m-am întrebat dacă nu cumva e Tim. Nu voiam să fie Tim. Voiam să fii tu.

Îți aduci aminte de ziua aia la școală, când am stat la soare și ne-am uitat cum se jucau toți ceilalți? A fost prima și singura conversație a noastră în realitate, nu pe hârtie.

Pângeam pentru că mama nu mai era acasă.

Tu: Bună.

Eu: Ce vrei?

Tu: Să te fac să te simți mai bine.

Eu: Imposibil.

Mi-ai dat punga de maimuțe marine.

Tu: Sunt creaturi marine care cresc repede. Le pui în apă și cresc chiar foarte repede. Ajung la maturitate în circa o săptămână. Nu sunt chiar maimuțe. Sunt un fel de creveți. Încep ca niște chisturi. Dacă nu au condiții propice în lac, femelele eliberează chisturi latente; embrionii pur și simplu așteaptă cât e nevoie până ce condițiile devin mai bune. Apoi, când condițiile devin mai bune, ciclul vieții merge mai departe. Sunt ca niște călători în timp, așteaptă până când condițiile se îmbunătățesc.

Eu: Ești așa de ciudat.

Tu: Știu.

Mi-au plăcut mult maimuțele de mare, dar nu ți-am spus asta atunci, deși ar fi trebuit.

Cu dragoste,

George

Marile speranțe

de Charles Dickens

Scrisoare lăsată între pp. 78 și 79

Dragă străinule,

Dacă ai găsit scrisoarea asta, înseamnă că ai găsit cartea asta. E o carte incredibil de importantă – toate cărțile sunt incredibil de importante –, dar cartea asta, exemplarul ăsta în mod special este cel din care a luat naștere un anticariat. Cărțile Urlătoare. Nu te obosi să îl cauți. Până când ajungi tu să citești scrisoarea, va fi dispărut de mult.

Cartea asta a fost prima carte de pe raft: prima carte pe care i-am dat-o soției mele și, deși nu mai suntem împreună, e o dovadă că ne-am iubit mult, cândva. Dovadă că, într-o zi, am intrat împreună într-o florărie și am visat că ne putem clădi o altă viață acolo.

Așadar, de ce nu am păstrat-o? O fată pe nume Rachel m-a convins că nu trebuie. Într-o dimineață, m-a găsit plângând în grădina pentru citit. Jeleam la gândul că anticariatul, viața mea, urma să fie demolat. Fusesse în familia noastră de mai bine de douăzeci de ani.

Anticariatul e clădirea, dar nu e doar clădirea. E vorba și de cărțile dinăuntru. Oamenii nu sunt doar trupurile

lor. Și dacă nu putem spera că îi putem păstra pe cei pe care îi iubim în forma lor originală, trebuie să îi salvăm prin orice mijloace.

Fiecare carte din Biblioteca Scrisorilor, toate sunt marcate de vieți omenesti și au transmigrat în altă librărie. Una câte una, le-am strecurat în diverse locuri și le-am pus pe rafturi.

Câteodată, sfârșitul începe.

Michael

Rachel

Ne-am petrecut restul lunii februarie lucrând la transmigație.

E ceva ce trebuie să înțelegi, zicea Henry. Dar eu sunt atra-să mai mult de știință. Mi-am spus că mutăm cărțile pentru a păstra amintirile din ele, gândurile dintre pagini. Le-am ascuns în anticariate din oraș și, noaptea, când nu pot să dorm, îmi place gândul că exemplarul lui Michael din *Marile speranțe* aparține acum altcuiva. Persoana aia citește gândurile lui Michael – pasiunea lui pentru Sophia, în pasiunea lui Pip pentru Estella. Pasiunea lui se găsește în pasajele subliniate, în notițe. În inscripția de pe pagina de titlu.

Am păstrat exemplarul din *Căutând-o pe Alaska* din Bibliotecă Scrisorilor. Am făcut asta ca să îmi aduc aminte că și alți oameni îi plâng pe cei dragi și că nu sunt singura. O să i-o dau mamei azi, când o să împrăștiem cenușa lui Cal.

Henry ne conduce pe toți la ceremonie – Lola, George și Martin stau în spate. Sophia, Michael și Rose sunt în spatele nostru.

Pe drum spre Sea Ridge, mă gândesc la visul pe care l-am avut din nou astă-noapte. Eu și Cal am văzut peștele, acele luni de argint neidentificate. Se schimbă, asta cred că simbolizează peștii. O să mă gândesc la ele toată viața. Dar as-

tă-noapte m-am trezit și m-am gândit că, poate, simbolizează întrebările, argintii, ciudate, dar imposibil de atins.

Aștept să apară apa – mai întâi în triunghiuri mici, apoi în golfuri largi. Henry pare puțin îngrijorat, pentru că mă întorc la apa care l-a luat pe Cal. O să fie bine, dar în același timp nu o să fie bine. O să fie groaznic și liniștitor.

Trecutul e cu mine: viitorul nu a fost încă trasat și poate fi schinbat. Putem să ni-l imaginăm, se deschide în fața noastră. Stratul inundat de lumina soarelui, adâncul și întunericul.

Mulțumiri

Cuvinte în albastru intens a fost un efort de echipă. Orice greșeală îmi aparține, iar orice lucru bun se datorează ajutorului primit de la multe persoane foarte generoase și foarte inteligente. Îți mulțumesc, Catherine Drayton, pentru că ești un agent genial și pentru că ai atât de multă încredere în mine. Le mulțumesc tuturor celor de la Inkwell Management, în special lui Lyndsey Blessing. Îi mulțumesc minunatei Allison Wortche pentru tot timpul și efortul ei, pentru sfaturi, pentru inteligență și pentru incredibila atenție la detalii. Le mulțumesc și lui Karen Greenberg, Alison Kolani și Terry Deal pentru ajutorul important oferit la acest manuscris. Le mulțumesc designerilor acestei coperte superbe, Alisom Impey și Angela Carlino. Îi mulțumesc lui Stephanie Moss pentru designul interior de excepție. Și le mulțumesc și Barbarei Marcus, lui Jenny Brown, Melaniei Nolan, lui Lauber, lui Jules Kelly, Caylei Rasi și lui Allison Judd pentru sprijinul și încrederea în acest manuscris. Le mulțumesc, de asemenea, și celor din echipa mea australiană de editare. Claire Craig, nu aș fi putut scrie cartea fără tine. Ali Lavau, ești un editor genial, mii de mulțumiri. Prietenilor și familiei mele, care mi-au fost alături în timp ce am scris cartea - le sunt recunoscătoare. Și, bineînțeles, îi mulțumesc lui Michael Kitson.